

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக மதிப்புகள்

திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்
தமிழ்முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டப் பேற்றிற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்:

சு. தமிழ்வேலு எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
தமிழ் விரிவுரையாளர்

ஆய்வு நெறியாளர்:

முனைவர் **துரை. குணசேகரன்**
கணைப் பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை,
அ.வ.அ. கல்லூரி (த.) மன்னன்பந்தல்,
மயிலாடுதுறை - 609 305.

பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம்

திருச்சிராப்பள்ளி - 620 024

திசம்பர் 2008

முனைவர் **துரை. குணசேகரன்**

எம்.ஏ., (தமிழ்), எம்.ஏ., (சமூகநியல்) எம்.ஏ., (மொழியியல்).

எம்.எட்., எம்ஃபில்., பிஎச்.டி., பி.ஜி.டி.எல்.,

இணைப் பேராசிரியர் & ஆய்வு நெறியாளர்.

தமிழாய்வுத்துறை

அ.வ.அ. கல்லூரி (தன்னாட்சி).

மன்னன்பந்தல் - மயிலாடுதுறை - 609 305.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக மதிப்புகள் என்னும் பொருளிலான

இவ்வாய்வு பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம் அளிக்கும் தமிழ் முனைவர் (பிஎச்.டி.,)

பட்டப்பேற்றிற்காக ஆய்வாளர் திரு. **சு. தமிழ்வேலு** என்பவரால் பகுதி நேரமாக

என் மேற்பார்வையில் ஆய்வுநிகழ்த்தி உருவாக்கப்பட்டதாகும். இஃது இவரின் சொந்த

முயற்சியால் உருவானது என்றும் இவ்வாய்வேடு இதற்குமுன் வேறுபட்டத்திற்கோ

ஆய்வரங்கிற்கோ அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம் : மன்னன்பந்தல்

நாள் : 11.12.2008

நெறியாளர் கையொப்பம்
முனைவர் துரை. குணசேகரன்
எம்.ஏ., (தமிழ்) எம்.ஏ., (சமூகநியல்) எம்.ஏ., (மொழியியல்)
எம்.எட்., எம்ஃபில்., பிஎச்.டி., பி.ஜி.டி.எல்.,
ஆய்வு நெறியாளர் & இணைப் பேராசிரியர்,
தமிழாய்வுத்துறை, அ.வ.அ. கல்லூரி (தன்.)
மன்னன்பந்தல்-மயிலாடுதுறை-609 305.

சு. தமிழ்வேலு எம்.ஏ. எம்.ஃபில்.,

தமிழாய்வுத்துறை, விரிவுரையாளர்

அ.வ.அ. கல்லூரி (தன்னாட்சி)

மன்னன்பந்தல்.

மயிலாடுதுறை - 609 305.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

சங்க இலக்கியத்தில்^{சீடே} மதிப்புகள் என்னும் பொருளிலான இவ்வாய்வு

பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம் வழங்கும் தமிழ் முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டப்பேற்றிற்காக

மயிலாடுதுறை, மன்னன்பந்தல் அ.வ.அ. கல்லூரித் தமிழாய்வுத்துறை

இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் **துரை. குணசேகரன்** அவர்களின்

மேற்பார்வையில் பகுதிநேரமாக ஆய்வு நிகழ்த்தி உருவாக்கப்பட்டது. இஃது என் சொந்த

முயற்சியில் உருவானது என்றும் இவ்வாய்வுரை இதற்குமுன் வேறுஎந்தப் பட்டத்திற்கும்

அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : மன்னன்பந்தல்

நாள் : 11.12.2008

K. S. S. S.
12/12/08
ஆய்வாளர் கையொப்பம்

நன்றியுரை

‘சங்க இலக்கியத்தில் சமூக மதிப்புகள்’ என்னும் தலைப்பில் முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதி நல்கிய மதிப்புயர் துணைவேந்தர் அவர்களுக்கும் பல்கலைக்கழக நிருவாகத்தினருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கல்லூரியை வழிநடத்தி வருகின்ற தலைவர், செயலர், ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்கள் ஆகியோருக்கு என் உளப்பூர்வமான நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கின்றேன்.

ஆய்வு செய்ய ஊக்கப்படுத்திய கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் வீ.இராதாகிருட்டினன் அவர்களுக்கும் அவ்வப்போது ஆக்கமான சிந்தனைகளை வழங்கிய முன்னை முதல்வர் முனைவர் மு.வரதராசன் அவர்களுக்கும் நன்றி மலர்களைப் புலப்படுத்துவதில் பெருமை கொள்கிறேன்.

தமிழாய்வுத்துறையைத் தந்தையாய்க் காத்துவருகின்ற துறைத்தலைவர் பேராசிரியர் சா.கிருட்டினமூர்த்தி அவர்களுக்கு என் நன்றி உரியது.

தன்னுடைய பொன்னான காலத்தைத் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களின் மேம்பாட்டிற்காகச் செலவிடுபவர் இவ்வாய்வுப் பணியில் அவ்வப்போது ஏற்படுகின்ற ஐயங்களை நீக்கி என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே என்னும் வாக்கிற்கிணங்க பலவழியிலும் வழிகாட்டி நெறிப்படுத்திய பேராசிரியர் முனைவர் துரை.குணசேகரன் அவர்களுக்கு என் மனமுவந்த நன்றியைப் புலப்படுத்துவதில் யான் பெருமகிழ்வு கொள்கின்றேன்.

முனைவர்பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்ள பரிந்துரை செய்த முன்னைத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் கி.செம்பியன் அவர்களுக்கு என் நன்றி.

தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுத்து ஆய்வுக்குரிய நூல்களைக் கொடுத்துதவிய நடமாடும் சங்க இலக்கியச் செம்மல் பேராசிரியர் முனைவர் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு நன்றிகூற கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

ஆய்வு முதறிஞர் குழு உறுப்பினராகச் செயல்பட்டுப் பல்வேறு ஆக்கமான கருத்துகளை நல்கிய கரந்தைக் கலைக் கல்லூரி தமிழ்த் துறைத்தலைவர் முனைவர் மு.இளமுருகன் அவர்களுக்கு என் நன்றி மலர்களைப் புலப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

என்மீது எப்பொழுதும் அக்கரைச் செலுத்தும் தோழர் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் முனைவர் தி.நெடுஞ்செழியன் அவர்களுக்கும் உடன் பணியாற்றும் அன்புத் தம்பியர் முனைவர் ம.இளையராஜா, முனைவர் ந.சரவணன் மற்றுமுள்ள ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுச் சுருக்க வாய்மொழிக் கூட்டத்திற்கு வருகை புரிந்ததோடு ஆய்விற்கு அறிவுபூர்வமான ஆலோசனைகளை வழங்கிய ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கு நன்றி.

இவ் ஆய்வு உருவாக்கத்திற்கு அகர முதல் எனகர இறுவாய் அத்துணைப் பணிகளையும் செய்து உதவிய எனது துணைவியார் அவினாசிலிங்கம் மகளிர் பல்கலைக்கழக இசைத்துறைப் பேராசிரியர் முனைவர் இரா.கலைவாணி அவர்களுக்கு நன்றி என்கின்ற சொல் பொருந்தாது.

கணினியாக்கத்தில் உதவிய கோவைத் தோழர் முத்து முருகன் அவர்களுக்கு நன்றி.

ஆராய்ச்சிக்குத் தேவையான நூல்களைக் கொடுத்துதவிய தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக நூலகம், அ.வ.அ. கல்லூரி நூலகம், சென்னை அமெரிக்க தூதரக நூலகம், சென்னை பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் நூலகம் ஆகியவற்றின் நூலகர்களுக்கும் பணியாளர்களுக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

சுருக்கக்குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	அகநானூறு
இ.ப.	-	இரண்டாம் பதிப்பு
எழுத்து.	-	எழுத்ததிகாரம்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலி.	-	கலித்தொகை
களவு.	-	களவியல்
கற்பு.	-	கற்பியல்
குறி.	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிறு.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
செய்.	-	செய்யுளியல்
சொல்	-	சொல்லதிகாரம்
தொ.	-	தொகுதி
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நச்சர்.	-	நச்சினார்க்கினியர்
நற்.	-	நற்றிணை
நா.	-	நாற்பா
நெடு	-	நெடுநல்வாடை
ப.	-	பக்கம்
ப.ஆ	-	பதிப்பாசிரியர்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பட்.	-	பட்டினப்பாலை
பதி.	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	-	பரிபாடல்

புறத்.	-	புறத்திணையியல்
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரும்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொரு.	-	பொருநராற்றுப்படை
பொருளி.	-	பொருளியல்
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மணி.	-	மணிமேகலை
மது.	-	மதுரைக்காஞ்சி
ம.பி.	-	மற்றும் பிறர்
மரபு.	-	மரபியல்
மலை.	-	மலைபடுகடாம்
மு.நா .	-	முன்னர் கூறிய நூல்
முல்.	-	முல்லைப்பாட்டு
மேலது.	-	மேற்கட்டிய நூல்
மொ. ஆ.	-	மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர்
E.d.	-	Editor
Ibid	-	In the same place or work
p.	-	Page
pp.	-	Pages
Vol.	-	Volume

உள்ளடக்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக மதிப்புகள்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1 - 7
1.	சமூக மதிப்புகள் : விளக்கம்	8 - 30
2.	சங்ககாலச் சமூக நிறுவனங்கள்	31 - 85
3.	சங்க இலக்கியத்தில் சமூக மதிப்புகள்	<u>86 - 177</u>
4.	மக்கள் வாழ்வும் நிலைபேறாக்கமும்	178 - 197
5.	உலகச் சமூக மதிப்புகள்	198 - 224
	முடிவுரை	225 - 235
	துணைநூற்பட்டியல்	236 - 249

இயல் ஒன்று

சமூக மதிப்புகள் : விளக்கம்

இயல் ஒன்று

சமூக மதிப்பு : விளக்கம்

1.0 அறிமுகம்

சமூகவியல் ஆய்வுகளில் ‘மதிப்பு’ என்னும் வழக்கு மிகுதியும் ஆளப்பெறுகின்றது. மனித மாண்புகள் குன்றா நிலையில் அமைந்த உயர் கூறாகச் சமூக மதிப்பு அமைவதையும், மனித மாண்புகள் குறைந்து சமூகம் இழிநிலையை எய்தும் பொழுது முன்பு போற்றிய சமூக மதிப்பு இழக்கப்பெறுவதையும், சமூகவியலார் குறிக்கின்றனர். இத்தகைய மதிப்பு என்ற சொல்லின் தோற்றத்தையும் பொருள் விளக்கத்தையும் இவ்வியல் ஆராய்ந்து காண்கிறது.

1.1 சொற்பிறப்பு

மதிப்பு என்னும் சொல்லினை உணர்த்தும் ‘Value’ என்ற ஆங்கிலச்சொல் ‘Valour’ என்ற பிரெஞ்சுச் சொல்லிலிருந்து தோற்றம் பெற்றது. இப்பிரெஞ்சுச் சொல் ‘Valor’ என்ற இலத்தின் சொல்லிலிருந்து வந்ததாகும். எனவே, ‘Value’ என்ற ஆங்கிலச்சொல்லிற்கு ‘Valor’ என்ற இலத்தின் சொல் மூலமென அறியலாம்.¹

மற்றுமோர் ஆங்கிலமொழி அகராதி ‘Value’ என்ற சொல்லின் மூல மொழியினை மேற்கூட்டிய வழியே காட்டினாலும் சொல்லின் எழுத்தில் மட்டும் வேறுபாட்டினைச் சுட்டுகிறது.²

{ ‘Value’ (E) –Valo’ir –(F) –Valere (L) }

ஆங்கில மொழிப்பிறப்பியல் அகராதி ‘Value’ என்ற சொல்லிற்கு மேலே

சுட்டிய வழியினையே சுட்டினாலும் எழுத்து நிலையில் வேறுபாட்டைச் சுட்டுகிறது.³

{ ‘Value’ (E) –Val’u’e–(F) –Vale’ri (L) }

இவ்வாறு மூலமொழி நெறியினை முறையாக மூன்று சொற்பிறப்பியல் அகராதிகளும் சுட்டிய போதும் எழுத்து நிலையில் முரண்பாடு தோன்றுவதற்குப் பிறகுமே இலத்தீனிலும் பழைய மொழி புதிய மொழி என்ற இரு நிலைகள் இருப்பதும், ஒலிப்பு நிலையில் வேறுபாடு இருப்பதும், காரணங்களாக இருக்கலாம்.

திராவிடச் சொற்பிறப்பியல் அகராதி ‘Value’ என்ற சொல்லின் பொருளினை உணர்த்தும் ‘மதிப்பு’ என்னும் சொல் ‘மதி’ என்னும் அடிச்சொல்லைக் கொண்டு அமையும் என்று சுட்டுகிறது.⁴

‘மதிப்பு’ என்னும் சொல், பெயராகவே தமிழிலும் பிற மொழிகளிலும் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றது.

‘மதிப்பு’என்னும் சொல்லுக்கு இணையான பொருளுடைய சொற்கள் இந்திய மொழிகளில் உள்ளன. அதைப்போன்று மேலை நாட்டு மொழிகள் இருபத்தாறினுள் இணையான சொற்கள் பயின்றுள்ளன.⁵

1.2 சொல்லின் பொருள்

‘Value’ என்ற சொல்லிற்கு ஆங்கில மொழி அகராதிகள் பலவும் பல்வேறு பொருட்களை அளிக்கின்றன. அவை வருமாறு:

மனிதனுடைய தகைமை (அ) தகுநிலை, மதிக்கத்தக்க நிலை, தனிப்பட்ட தகுதிகள் என்பன.⁶

ஒரு தனி மனிதனோ, கூட்டமோ ஏதேனும் ஒரு பொருளின் தகுதியைத்

தேவையானதாகவோ, விரும்பத்தக்கதாகவோ ஏதேனுமொரு காரணத்தால் நோக்குதல் ஆகும்.⁷

ஒரு பொருளின் தகைமை, தகுதி, பயனுடைமை அல்லது மக்கள் பெரிதும் மதித்து விரும்பும் இன்றியமையாப் பண்புகள், பழக்கங்கள், சமுதாய நியதிகள், கொள்கைகள் ஆகியவற்றை ‘மதிப்பு’ என்பதற்குப் பொருள்களாக வெப்ஸ்டர் அகராதி சுட்டுகின்றது.⁸ சமூக அமைப்பை உருவாக்கும் உண்மைக் கூறுகள் மதிப்புகளாகும்.⁹

‘மதிப்பு’ என்பதற்குச் சமூக அறிவியல் அகராதி ‘பண்பாட்டு நெறியில் விரும்பும் வகையில் வரையறுக்கப்பட்ட பண்பின் தனித்திறக்கூறு’ என மொழிகின்றது. விரும்பத்தக்க ஒரு பண்பாட்டின் கூறாக வரையறுத்துக் கொள்ளப்படுவதே மதிப்பு என மொழியக் காணலாம். எனவே மதிப்புக்கள் என்பன ஒரு குழுவோ, சமுதாயமோ பின்பற்றி நடக்கத்தக்கக் கூறுகளாகும்.¹⁰

ஆங்கிலச் சொற்களஞ்சியத்தில் ‘Value’ என்ற சொல்லிற்கு மூன்று பொருண்மைகளும் பதினேழு பொருள்களும் நுவலப்படுகின்றன. இதில் ஐந்து சொற்கள் ‘மதிப்பு’ என்னும் சொல்லிற்கு நிகரானவை. அவை வருமாறு: விரும்பத்தக்க பொருள், தகுதி, தகைமை/ மதிப்பு, மரியாதை/தகவு என்பன.¹¹

‘Value’ என்னும் சொல்லிற்குத் தமிழில் தகுதி, உள்ளார்ந்த தகவு, உயர்தகவு, பண்பு, மதிப்பு, உள்ளார்ந்த நலம், விரும்பப்படும் மதிப்புக்கூறு முதலான பல பொருட்களைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதி சுட்டுகின்றது.¹²

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியத்தில் இச்சொல்லிற்குத் தகுதி, உவமை, பெருமை, அருள், நடுவுநிலைமை, வலிமை, அறிவு, தெளிவு, கற்பு, நல்லொழுக்கம் என்னும் பொருள்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன.¹³

10
சதுரகராதியில் அறிவு, உரிமை, உவமை, ஒழுக்கம், கிருபை, குணம்,

தகுதி, தெளிவு என்பனவும்¹⁴ பேரகராதியில் மேற்கூறிய பொருள்களுடன் நன்மை, நீதி என்பனவும்¹⁵ சுட்டப்பெற்றுள்ளன. தமிழ் மொழியகராதியில் மேற்காட்டிய இரு அகராதியில் சுட்டும் பொருட்கள் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.¹⁶ கிரியா அகராதி 'தகைமை' என்ற பொருளைச் சுட்டுகிறது.¹⁷

மேற்காட்டிய பொருள்களிலிருந்து 'மதிப்பு' என்பது பண்பாட்டின் தனித்த உயர்வான ஒரு கூறு என்பது விளங்கும். ஒரு குழுவோ, கூட்டமோ, பின்பற்றத்தக்கதாக இருக்கும். இப்பண்புக்கூறானது பெரும்பான்மை மக்களால் விரும்பக்கூடியதாக இருக்கும். உடல்சார், உள்ளம்சார் பண்புகளை உள்ளடக்கியதாகும். இப்பண்புக்கூறினால் சமூகம் உயர்நிலையினை அடையும். அதே நேரத்தில் அவற்றினைப் பின்பற்றாது போகில் காலப்போக்கில் சமூகம் கீழான நிலையினை எய்தும் என்ற உண்மையினைப் பெறமுடிகிறது.

1.3 சொல் விளக்கம்

சமூகவியல் நூல்கள் மதிப்புத் தொடர்பான செய்திகளையும் பண்பாட்டினையும் பற்றி விளக்கும் பொழுது எண்ணங்கள் (Ideas) நெறிகள் (Norms) நாட்டார் வழக்குகள் (Folk ways) வழக்கடிப்பாடுகள் (Mores) சட்டங்கள் (Laws) ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து அடுத்ததாக மதிப்பினைச் சுட்டுகின்றன. அங்ஙனம் சமூகவியல் நூல்கள் சுட்டும் விளக்கங்கள் சில நோக்கத்தக்கவை.

சமூக அறிவியல் கலைக்களஞ்சியம் தனிக்கவனம், பொழுதுபோக்கு, விருப்பமானவை, விருப்பத்தேர்வு, கடமைகள், ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடு, ஆசைகள், தேவைகள், வெறுப்புகள், கவர்ச்சி மேலும் இவை போன்று தற்காலத்தில் இடத்திற்கேற்பத் தேர்வு செய்யத்தக்கவற்றைக் குறிக்கின்றது.¹⁸

விருப்பத்தை நிறைவு செய்யும் எதுவும் மதிப்பாகும். ஒரு விருப்பம் நிறைவேறும்பொழுது அவ்விருப்பத்திற்கு இணையான இன்னொரு விருப்பமோ அதைவிட இன்றியமையாமை வாய்ந்த ஒன்றோ பாதிக்கப் படாமலிருக்க வேண்டும்.¹⁹

ஒரு சமூகத்தை இனம் காண்பதற்கும் அதன் நலத்திற்கும் சில செயல்கள், உறவுகள், உணர்வுகள், குறிக்கோள்கள் ஆகியவை மிக இன்றியமையாதவை என்று கருதப்பெறுகின்றன. இவை பற்றிப் பரவலாக நிலவும் நம்பிக்கை அல்லது ஆர்வ உணர்வு மதிப்பாகும்.²⁰

மதிப்புகள் பொருட்களின் தகுதி பற்றிய கருத்துகளாகவும் உணர்வுமயமான ஈடுபாடாகவும் அமைகின்றன. அறிவு நிலையிலும் உணர்வு நிலையிலும் அவை செயற்படுகின்றன.²¹ மூர்த்தி என்பார் தம்முடைய நூலில் 'Value' தொடர்பாகச் சுட்டும் பல செய்திகள் குறிக்கத்தக்கன.

சமூகமதிப்பை ஒரு கட்டமைப்பில் உருவாக்க உணர்ச்சிகள், விருப்பங்கள், நாட்டங்கள், மனத்தூண்டுதல்கள் ஆகியவற்றை ஒரு வரையறைப்படுத்தும் போக்குத் தேவைப்படுகிறது.²²

சமூக விழிப்புணர்வு, திறந்த மனப்பான்மை, அறிவின் தியாகப்பண்பு, தன்னலமின்மை, நுண்ணுணர்வுத்திறன், வளர்ச்சியடைதல் இவை போன்ற முதன்மையான பண்புகளும் சிறப்பியல்புகளும் மனிதனின் மிகச்சிறந்த பண்புக் கூறுகளாக உள்ளன.²³

மதிப்புகள் மனிதனின் ஒழுக்கலாற்றிற்கு வழிகாட்டியாக அமைவன. அவை காலத்திலும் இடத்திலும் இடம்பெறும் பொருட்கள் இல்லை; மதிப்பீட்டினால் நிலைபெறுபவை. அதனால் அவை தற்சார்புக் கூறுகளையும் புறச்சார்புக்கூறுகளையும் பெற்றுள்ளன. ²⁴

இவ்விளக்கங்களிலிருந்து ‘மதிப்பு’ என்னும் சொல்லிற்கு விளக்கமாக ‘மதிப்பு’ என்னும் பண்புக்கூறுகள் ஒரு சமூகத்தின் தனித்தன்மையினைக் காட்டக்கூடியதாக இருக்கும். இச்சமூக உறுப்பினர்களின் உயர்விற்கும் உயர்ந்த மனப்பான்மையைக் காண்பதற்கும் உதவியாய் அமையும். அறிவு நிலையிலும் உணர்வு நிலையிலும் நுண்ணியதாக அமையும் பண்புக்கூறுகள் மதிப்புகளாகும் என்று சுட்டப்பெறுகின்றன.

1.4 மதிப்பின் வகைப்பாடு

மதிப்புகள் பல்வேறு கூறுகளாகப் பகுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளன. அவை வருமாறு:

அர்பன் என்பார் உடல்சார் மதிப்புகள், பொருளாதார மதிப்புகள், பொழுதுபோக்கு மதிப்புகள், கூட்டுறவு மதிப்புகள், பண்புசார் மதிப்புகள், அழகுணர்ச்சி மதிப்புகள், அறிவுசார் மதிப்புகள், சமயம்சார் மதிப்புகள் என்று சுட்டியுள்ளார்.²⁵

இவற்றை உடல்சார் மதிப்புகள் (**Organic values**) நுண்ணிய உடல்சார் மதிப்புகள் (**Hyper -organic values**) என்றும் பகுக்கின்றனர்.²⁶

பால்ராபிசெக் என்ற அறவியல் சிந்தனையாளர் குறிக்கோள் அடிப்படையில் மதிப்புகளைத் தற்சார்பு மதிப்புகள் (**Purely subjective values**) சார்நிலை மதிப்புகள் (**Relative values**) தனிமுதல் மதிப்புகள் (**Absolute values**) என்று பகுப்பார்.²⁷

சமய அறிவியல் கலைக்களஞ்சியம் பொருளியல் மதிப்புகள், அறவியல் மதிப்புகள், அழகியல் மதிப்புகள், மகிழ்வியல் மதிப்புகள், சமய மதிப்புகள், உயிர்வாழ் மதிப்புகள், அறிவுசார் மதிப்புகள் என்று வகைப்படுத்தியுள்ளது.²⁸

இதழ்களில் மதிப்புகளை ஆராய்ந்த செ.ச.தனராசு என்பார் பொருளாதார மதிப்பு, அழகுணர்மதிப்பு, புலமைமதிப்பு, அரசியல் மதிப்பு, அற மதிப்பு, பண்பாட்டு

மதிப்பு, சுய மதிப்பு எனப் பாகுபடுத்துவார்.²⁹

கே.எஸ்.மூர்த்தி மானுட மதிப்புகள், சமயம்சார் மதிப்புகள் எனப் பகுத்துக் கூறுகின்றார்.³⁰

1.5 மதிப்பின் உட்கூறுகள்

அர்னால்டு எம்.ரோஸ் என்ற சமூகவியல் அறிஞர் இந்தியப் பண்பாட்டிற்குரிய முதன்மை மதிப்புகளாகக் கீழ்க்காண்பவற்றைச் சுட்டுகிறார்.³¹ அவை வருமாறு:

கர்ம உணர்வு, விதி ஏற்பு, மாயாவாத ஏற்பு, ஒருமை உணர்வு, ஒருங்கமைவு, தடைகள்-புனிதமாக்கல், படிநிலை வேற்றுமை, உன்னத நிலை உணர்வு, முழுமைசார் உணர்வு என்பன.

சங்க கால மதிப்புகளை ஈ.கோ.பாஸ்கரதாஸ் கீழ்க்காணும் வகையில் பகுப்பார்.³² அவை

அறநிலை மதிப்புகள், பொருள்நிலை மதிப்புகள், இன்ப நிலை மதிப்புகள், வீடுபேற்று மதிப்புகள் என்பன.

மதிப்புகளின் பாகுபாடுகளாகக் கூறப்படுவன பலவற்றையும் ஒப்புநோக்கும் போது சங்ககாலச் சமூக மதிப்புகளை அகநிலை மதிப்புகள், புறநிலை மதிப்புகள் என இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பகுத்துக்கொள்ளலாம்.

அகநிலை மதிப்புகளைக் களவுக்கால மதிப்புகள், கற்புக்கால மதிப்புகள், ஆடவர்க்குரிய மதிப்புகள், மகளிர்க்குரிய மதிப்புகள் என்று பாகுபடுத்தலாம்.

புறநிலை மதிப்புகளை அறம்சார் மதிப்புகள், பொருள்சார் மதிப்புகள், வீடுசார் மதிப்புகள் என்று பாகுபடுத்தலாம். மதிப்புகளின் கூறுகளாக - அடிப்படை

மதிப்புகளாக இருக்க உணர்ச்சி, உண்மை, அழகு, வீரம் என்பனவற்றைக் குறிக்கின்றார்.³³

மானுட மதிப்புகளைக் குறிக்கும் பொழுது அன்பு, மகிழ்ச்சி, இணக்கம், சுதந்திரம், அமைதி, உணர்ச்சிவயப்படாநிலை, நட்பு கொள்ளும் தன்மை, ஆர்வம், இரக்க உணர்வு போன்றவற்றைச் சுட்டுகிறார். இவை மனிதப்பண்புடைய மனிதனை மகிழ்வடையவும் உணர்வினை முழுமையடையவும் செய்யக் கூடியவையாகும்.³⁴

மானுட மதிப்புகளின் கூறுகளில் உண்மை, நற்குணம், அழகு, நேர்மை, வாய்மை, அழகான உழைப்பு, நன்றி முதலியன அமைதியை உண்டாக்கக் கூடியவை.³⁵

சமயம் சார்ந்த மதிப்புகளைச் சுட்டும் பொழுது நாட்டுத்தொண்டு, நெறிமுறை திறம்பாமை, இணக்கமாயிருத்தல், கூட்டுச்செயற்பாடு கொள்ளல், சீர்திருத்தத்திற்குப் போராடல், திறந்த மனப்பான்மையுடனிருத்தல், பணிவுடனிருத்தல் போன்றவை குறிக்கப்படுகின்றன.³⁶

ராபின் எம்.வில்லியன்ஸ் என்பார் அமெரிக்கச் சமூகத்தின் முதன்மையான பதினைந்து மதிப்புகளை வரிசைப்படுத்தியுள்ளார்.³⁷

அவை வருமாறு:

குறிக்கோள், வெற்றி, (முயற்சி. போட்டி. செயற்பாடு) செயல், பணி (இடையீடு இல்லாத பணியில் ஈடுபாடு) தகுதி. சமவாய்ப்பு ஒழுக்கநெறி (சரியான, பிழையான, அறம்சார்ந்த, அறம்சாராத) மனிதத்தன்மை (கைமாறு கருதாத உதவி, அன்பு, உதவி, கொடை) தகுதி, நடைமுறைக்கு ஒத்தத் தன்மை (தகுதியான வழிகள், சிறந்த பணிக்குப் பாராட்டு, பணியைச் சரியாக மதிப்பிடுதல், அறிவியல் கலை நுட்பத்தைச் சார்ந்திருத்தல்) வளர்ச்சி, முன்னேற்றம் (நம்பிக்கையோடு இருத்தல், இறப்பு நிகழ்வைவிட எதிர்வைப் போற்றல்) பொருள் வாய்ப்பு வசதி, (தகுதிமிக்க வாய்ப்பு, ஊர்திகள், பயணம், ஏவல்கொள்ளுதல், சிறந்த உடை) சமம் என்ற நிலை (பிறர் உரிமையைப் போற்றல். சமவாய்ப்பு அளித்தல்) உரிமை (பிறரால் கட்டுப்படுத்த முடியாமை)³⁸

வாய்ப்புகளைத் தேடும் உரிமை, பிறர் தலையிடுவதை விரும்பாமை) புற ஒத்திசைவு (உரிமையைப் புறத்தார் சிதைக்காமை) அறிவியல், பகுத்தறிதல் (சிக்கல்களைத் தீர்க்க அறிவியல் துணைகொள்ளல், இயற்கையை அறிவியல் துணைக் கொண்டு நோக்கல்) தேசிய உணர்வு, நாட்டுப்பற்று (அரசியல் விடுதலை, உரிமை, சமநோக்கு) குடியரசு (சம அரசியல் உரிமை, சமவாய்ப்பு, கூட்டத்தின் சுயமரியாதை) கூட்டத்தின் மேலாண்மை (இனம், சமூகம், மதம் என்ற அடிப்படையில் கூடும் கூட்டத்தின் தகுதிப்பாட்டைப் போற்றல்) என்பன.

1.6 தமிழில் மதிப்பு

சமூகவியலில் பயன்படுத்தப்பெறும் ‘value’ என்ற சொல் பொருளாதாரத்திலும் தத்துவத்திலும் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றது. ஆகையால் ‘value’ என்ற சொல்லிற்கு ‘மதிப்பு’ என்கிற இணையான சொல் பயன்படுத்தப்பெற்று வந்துள்ளது. இச்சொல் மூன்று துறைகளிலும் பயன்படுத்துகின்ற பொழுது பொருட்குழப்பம் மிகுதியும் ஏற்படுகின்றது. இதனைத் தவிர்ப்பதற்காகச் சமூகவியல் பண்புக்கூறு, தகுதி, உயர்பண்பு என்ற பொருண்மையைத் தரக்கூடிய ‘மதிப்பு’ என்னும் சொல் ‘value’ என்பதற்கு இணையாகப் பயன்படுத்த முற்படுகிறது.

பொருளாதாரத்தில் மதிப்பு என்ற சொல் உயர்வானது, விலை மதிப்பீடு என்பன போன்ற பொருட்களைத் தரக்கூடியது. எவ்விடத்தும் இச்சொல் நேரிடையாக மதிப்புறு பண்பினைச் சுட்டாது என்பது தெளிவாகும்.

‘value’ என்னும் சொல்லுக்கு இணையாக விழுமியம், தகவு, மதிப்பு என்னும் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பெறுகின்றன. இச்சொற்களில் ‘மதிப்பு’ என்னும் சொல்லே இலக்கியங்களில் மிகுதியாகப் பயின்று வந்துள்ள காரணத்தால் இவ்வாய்வேட்டில் ‘value’ என்பதற்கு மாற்றாக ‘மதிப்பு’ என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்பெறுகிறது.

1.6.1 மதிப்பின் பிற சொல்லாட்சிகள்

ஆங்கிலத்தில் அமைந்த ‘value’ என்ற சொல்லின் பொருளினைத் தமிழில் ‘மதிப்பு’ என்னும் சொல் சுட்டுகின்றது. எனினும் தமிழ் மொழியில் ‘தகவு’ என்னும் சொல்லினைப் பயன்படுத்துவதைக் காட்டிலும் மதிப்பு, விழுமியம் என்ற சொற்களே அதிகம் கையாளப் பெறுகின்றன.

‘value’ என்ற சொல்லினைக் குறிக்க இதுகாறும் தமிழ்ச் சமூகவியலார் ‘மதிப்பு’ என்னும் சொல்லினைப் பெரும்பான்மையும் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இச்சொல் உரிய பொருளாக இருந்தாலும் பொருள் மயக்கம் உண்டாக்கும் சொல்லாக அமைகிறது.

பருப்பொருள் நிலையில் அமைந்த பொருள்களுக்கு விலை மதிப்பும் தரக்கணிப்பும் சொல்லுவது பெரும்பான்மையும் வழக்கிலுள்ளது. இச்சொல் பொருளியலில் பயன்படுத்தப்பெறுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக,

பணமதிப்பு (Money value), தொடக்க மதிப்பு (Face value), கைவிடு மதிப்பு (Surrender value) என்ற சொற்கள் பொருளாதாரச் சந்தையில் புழங்கக் காணலாம்.

சந்தைப் பொருளாதாரத்தில் ‘பெறுமானம்’ என்றவொரு சொல் வழக்கில் உள்ளது. நூறு ரூபாய் பெறுமானமுள்ள ஒரு பொருளின் மதிப்பாக அத்தொகை குறிக்கப்பெறுகின்றது. இந்த ‘மதிப்பு’ ஒரு மதிப்பீட்டால் கூறப்பட்டது. ஒரு பொருளின் உற்பத்தி மதிப்பு ஆலையைவிட்டு வெளியேறும் பொழுது அப்பொருளின் மதிப்பு, விற்கும் விலை எனப் பல நிலையில் மதிப்பீடு செய்யப்பெறும் பொருள் பொருளாதாரச் சந்தையில் அன்றைய தேவை நிலையில் ஒரு மதிப்பீட்டிற்குள்ளாகிறது. அந்த மதிப்பீட்டில் பெறப்படுவதே அப்பொருளின் மதிப்பு எனப் பெறுகின்றது. சந்தைத் தொடர்புடையவர்களில் இம்மதிப்பீடு செய்யப்பெறுகின்றது. இதைப் போலவே சமூகத்தில் ஒரு மனிதனின் ஒழுகலாரும் நடத்தையும் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டு அவனுக்கென ஓர் ஆளுமை

கணிக்கப்பெறுகின்றது. இவ்வாளுமைக் கணிப்பிற்குரிய பண்புக் கூறுகளே ‘மதிப்பு’ எனப்படும்.

சமூகவியலில் பயன்படுத்தப்பெறும் ‘value’ என்ற சொல் மாந்தர்க்கமைந்த உயர்ந்த பண்புகளின் நுண்கணிப்புப் பொருளினை உணர்த்தப் பயன்படுகிறது. இவ்விடத்து மனிதனின் தகுதி, தகைமை என்பனவற்றின் அடிப்படையில் ‘மதிப்பு’ என்ற சொல் ஏற்கப்படுகிறது.

‘மதிப்பு’ என்னும் சொல் உணர்த்தும் பிற தமிழ்ச் சொல்லாட்சிகள் வருமாறு:

இராமாயணத்தில் இராமன் ‘கல்யாண குணத்தவன்’ என்று பாராட்டப் படுகின்றான். கல்யாண குணம் என்பதற்குப் பொருளாக நற்குணம் என்று சுட்டப்பெறுகின்றது.³⁸ கல்யாண குணம் என்பது இம்மதிப்பையே குறிப்பதாகும். ‘ஆண்டகை’ என்ற சொல்லோடு இதனை ஒப்பு நோக்கலாம்.

தமிழிலக்கியங்களில் அமைவு, அவிந்தடங்கல், ஆன்றவித்து அடங்கல், இயல்பு, ஒழுகலாறு, ஒழுக்கம், சால்பு, கொள்கைச் சால்பு, சான்றாண்மை, நெறி, நெறிமை, நீர்மை, பண்பு, பெருமை, வியப்பு எனப் பல்வேறு சொற்களால் இப்பண்புயர்ச்சி குறிக்கப்பெறுகிறது.

எமனோ, பரோ ஆகிய இருவரும் மதிப்பு என்னும் சொல்லினை உணர்த்தும் பிற சொற்களைக் குறிக்கின்றனர்.³⁹ அவை வருமாறு:

பொருத்தம், தகுதி, தகுநிலை (அ) மென்மை, ஒப்பனை (அ) போன்றிருத்தல் ஒப்பு (அ) ஒத்திருத்தல், பொருத்தம், தரம், நிலையாமை, நிலைமை, செயல்வகை, உயர்வு, மேம்பாடு, பெருமை, இரக்கம், இரக்க உணர்வு, நீதி, ஒப்புரவு (அ) நடுவு

நிலைமை, நடுவுநிலைமையுடைமை, வலிமை, திறமை, அறிவு, அறிவுநுட்பம், தெளிவு, கற்புடைமை, நற்பழக்கம், நன்னடத்தை, ஒழுக்கம் என்பன.

இவை மட்டுமன்றி இன்னும் ஏராளமான சொற்கள் ‘மதிப்பு’ எனும் சொல்லைக் குறிக்கத் தமிழ் மொழியில் பயின்றுவந்துள்ளன. இவற்றினை நோக்கும் பொழுது ஒரு பொருள் குறித்துப் பல சொற்களை வழங்கும் மொழியின் ஆளுமையும் அதே நேரத்தில் பண்பாட்டுச் செழுமையைக் குறிக்கும் மொழியின் ஆட்சியும் தெளிவாகின்றன.

பொருளாதார வட்டத்திலும் சமூகப் பண்பாட்டு வட்டத்திலும் புழங்கும் ‘value’ என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லிற்கு ஒரு பொதுப் பொருண்மை நிலவுதல் அறிந்து கொள்ளத்தக்க ஒன்றாகும். தகுதியுடையது. மதிக்கப்பெறுவது என்ற அடிப்படையில் ஒரு பொருள் அல்லது பண்பின் உயர்ச்சியை இச்சொல்லான ‘மதிப்பு’ குறிப்பதனை மேலாய்வு விளக்கும்.

1.7 பண்பாடும் மதிப்பும்

பண்பாடு, நாகரிகம் ஆகிய இரண்டின் நிலைக்களமாகக் கொண்டு மதிப்பு என்பது உருக்கொள்கிறது. ஓரறிஞர் மதிப்பு என்பது பண்பாட்டின் உயர் விளைச்சல் என்கிறார்.

வி.என்.சுர்யே என்பார் நாம் எவற்றைப் பெற்றிருக்கின்றோம் என்பதைப் பொருத்தது நாகரிகம். நாம் அவைகளின் அடிப்படையில் எவ்வாறு ஒழுகுகின்றோம் என்பது பண்பாடு என்று சுட்டுகிறார்.⁴⁰ இக்கருத்தின் அடிப்படையில்,

மனித இனத்தோற்ற வரலாற்றில் அல்லது ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் மனிதனின் செயல்களின் விளைவுகளை நாகரிகம் குறிப்பதாகும். கருவிகள், இருப்பிடங்கள், பாத்திரங்கள், உணவுகள், பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள்,

மந்திரம், சடங்குகள், இலக்கியம், இசை, கலை, சமயம், தத்துவம், ஒழுக்கம், சமுதாய அமைப்பு போன்றவை நாகரிகத்துள் அடங்கும். ஒரு சமுதாயத்தின் நாகரிகம், அச்சமுதாயத்தைச் சார்ந்த தனிமனிதர்களின் வாழ்க்கையில் திட்பமடைகிறது. எனவே சமுதாய அளவில் தோன்றும் சமூக மரபுகளின் கூட்டுத்தொகை நாகரிகம் என்றும் அதே மரபுகள் தனி மனிதர்களிடம் தோன்றும் பொழுது பண்பாடு எனவும் கொள்ளலாம்.

இவ்வடிப்படையில் நாகரிகத்திற்குப் பண்பாடும் தனிமனிதனும் அடித்தளமாக அமைவது போன்று மதிப்பிற்குப் பண்பாடு அடித்தளமாக உள்ளது. பண்பாட்டில் சுட்டப்பெறும் பல்வேறு சிறப்புப் பண்புகளும் உள்ளார்ந்தப் பண்புகளும் தகுதிகளும் மதிப்புகளாக உருமாறுகின்றன. மதிப்பென்பது பண்பாட்டின் பிரிவாக அமையக்கூடியது. அதே நேரத்தில் பண்பாட்டினையும் நாகரிகத்தினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவமையக்கூடியது.

விலங்குகள் நிலையிலும் நாகரிகமற்ற காட்டுமிராண்டி மக்களிடையேயும் பண்பாடு என்பது இல்லை. ஏனெனில் இவைகளின் அடிப்படைத் தேவைகள் என்பது உணவுப்பொருட்கள் ஆகும். இப்பொருட்களைப் பெறுவதற்கு எவ்விதமான கட்டுப்பாடுகளும் கொள்வது இல்லை. ஆகையால் அவற்றிடையே பண்பாடு என்பது தோற்றம் பெறவில்லை. ஆனால், ஒரு சில தொடர் நிகழ்வுகளைச் சுட்டி அவற்றிடையேயும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் உருக்கொள்ளத் தொடங்கியமையும் சுட்டப்பெறுகின்றது. எனினும் வளர்ந்த சமூகத்திலேயேதான் உயர் மதிப்புகள் உருக்கொள்ள இயலும்.

‘மதிப்பு’ என்பதனைச் செடியாக வடிவமைத்துக் கொண்டோமானால் பண்பாடு, நாகரிகம் ஆகிய இரண்டும் நிலமாக அமையக்கூடும். பேசக்கூடிய வளமையே நீராக அமையக்கூடும். பழக்கவழக்கங்களே காற்றாக அமையக்கூடும். மாந்தனின் செம்மையான, ஒழுங்கான வடிவமைக்கப்பட்ட வாழ்வே இச்செடியின் பாதுகாப்பாக அமையக்கூடும்.

மேற்கூட்டிய ஏதேனும் ஒன்று சரியான முறையில் செயல்படாவிட்டால் மதிப்பென்னும் செடி தோன்றவோ, வளரவோ, பலனளிக்கவோ இயலா என்பது தெளிவாகும்.

1.8 அறமும் மதிப்பும்

அறிவு முதிர்ச்சியும் சீதூக்கிப் பார்க்கும் மனப்பான்மையும் அறவுணர்வின் முதன்மைக் கூறுகளாகும். 'அறம்' என்பது ஒரு காலத்தில் ஒழுக்க விதியாக இருந்து பின்னர் அதுவே சட்டமாக மாறியுள்ளது. அவ்வாறு சட்டமாக மாறுவதற்கு முந்தைய நிலையினை 'மதிப்பு' என்று சுட்டலாம்.

மக்களை நல்வழிப்படுத்துவதற்கு உதவக்கூடிய எந்தவொரு செயலும் பண்பாட்டினை அடியொற்றியது. ஒழுக்கவிதிகளும் சட்டங்களும் பண்பாட்டின் உயர் நிலையினை அடைந்தமையைச் சுட்டக்கூடியன.

டார்வின் கொள்கைப்படி எளிய அமைப்புடைய உயிரினங்களிலிருந்து சிக்கலான அமைப்புடைய உயிரினங்கள் உருவாகும் என்று சுட்டப்பெறுகின்றது. இதன்படி எளிய வாழ்க்கையுடைய ஆதி மக்கள் வாழ்க்கையில் அறத்திற்கோ, பண்பாட்டிற்கோ, மதிப்பிற்கோ எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. ஆனால், நாகரிக வளர்ச்சிப்பெற்ற மக்கள் வாழ்க்கையில் இவையெல்லாம் சிறப்பான இடத்தினைப் பெறுகின்றன. இதனைக் கீழ்வரும் மூன்று படிநிலைகளில் விளக்கக்கூறலாம்.

ஆதிமனிதனாகிய காட்டுமிராண்டி தன் முரட்டுப் போக்கை அடக்கிக் கூட்டத்தாரோடு அனுசரித்துப் பழகியமை முதல்படியாகும். இது மனிதனின் அறிவையும் துணியையும் குறிக்கோளையும் உயர்த்தியது. இதுவே ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சமூக அமைப்பிற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.

இது நல்லது இது கெட்டது என்ற ஒரு துணிவு நிலை எய்துதற்கு வழக்கம், ஆசாரம், சட்டம், ஆண்டவன் கட்டளை போன்றவை துணை செய்தன.

இவ்விரண்டாம் நிலையில் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் பொது நலனை நோக்கியதாக அமையும். பொதுநலனை நோக்கியதால் எந்தவொரு செயலுக்கும் மனிதன் அடிபணிந்து நடக்கத் தொடங்கினான்.

சமுதாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு, ஒவ்வொரு செயலுக்கும் அஞ்சியஞ்சிச் செய்து வந்த நிலையிலிருந்து விடுபட்டுத் தன்னுடைய மனச்சான்றுக்கு உட்பட்டு இது சரியான செயல். இச்செயலினால் சமூகத்திலுள்ள அனைவருக்கும் நலம் விளையும். ஆகையால் நான் செய்யக்கடவேன் என்று தன் அறிவொடு முடிவு செய்கிறான்.

இம்முன்று நிலைகளிலும் 'நான்' எனும் உணர்வு விடுபட்டு 'நாம்' என்னும் உணர்வு (**We felling**) கருக்கொள்கிறது. இந்த நாம் உணர்வு அறச்செயல் உருவாகத் துணை செய்கிறது. இவ் அறச் செயலுடன் ஒன்றிணைந்துக் காணத்தக்க மதிப்பும் உருக்கொள்கின்றது.

1.9 சமூகந்தொறும் மதிப்பு

ஒவ்வொரு சமூகமும் ஒவ்வோர் அடித்தளத்தினைக் கொண்டு உருவாகக் கூடியது. அத்தகைய அடித்தளமானது ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் வேறுபடக்கூடியது. அவ்வாறு வேறுபடுவதற்குரிய அடிப்படைக் காரணம் பழக்கவழக்கம். ஒழுகலாறு, நெறிகள், மொழி, கலை போன்ற இன்னபிற கூறுகளாகும். ஒரு சமூகத்தில் காதலுக்குப் பல்வேறு விதிமுறைகளை வகுத்துக் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்படுத்தப்படலாம். ஆனால் பிரிதொரு சமூகத்தில் எவ்விதக் கட்டுப்பாடும் இல்லாத காதலை (**Free sex**) அனுமதிக்கலாம்.

குளிர் செறிந்த நாட்டுப்பகுதிகளில் கள்ளுண்ணுதலும் புலால் உண்ணுதலும் இயல்பான பழக்கங்கள். அவ்விடத்துக் கள்ளுண்ணாமையையும் கொல்லாமையையும் வலியுறுத்த இயலாது.

பாலை நிலத்தின் தொழில் கொல்லுதலாகும். அவ்விடத்துக் கொல்லாமை யை வலியுறுத்தின் அவ்விடம் வாழ்வேர் தம் வாழ்வினை வடிவமைக்க மிகவும் சிரமப்படுவர்.

ஒரு சில மொழிகளில் ஒரு சில பொருட்களைக் குறிக்க மிகுதியான சொற்களும் ஒரு சில பொருட்களைக் குறிக்க சொற்களே இல்லாமையும் சுட்டத்தக்கன. இந்நிலை ஏற்படும்பொழுதுதான் அப்பொருளின் பயன்பாட்டு மிகுதியும் மிகுதியின்மையையும் அறிய முடிகிறது.

சான்றுக்குத் தமிழ் மொழியில் காலத்தினைக் (Time) குறிக்க ஏராளமான சொற்கள் உள்ளமையும் சப்பானிய மொழியில் மூலையினைக் (Corner) குறிக்கச் சொற்களே இல்லாமையும் குறிக்கத்தக்கன.

எந்தவொரு சமூகம் பண்பாட்டிலும் நாகரிகத்திலும் வளர்ச்சியுற்று உள்ளதோ அந்தச் சமூகத்தில் மதிப்பும் உயர்நிலையில் பேசப்பெறும்.

சமூகமே மதிப்பினை வளர்க்கவும் உயர் பேறு பெறவும் வழிவகுக்கின்றது. நாகரிகம் மிக்க சமூகத்தில் தன்னலம் (Selfishness) என்பது இல்லாமல் இருக்கும். பொதுநலமே (Public -Spir) மிக்கு இருக்கும். இவ்வாறு பொதுநலம் உள்ள சமூகத்தில் மதிப்பு என்பது மிகுந்த உயர் வளர்ச்சியினை (Up-gradation) அடையும். தன்னலம் உள்ள சமூகத்தில் மதிப்பு தேய்வான நிலையினை (De-gradation) அடையும்.

தன்னலமுள்ள சமூகத்தில் மதிப்பு சீரகேடடைவது போன்றே பொருளாதார நாட்டமுள்ள சமூகத்திலும் மதிப்பின் நிலை உயர்வடைய வழியில்லாமல் போய்விடக்கூடும். பொருளாதார நாட்டம் என்பதிலும் குறிப்பாகத் தவறான வழியில் பொருள் தேடக்கூடிய சமூகத்தில் விரைவில் மதிப்புகள் கீழ்நிலையினை அடையலாம். அல்லது மதிப்பென்பதே எதிர்மறையான விளைவுடையதாக மாற வாய்ப்புண்டு.

பொருளாதாரக் கேடுகள் மதிப்புகளைச் சீர்குலையச் செய்வதைப் போன்று குற்றங்களும் மதிப்பின் சீர்குலைவிற்குக் காரணமாக அமையக்கூடும். பாலுணர்வுக்கேடு, திருட்டு முதலிய பொருளாதாரக் குற்றம், பொருளாதாரத்தை மையமிட்ட பதவி நாட்டம் ஆகியன குற்றங்கள் பெருகுவதற்குரிய காரணிகளாகும். இக்காரணிகள் மிகுதி மதிப்புகளைச் சீர்குலைக்கின்றன.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் உரியன என்று மதிப்புகள் வரையறுக்கப்படுகின்றன. அம்மதிப்புகள் வளர்ச்சியடையவும் சீர்குலையவும் ஒரு சில வழிகள் உண்டு. அவற்றினைச் சீரமைத்துச் சமூகத்திற்கேற்ற மதிப்பினை வடிவமைப்பதும் உருவாக்குவதும் காலத்தின் கட்டாயமாக அமையக்கூடும்.

1.10 காலந்தொறும் மதிப்பு

சமூகத்திற்குச் சமூகம் மதிப்பு எங்ஙனம் மாறுபடுகிறதோ, அதைப்போன்று காலந்தொறும் மதிப்பு மாறுபடக் கூடுவதில்லை. ஏனெனில் காலந்தொறும் சமூகமானது பெரும்பாலும் வளர்நிலையினையும் உயர்நிலையும் எய்தும். அவ்வகையில் எய்தும் பொழுது தகவுகள் முன்பைக் காட்டிலும் உன்னத நிலையினை அடையக்கூடும்.

அவ்வாறு உன்னத நிலையினை அடையும் பொழுது மதிப்பு என்பது செம்மையுறும். சிறப்புபெறும். வலியுறுத்தப்பெறும். ஆனால் முரண்பட்டு அமையாது. அதே நேரத்தில் ஒரு சில மதிப்புகள் இல்லாமலேயே மறைந்துவிடுவதற்கும் சான்றுகள் உண்டு.

கற்பு, வாய்மை போன்ற மதிப்பின் கருத்துருவாக்கங்கள் சங்க காலந்தொட்டு இன்றளவும் மாறாமல் இருக்கின்றன. 'விருந்து' என்பது மாறியமைந்து வருகிறது. மான உணர்வு என்பது முழுவதும் இல்லாமல் போய்விட்டது என்ற இக்கருத்துக்களை மேலாய்வு விளக்கும்.

திருக்குறளில் 'மானம்' என்ற அதிகாரம் உள்ளது. மானம் என்பது உயர்மதிப்பு. மானம் என்பதைக் குறிக்க இவ்வதிகாரத்தில் பேராண்மை, உயர்வு, நிலை குன்றாமை, கெடாமை, பெருந்தகைமை ஆகிய பல சொற்கள் காட்டப்பெறுகின்றன. இவ்வனைத்துச் சொற்களும் 'மானம்' என்பது உயிரினும் உயர்ந்தது என்பதைக் குறிக்கப் பயன்படுகின்றன.

மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்

உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்⁴⁰

என்ற குறட்பா கவரிமாவைப் போலும் வாழ்வதே மதிப்புடைய வாழ்வென்றும் மானம் இழந்த பின் உயிர்நீத்தல் உயர்ந்தோர் இயல்பன்று என்றும் சுட்டுகிறன. இடைக்கால நீதிநூல் இதனை விளக்கும் வகையில் 'மானம் இழந்தபின் வாழாமை முன்இனிதே'⁴¹ என்றது. பரிமேலழகர் மானம் என்பதற்கு விளக்கம் எழுதும்போது 'எஞ்ஞான்றும் தந்நிலையில் தாழாமையும் தெய்வத்தால் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையும் ஆம்'⁴² என்று கூறுவர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் மான இழப்பு வழக்கு என்ற ஒன்று தோன்றியுள்ளது. மானத்திற்கு ஈடாக வழக்குத் தொடுத்துப் பொருள் பெற்றால் மான இழப்புச் சரியாகி விடுவதாக ஒரு கருத்தமைதி தோன்றியுள்ளது. எனவே, மானம் என்ற மதிப்பின் பொருண்மை அல்லது மதிப்பு மாறியுள்ளமை அறியப்பெறும்.

இவ்வாறு மதிப்பாகக் கருதப்பெற்ற ஒரு சில கூறுகள் மாற்றமடைவதற்குக் காரணம் சமூக அமைப்பின் நிலையும் சமூக ஊடாட்டச் செயல்களுமே ஆகும்.

மதிப்புகள் மாறுவதற்கும் மறுவாழ்வு பெறுவதற்கும் உரியன என்றாலும் மாறாமல் அமையக் கூடிய ஒரு சில மதிப்புகள் உண்மையில் உயர்மதிப்புகளாய் அமையக்கூடியனவாகும்.

இவ்வாறு சமூகந்தொறும் காலந்தொறும் மாற்றமுறுகின்ற மதிப்புகளை மாற்றமுறாமல் நிலைபெறச் செய்யவும் மக்களிடையே மதிப்பின் விழிப்புணர்ச்சியையும் தேவையினையும் வலியுறுத்த ஒரு சில சமூக நல்வாழ்வு அமைப்புகள் முன் வருதல் வேண்டும்.

அமெரிக்காவில் டெயில் கார்னேஜ் நிறுவனங்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர் முதலாகப் பொதுமக்கள் ஈறாக அனைவருக்கும் பண்பாட்டு ஒழுக்கலாறு, தன்னம்பிக்கை, முடிவெடுக்கும் திறன், சிக்கலை அணுகும் முறை போன்ற ஒரு சில மனிதனின் வாழ்விற்குத் தேவையான கூறுகளை வளர்த்துக்கொள்ள வகுப்புகள் நடத்துகின்றனர். அதைப் போன்று நம் நாட்டிலும் மதிப்புகளை வலியுறுத்தவும் நிலைநாட்டவும் வகுப்புகளை நடத்துதல் வேண்டும். சில நல்ல பழக்க வழக்கங்களைத் தொடர்ந்து தலைமுறைதோறும் கற்பிப்பதன் வழியேதான் அறவுணர்வு அடிப்படையில் அமைந்த மதிப்புகள் ஒரு சமூகத்தில் உயிர்ப்புடன் இருக்கும். அ, ஆ என்ற எழுத்துக்களைக் கற்பிக்கும் போது 'அறு', 'ஆசை கொள்' என்பவற்றைவிட அறஞ்செயவிரும்பு, ஆறுவது சினம் எனக் கற்பிப்பதே மதிப்பமைந்த கல்வியாகும்.

மதிப்புகள் தேய்ந்தபிறகு புத்துயிர் ஊட்டவும் வளர்க்கவும் சமூகத்தின் அடிப்படை மாற்றம் மிகவும் இன்றியமையாததாகிறது. ஆனால் அரசின் சட்டத்தின் மூலமாக மறுவாழ்வுட்டல் என்பது இயலாத ஒன்றாக அமையக்கூடும். மதிப்பின் வளர்ச்சிக்குத் தனிமனிதன் தான் உண்டு, தன் குடும்பம் உண்டு என்ற எண்ணச் சுவரினைத் தகர்க்க வேண்டும். தனிமனிதனைச் சமூக மனிதனாக என்று மாற்ற முயலுகின்றோமோ மனிதன் மாறுகின்றானோ அன்றே மதிப்பும் உயிர்ப்புடையதாக அமையக்கூடும். சமூகமனிதனாக மாற்றுவதற்கு அடிப்படையாக வேண்டியவை கல்வியும் ஒழுக்கமுமே ஆகும். இதனைத் தெளிவாக உணர்த்தத் தன்னார்வ அமைப்புகள் முன்வருதல் வேண்டும். தன்னார்வ அமைப்புகளால் இதனை எளிதில் வடிவமைக்க முடியும்.

1.11 தொகுப்புரை

மதிப்பு என்னும் சொல்லினை உணர்த்தும் ‘value’ எனும் ஆங்கிலச் சொல் இலத்தீன் மொழியை மூலச்சொல்லாகக் கொண்டமைந்துள்ளது. அகராதிகள் மதிப்பு என்னும் சொல்லிற்குப் பல்வேறு பொருண்மைகளைச் சுட்டிச் சென்றாலும் பண்பாட்டின் உயர் கூறாகக் கருதமுடிகின்றது. மதிப்பினைப் பண்பாட்டு ஆய்வாளர்கள் பல்வேறு வகைப்பாடுகளாகப் பகுத்துச் செல்கின்றனர். தமிழ் நீர்மைக்கேற்ப மதிப்பினைச் சில வகைமைகளில் இவ்வியல் பகுத்துச் செல்கின்றது. மதிப்பு, பண்பாடு என்பது நாகரிகம் என்னும் இரண்டின் மேல் நிலைநிறுத்தப்படுகின்றது. அறத்தின் அடித்தளத்தில் எழுப்பப்படும் கட்டடமாக மதிப்பு காணப்பெறுகின்றது. மதிப்பினை மதிக்கும் பின்பற்றும் சமூகம் உயரும்; நிலைபெறும்.

குறிப்புகள்

1. Robert Sullivan, **A Dictionary of Derivations (or) An Introduction to etymology**, p.218
2. Naoh Webster, **American Dictionary of the English language**, vol. 2, p.1460.
3. Walter W.Skeat, **Concise Etymological Dictionary of the English language**, p.587.
4. T.B.Borrow, M.B.Emeneau, **Dravidian Etymological Dictionary**, p.260
5. Peter M. Bergaman, **The consise Dictionary of 26 languages in simultanius Translations**, p.244.
6. 'worth of worthiness (of persons) in respect of rank of personal qualities.' **The Oxford English Dictionary** vol.xii p.28-29.
7. 'The quality of any object which causes it to be viewed as necessary or desirable by an individual or a group.' **Encylopeadia Britannica – Micropaedia** vol. ix p.34.
8. 'The worth, merit, usefulness or importance of a thing.' The qualities, costoms, standerd and principles of the people regarded as desirable.' **New Webster's Dictionary**, p.1093.
9. 'Values are constituent facts of social structure.' **A New Dictionary of the social sciences**, p.237.
10. 'a character trait culturally- difined as desirable.' 'anything culturally - difined as desirable.' 'a value pursued by a group or society' **A Dictionary of the social sciences**, p.226.
11. 'desirablity, merit, worth, esteem, regard' **The concise Thesaures**, p.226.
12. A Chidambaranatha chettiar, **English-Tamil Dictionary**, p.1163.
13. **Tamil Lexicon**.vol.III, p.1706.

14. சதுரகராதி, ப.103.
15. பேரகராதி, ப.491.
16. மொழியகராதி, ப.727.
17. பா.ரா.சுப்பிரமணியன் (ப.ஆ) கிரியா தமிழ்- தமிழ்-ஆங்கில அகராதி ப.493.
18. 'Interests, plutures, likes, perferencees, duty, moral obligations, defires, wants needs, overtions and athractions many other modalities of selective orientations' **International Encycloeadia of the social sciences** vol.3, p.283.
19. 'Anything is valuble which will satisfy an appetency without involving the frustration of some equal or more important apptency' I.R.Richards, **Principles of literary criticism**, p.48.
20. 'Awidely held belief or sentiment that some activities, relationship, fellings or goals are important to the community's idenity and well being' .L.Broom. P.Selznick, **Sociology** p.54.
21. 'The definition of values as being both emotional commitment and ideas about worth of things they have both co genitive and affective components' Jake.R.Frankle, **How to teach about values**, p.11.
22. 'social values constituties a disposition which inhabits, instinctive, impulses and regulates, desires and inclinations', K.S.Murthy, **Sayings on social values of sounds life**,Jap, p.251-52
23. Ibid, p.116-19.
24. 'provides him with guidance for his behaviour values do not exist in time and space, but are established by judgement. They therefore contain both subjective and objective elements', Paul Roubiczek, **Etical values in the Age of sciences**, p.219-220.
25. Jadunath sir:ha, **A Manual of Ethics**, p.167.

26. Ibid, p.168.
27. Paul Roubiczek, **Etical values in the Age of sciences**, p.241.
28. **Encyclopeadia of Religion and Ethics**, p.585-586.
29. சே.சே.தனராசு. தமிழ் இதழ்களில் மதிப்புகள், ப.6.
30. K.S.Murthy, **Sayings on social values of sounds life**,Jap.p.116.
31. Ibid, p.168.
32. ஈ.கோ.பாஸ்கரதாஸ், சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்தும் நிலைபேறுடைய மானுட மதிப்புகள், ப.70.
33. மேலது, ப.62
34. மேலது, ப.65
35. மேலது, ப.66
36. IanRobertson, **Sociology**, pp.59-61.
37. A.Arnald M.Rose, **Social problems in changing world**, p.330.
38. **Tamil Lexicon** vol. II p.770.
39. T.B.Burrow, M.B.Emeneau, Ibid, p.260.
40. சேதுமணி மணியன், தமிழ் நாவல்களில் மதிப்புகள், ப.21.
41. குறள், 969.
42. இனியவை நாற்பது, பாடல் 37.
43. குறள், (பரிமேலழகர் உரை), 969.

இயல் இரண்டு

சங்க காலச் சமூக நிறுவனங்கள்

இயல் இரண்டு

சங்க காலச் சமூக நிறுவனங்கள்

2.0 அறிமுகம்

சங்கப்பாக்கள் சமூகம் என்னும் பொருண்மையை ‘மன்பதை’ என்னும்

சொல்லால் குறிக்கின்றது.¹ இவ்வுலகம் தனிமனிதனை முன்னிருத்தியே தொடங்கியது.

தனிமனிதன் என்பவன் நிலைத்து நிற்க முடியாது என்ற நிலையில் கூட்டு நிலையில் பிறரைச் சார்ந்து நிற்கத் தொடங்கினான். அச்சார்பே அவனுக்குப் பல்வேறு வளர்ச்சி நிலைகளுக்கு அடித்தளமாய் அமைந்தது. அந்நிலைகளே சமூக நிறுவனங்களாகும்.

ஒன்று மற்றொன்றைச் சார்தல் அறிவு நிலையில் தொடங்குகின்றது.

விலங்கினங்களுக்கு இரு மரத்துண்டுகள் கிடைக்குமானால் அவற்றை வைத்து விளையாடும். குரங்குகள் அவற்றை மரத்தில் சார்த்தி மேலே ஏறத் தொடங்கும். மனிதன் இரண்டையும் இணைத்து ஏணியாக்கி நெடுநாளைய பயன்பாட்டிற்குரியதாக மாற்றிவிடுவான். அத்தகைய அறிவுப் புலப்பாட்டினைக் கொண்ட மனிதனிடத்து வெளிப்பட்ட மொழி அவனை அடுத்தகட்ட வளர்ச்சியான பண்பாட்டு நாகரிக நிலைக்குக் கொண்டு சென்றது எனலாம். இம்மொழிப் புலப்பாடு சங்கத் தமிழனுக்குக் கிட்டிய நிலையில் பல்வேறு வகையான வளர்நிலை மாற்றங்களை உண்டாக்கியுள்ளது. நிறுவனங்களின் வளர்ச்சிக்கும் மொழி வெளிப்பாட்டிற்கும் தொடர்பு என்னவெனில் மொழியால் வெளிப்பட்ட சங்கப்பாக்களில் நிறுவனங்களின் செயல்பாட்டுப் பதிவுகள் கிடைத்துள்ளன. அம்மொழியே சமூக நிறுவனங்களின் வளர்ச்சிக்கும் பதிவிற்கும் முதன்மையான காரணியாக அமைந்துள்ளது.

விலங்கினங்கள் தத்தமது ஓசை வெளிப்பாட்டில் புதியனவற்றை எங்கும் புகுத்துவதில்லை. ஒரே நிலைபாட்டைத் தக்கவைத்துள்ளன. ஆனால் மனிதன் அவற்றைப்போல் ஒலிக்கத் தொடங்குவதில் தொடங்கி தானே புதிய ஓசைகளையும் உருவாக்குகின்றான். அவ்வுருவாக்கமே புதியதைக் கண்டு பிடிக்க உதவுகின்றது எனலாம்.

தனித்தனியே வாழ்ந்த தொன்மையான ஆசிய நிலை மனிதன் பாலுணர்வு வேட்கை காரணமாக இணையத்தொடங்கினான். இயற்கைச் சீற்றங்களை எதிர்க்கக் காட்டுமிராண்டி நிலையில் ஒன்றாகத் தொடங்கினான். சொத்துடைமையைக் காக்கவும் அதிகரிக்கவும் இனக்குழு நிலையில் ஒன்றாகத் தொடங்கினான். இதைப்போன்று ஒவ்வொரு நிலையிலும் ஒவ்வொரு தேவைக்காக மனிதன் ஒன்றிணையத் தொடங்கினான். இவ்வொன்றிணைப்பு குடும்பமாகவும் அரசாகவும் சமயமாகவும் முகிழ்க்கத் தொடங்கியது எனலாம்.

தேவை என்பதே பல்வேறு சூழல்களில் புதியனவற்றை உருவாக்குகின்றது. அவ்வகையில் மனிதன் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொள்ளவே நிறுவனங்களைத் தொடங்கினான் அல்லது தொடங்குவதற்குக் காரணமாய் அமைத்தான் எனலாம்.

இந்நிறுவனங்கள் பல்வேறு சூழல்களில் மனிதனைச் செழுமையாக்கியது. அதே நேரத்தில் வரையறை செய்து கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தன. அந்நிறுவனங்களே பண்பாட்டு நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் மதிப்புகளின் தொடக்கப் புள்ளிக்கும் காரணமாய் அமைந்திருக்கின்றன எனக் கருதமுடிகின்றது.

நான் → நீ → நாம் → நாங்கள் என்னும் சமூக ஒருங்கிணைப்புக் கோட்பாடே நிறுவனங்களின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

சமூகத்தின் அடிப்படைக் கூறாகிய குடும்பத்தின் தொடக்கத்தையும் சங்கச் சமூகத்தில் குடும்பத்தின் நிலைபாட்டையும் நோக்கலாம்.

2.1 குடும்பம்

உயிரினங்கள் அனைத்திற்கும் பசியுணர்வும் பாலுணர்வும் அடிப்படையானவை. அவற்றைப் பாகுபடுத்தி, நெறிப்படுத்தி, முறைப்படுத்தி வாழ்ந்தவனே மனிதன். இவன் தன் தேவைகளை வலிந்து கைப்பற்றினாலும் வளர்ந்து வந்த காலத்தில் முறைப்படுத்தி ஒவ்வொன்றையும் இவ்விதமாக வாழவேண்டும் எனத் திட்டமிட்டான். அத்திட்டமிடல் ஒரு சீரான வளர்ச்சியினைச் சமுதாயத்தை அடியொற்றி உருவாக்கித் தந்தது.

2.1.1 வரையறைகள்

குடும்பம் எல்லாச் சமூகங்களிலும் உள்ள அடிப்படையான அமைப்பு. குடும்பத்திலிருந்து உறவு ஏற்படுகின்றது. சமூகத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளுக்கும் குடும்பம் அடிப்படையானது. இக்குடும்பம் சமூக வழக்காலும் சமயத்தாலும் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது² எனக் கலைக்களஞ்சியம் கூட்டுகின்றது.

குடும்பம் அதன் உறுப்பினர்களுக்குப் பொதுவான உறைவிடத்தை அளிக்கின்ற ஓர் உயிரின மூலக்கூறாகும். இது கணவன், மனைவி இடையே நிறுவப்பட்ட பாலின உறவும் புணர்ச்சியும் ஏற்பட வழிவகுக்கின்றது. அதன் உறுப்பினர்களிடையே காணப்படுகின்ற ஒரு நெருக்கமும் பற்றும் பாசமும்தான் அதனுடைய இயல்பான ஒற்றுமைக்கும் கூட்டுச் செயலுக்கும் அடித்தளமாக அமைகின்றன என பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட் குறித்துச் செல்வார்.³

திருமணக் கோட்பாடு அடிப்படையில் அமைந்த ஒரு குழுவே குடும்பம் எனலாம். அக்குடும்பம் விரிவாவதும் சுருங்குவதும் குடும்ப உறுப்பினர்களின் மனநிலையையும் பழகும் தன்மையையும் உள்ளடக்கியே அமையக் கூடியதாகும். பண்பாட்டுக்கூறு தோற்றம் பெறுவதற்குரிய முதன்மைக் காரணியாகக் குடும்பம் அமைந்துள்ளது எனலாம்.⁴

குடும்பத்தில் கணவன், மனைவி, குழந்தைகள் என்னும் மூவர் முதன்மையானவர்கள். இவர்களிடையே ஏற்படும் அன்பு, காதல், நட்பு, தோழமை, உறவு, பாதுகாப்பு, பிறப்பு, இறப்பு, மணம் முதலானவை உறுப்பினர்களின் உடலையும் உள்ளத்தையும் சீர்படுத்தும் இடமாக அமைகின்றது. இவ்வுணர்வுகளே குடும்பத்தை வளர்த்தெடுக்கின்றன. அல்லது மேம்படுத்துகின்றன.

2.1.2 குடும்பம் எனும் சொல்

சங்க காலம் தமிழ்ச்சமூகத்தின் தொடக்ககாலம் என்பது மட்டுமன்று; செழுமிய காலமாகவும் அமைந்துள்ளது எனலாம். இக்காலத்தில்தான் குடும்பத்தின் பல்வேறு பரிமாணங்களைக் காணமுடிகின்றது.

மனை,⁵இல்,⁶இல்லம்,⁷குடி,⁸குடி⁹எனும் சொற்கள் சங்க இலக்கியங்களில் பயின்றுவந்த அளவிற்குக் 'குடும்பம்' என்ற சொல்லின் பதிவு ஒன்று கூட இல்லை. 'குடும்பம்' என்பதற்குப் பதிலாக மேற்கூட்டிய சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இச்சொற்கள் 'குடும்பம்' என்னும் சொல்லின் பொருளைத் தருவனவாகவே இடம் பெற்றுள்ளன.

2.2 திருமணம்

மனித இன வளர்ச்சியில் காட்டுமிராண்டி நிலையில் குழுமணமும் அநாகரிக நிலையில் இணைமணமும் நாகரிக நிலையில் ஒருதார மணமும் நடைபெற்றிருக்கக் கூடுமென ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.¹⁰ குடும்பத்திற்கு அடிப்படை திருமணமாகும். இம்மணமுறை பல்வேறு படிநிலை வளர்ச்சிக்கு உட்பட்டே ஒருதார முறைக்கு வந்துள்ளது. சமூகத்தின் வளர்ச்சி என்பது மணமுறையின் வளர்ச்சியோடு தொடர்புடையதாகக் கருதப்பட்டுள்ளது.

சங்கச் சமூகம் ஒருதார மணமுறையையே மிகுதியாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

அதே சூழலில் இணை மணமுறையின் வீழ்ச்சியையும் பதிவு செய்துள்ளது. (பரத்தமை ஒழுக்கம்)

2.2.1 களவு மணமுறை

சங்க இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ள களவு மணம் தொடர்பான செய்திகள் தொடக்ககாலத் திருமண முறையாகக் கருத இடமுண்டு. களவு மணமுறையில் நிகழும் பல்வேறு பதிவுகள் பழங்குடியின மக்களின் வாழ்வில் இன்றைக்கும் பின்பற்றக் கூடியனவாக உள்ளன.¹¹ தமிழிலக்கணங்கள் கூறுவனவற்றை விளக்கிய பிற்கால ஆய்வு நூல் வல்லார் களவு என்பது கற்பு என்பதன் தொடக்க நிலை. அதன் படிநிலையிலேயே தமிழக மணமுறைகள் வளர்ச்சியுற்றன என்னும் கருத்தாக்கத்தை உருவாக்கியுள்ளனர்; அக்கருத்து முறையானதன்று.¹² களவுமணம் என்பது ஒரு வகையான மணமுறை. பழந் தமிழகத்தில் அதைப்போன்ற மணமுறைகளும் நிகழ்ந்துள்ளன என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

களவு மணம் நிகழ்வதற்குரிய காரணங்களாக அமையக்கூடியவை திணைப்புனம்காத்தல்,¹³ புனலாடல்,¹⁴ சோலையில்விளையாடல்,¹⁵ சிற்றில் இழைத்தல்,¹⁶ குரவைக்கூத்து¹⁷ முதலானவைகளாகும். இம்மணத்திற்குத் துணையாக இருக்கக் கூடியவர்கள் பார்ப்பான்,¹⁸ பாங்கன்,¹⁹ தோழி,²⁰ செவிலி,²¹ முதலானோர் ஆவர்.

களவு மணத்தின் காரணிகளும் காரணர்களும் செயல்பட்டு மணம் நிகழும். அம்பல் அலராகி ஊரார் அறிந்து குடும்பத்தினர் துணையோடு மணம் நிகழும்.²² களவு மணம் என்பது காதலர்கள் தாமே முயன்று தமக்குள்ளே மணந்து கொள்ளும் மணமுறையாகும்.

2.2.2 கற்பு மணமுறை

தலைவன், தலைவி, கொடைக்குரிய மரபினோர், கொளற்குரிய மரபினோர் ஆகியோர் இருந்து நிகழ்த்துகின்ற மணமுறையாகும்.²³ இம்மணமுறை தோன்றுவதற்குக் காரணம் பொய்யும் வழுவும் தோன்றியதே ஆகலாம்.²⁴

சமூகத்தில் செல்வச் செழிப்புத் தோன்றிய பின் உருவாகிய ஒரு மணமுறையாக இதனைக் கருத முடிகின்றது. இம்மணமுறை மட்டுமன்றிக் கைக்கிளை,²⁵ பெருந்திணை²⁶ என்பனவற்றையும் மணமுறையாகக் கருதும் போக்கு வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது.

2.2.3 திருமண நிகழ்வுகள்

களவு, கற்பு என்னும் கைகோள் மரபினை விரிவாகப் பேசும் சங்க இலக்கியங்கள் திருமணம் குறித்துச் சுருக்கமாகவே பதிவு செய்துள்ளன.²⁷

விருந் துண்ணல்,²⁸ இல்லத்தை அழகுபடுத்தல்,²⁹ முழுவும் முரசும் முழங்கச்செய்தல்,³⁰ கடவுள் வழிபாடு,³¹ புத்தாடை உடுத்தல்,³² விளக்கேற்றல்,³³ செம்முதுபெண்டிர் வாழ்த்து,³⁴ நெல்லும் பூவும் தூவுதல்³⁵ என்பன அக்காலத் திருமண நிகழ்வுகளாகும்.

மண நிகழ்வில் பெண்களே முதன்மை பெற்றிருந்தனர். ஆண்கள் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெறவில்லை. சமுதாயத் தலைமையின் வெளிப்பாடாக இதனைக் கருதலாம். சிலம்பு கழிநோன்பு என்னும் சடங்கும்³⁶ முல்லை சூடுதல் என்னும் மரபும்³⁷ மண நிகழ்வுகளோடு ஒத்திணைத்துப் பார்க்கவேண்டியவைகளாகும்.

களவு மணத்தில் இத்தகைய நிகழ்வுகள் நிகழ்ந்தேறி இருக்க வாய்ப்பில்லை. கற்பு மணமுறையை இவ்வழிப்பட்டதாகக் கருத முடிகின்றது. இந்நெறிமுறைகள் அனைத்தும் ஒரே திருமணத்தில் பின்பற்றப்பட்டதாக இருக்க வாய்ப்பில்லை.

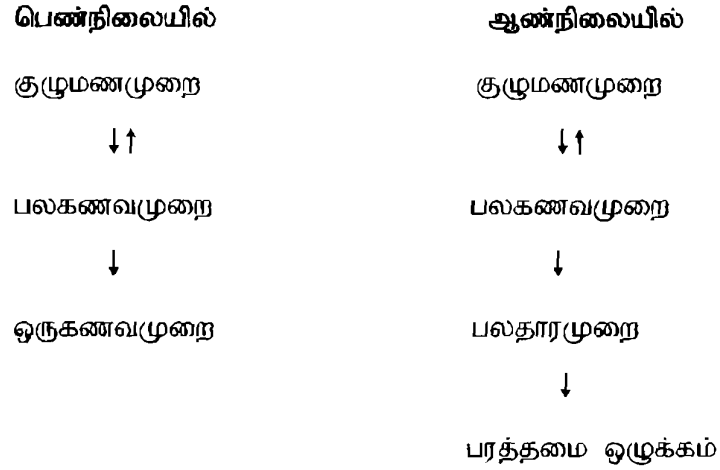
சமூக வளர்ச்சியில் காட்டுமிராண்டி நிலை, அநாகரிக நிலை, நாகரிக நிலை என்னும் மூன்று கட்டங்களிலும் வெவ்வேறு வகையான மணமுறைகள் இருந்துள்ளன. இருபாலருக்கிடையே பொதுமணம் நிலவிய வட்டம் இடையறாது குறுகிக்கொண்டே வந்ததால்தான் வரலாற்றுக் காலத்தில் குடும்பம் அடைந்துள்ள பரிணாம வளர்ச்சி தொடங்கி இருக்கின்றது. தொடக்ககாலத்தில் குலம் முழுவதுமே இவ்வட்டத்திற்குள் இருந்தது. முதலில் நெருங்கிய உறவினர்களையும் பிறகு மேலும் மேலும் தூரமான உறவினர்களையும் ஒருவர் பின் ஒருவராக விலக்கி வைத்தும் கடைசியில் திருமணமொன்றாலேயே உறவினர்களானவர்களையும் விலக்கி வைத்தும் குழு மணத்தின் வடிவமும் நடைமுறையில் சாத்தியமற்றுப் போகும்படி செய்யப்பட்டது. முடிவில் எஞ்சியது ஒரே ஒரு தாம்பத்திய ஜோடிதான்' என்று மணவளர்ச்சியை ஏங்கல்ஸ் குறிப்பிடுவார்.³⁸

மணமுன்னேற்றத்தில் பெண்களிடம் இருந்த பல்வேறு சுதந்திரங்கள் பறிக்கப்பட்டன. அவற்றில் முதன்மையானது பாலியல் சுதந்திரமாகும். எதிர்மாறாக ஆண்களிடம் பழைய நிலைமை நிலை நிறுத்தப்பட்டது. அல்லது விரிவாக்கப்பட்டது.

சங்கச் சமூகத்தில் குழு மணமுறை, பல கணவர் முறை பற்றிய குறிப்புக்கள் காணக்கிடைக்கவில்லை. ஆனால் பல மனைவியர் முறையும்³⁹ ஒரு கணவ முறையும்⁴⁰ நிலைபெற்று இருந்தமையை அறிய முடிகின்றது.

காமக்கிழத்தியர் நிலையும் பரத்தையர் நிலையும் மனைவியர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட முறையாக இருந்துள்ளது. இதைத்தான் சங்கப் பனுவல்கள் பதிவு செய்து வைத்துள்ளன.⁴¹

பலதார மணமுறை தோற்றம் பெற அடிப்படைக் காரணம் பொருளாதார மாற்றமே ஆகும். இம்மாற்றம் நிலவுடமைச் சமூகத்தின் ஏற்றத்திற்கான தொடக்கப் புள்ளியாக அமைந்து விட்டது என்று கருதலாம்.

பல கணவ முறையோடு பெண்ணுக்கான பொதுப் புணர்ச்சி தடை செய்யப்பட்டுவிட்டது. அதன் பிறகு பல விலக்குகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.⁴²

மண உறவு நிலையில் ஆணுக்கு ஒரு நிலையும் பெண்ணுக்கு ஒரு நிலையும் என்பது சங்ககாலத்திலேயே தொடங்கிவிட்டது எனலாம்.

2.3 குடும்பம்

மண அடிப்படையில் குடும்ப நிலைகள் மாறிக்கொண்டே வந்தன. அவ்வகையில்,

குருதி உறவுக்குடும்பம்
↓
பூனலுவாக்குடும்பம்
↓
குழுமணக்குடும்பம்
↓
இணைக்குடும்பம்
↓
ஒரு தார மணக்குடும்பம்

என வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன.⁴³

சமூகவியலார் தனிக்குடும்பம், கலப்புக்குடும்பம், கூட்டுக்குடும்பம், விரிந்தகுடும்பம் எனப் பகுத்துக் காண்பர்.⁴⁴ மேலும், தாய் வழிக் குடும்பம், தந்தை வழிக் குடும்பம் என இரண்டாகப் பகுத்துக் காட்டுவர்.⁴⁵

சங்கப் பனுவல்களைக் காணும் பொழுது தந்தை வழிக் குடும்பம் சார்ந்த செய்திகளும் தனிக் குடும்பம் சார்ந்த செய்திகளுமே மிகுதியாகக் காணக்கிடைக்கின்றன.

உனது தந்தையின் மனை எல்லையைக் கடந்து என்னுடன் வந்தாய்⁴⁶ எனவும் தந்தையின் பெரிய மனை உணவு மிகுந்தது;⁴⁷ காவல் மிகுந்தது;⁴⁸ தந்தை தன் மகளுக்கு வளை செய்து அணிவிக்கின்றான்;⁴⁹ என்னும் பதிவுகள் தந்தை வழிக் குடும்பத்துச் செய்திகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

தாய் வழிக் குடும்பம்,⁵⁰ தந்தை வழிக்குடும்பம்⁵¹ எனக் குடும்பத்தோடு தொடர்புடையதாய்,⁵² தந்தை,⁵³ மகன்,⁵⁴ மகள்⁵⁵ என்போர்; தோழி,⁵⁶ செவிலி⁵⁷ என்போர்; பார்ப்பன்,⁵⁸ பாங்கன்,⁵⁹ பாணன்,⁶⁰ கூத்தன்,⁶¹ விறலி,⁶² பரத்தை,⁶³ அறிவர்,⁶⁴ காண்போர்⁶⁵ என்போர் பற்றிய தரவுகள் சங்கச் செய்யுள்களில் பல்கிப் பெருகிக் கிடைக்கின்றன.

மேலும், குடிப்பெயர், குலப்பெயர், இல்பெயர், ஊர், நாடு என்னும் பெயர்கள் குடும்பத்தின் வளர்ச்சியில் இடம்பெற்றுள்ள பெயர்களாகும்.⁶⁶

2.3.2 தனிக்குடும்பம்

தனிக்குடும்பம் என்ற நிலையில் பிசிராந்தையார் பாடலும்⁶⁷ ஒக்கூர் மாசாத்தியார் பாடலும்⁶⁸ சுட்டிச் செல்வது சிறப்பிற்குரியது.

செல்வ வளம் பெருகிய நிலையிலும்⁶⁹ வறுமையுற்ற நிலையிலும்⁷⁰ பல்வேறு குடும்பங்கள் புனையப்பட்டுள்ளன.

2.3.3 விருந்து

பழைய இனக்குழுச் சமூகத்தின் சிதைவில் தோன்றியதே சங்க காலத் தனிக்குடும்ப வாழ்வாகும். தொல் சமூகத்தில் பகிர்ந்து உண்ணும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பகிர்தலுணர்வே வளர்ச்சி பெற்ற விருந்து போற்றும் தன்மை எனலாம். அதனால்தான் தொல் சமூகத்தின் எச்சத்தை விடக்கூடாது என்ற எண்ணப்போக்கில்தான் விருந்து போற்றும் பண்பைத் தமிழ்ச் சமூகம் குடும்பத்துடன் பின்னிப்பிணைய வைத்துள்ளது என்றால் மிகையன்று. விருந்தைப் போற்றவும் பாடவும் காரணமாக இதனைக் கருத முடிகின்றது.

சமூகம் என்பது ஓர் உயிரி (**Organism**) என்பர் சமூகவியலாளர். அக்கருத்து குடும்பத்துக்கு மிகவும் பொருத்தமாய் அமையும். குடும்பம் என்பது புதிது புதிதாகத் தோன்றக் கூடியது மட்டுமன்று. ஆல்போல தழைத்து வளரக்கூடியதும் ஆகும். குடும்பம் என்ற நிறுவனம் நிலைப்படும் பொழுதுதான் சமூகத்தின் பிற நிறுவனங்கள் நிலைப்பெறும்; வளரும்; ஓங்கும்.

2.4 அரசு

தொடக்ககாலச் சமூகத்தின் பல்வேறு படிநிலைகளில் குடும்ப நிறுவனம் வளர்ச்சிபெற்றது. குடும்பத்தின் வளர்ச்சிக்கும் சிக்கலுக்கும் தொடக்கப் புள்ளி உடைமைச் சமூகமாகும். உடைமைக்கும் குடும்பத்திற்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பும் சிக்கலும் தலைமையை உருவாக்கியுள்ளன. அத்தலைமை குடும்பத்திற்கும் சமூகத்திற்குமானதாக உருமாறும் பொழுது அரசு தோற்றம் பெற்றது. அவ்வரசு சங்கச் சமூகத்தில் நிலை கொண்டிருந்த தன்மையை விவரிக்கின்றது.

2.4.1 வரையறைகள்

அரசு என்பது குறித்துச் சமூக அறிவியல் கலைக்களஞ்சியம் கீழ்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளது:

ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு வரையறுக்கப்பட்ட நில வரையறையைக் கொண்டு மக்கள் சமூகத்தின் மேலாண்மையே அரசு எனப்படும். அரசு என்பது மக்கள் அனைவருக்குமோ கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்ட ஒரு பகுதிக்கோ உரியதாகும்.⁷¹

அரசு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட வளர்ச்சியை அடைந்துவிட்ட சமுதாயத்தின் விளைபொருள் எனச் சுட்டலாம் என்று ஏங்கல்ஸ் குறிப்பார்.⁷² மேலும், சமுதாயத்திலிருந்து தோற்றம் பெற்றுச் சமுதாயத்திற்கு மேலாகத் தன்னை உயர்த்தி வைத்துக் கொண்டு சமுதாயத்திலிருந்து மேலும் மேலும் தன்னை வேறாகப் பிரித்துக் கொண்டு செல்லும் சக்தியே அரசாகும்.⁷³

இக்கருத்துக்களின்படி மக்கள், நிலப்பரப்பு, ஆட்சி, கட்டுப்பாடு என்னும் நான்கையும் ஒருங்கே கொண்டு சிறப்பது அரசு எனலாம். சமூகத்திலிருந்து தோற்றம் பெற்றதும் வளர்ச்சி பெற்றதுமான ஓர் உயிரியே அரசு எனக் கருதமுடிகிறது.

சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் என்னும் தம்முடைய நூலில் பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட் 'அரசு சமுதாயத்திலிருந்து தோன்றுகிறது. நிலையான சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டவும் பல மக்கட் கூட்டங்களிடையே ஒற்றுமையையும் தொடர்பையும் ஏற்படுத்தவும் ஒரு வலிமையுள்ள மேலான அதிகாரம் சமூகத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டியுள்ளது. மேலும், இந்நிறுவனம் சட்டத்தைப் பயன்படுத்த வலிமையுள்ளதாக இருக்கவேண்டும். அரசின் முக்கியமான அம்சம் இதுவே ஆகும். சமுதாயத்தை அடக்கி ஆளும் மேலான அமைப்பு என்று அரசை வரையறுத்துக் கூறலாம்' என்று குறிப்பிடுகின்றார்.⁷⁴

அரசு என்பது சமூகத்தைப் போன்றே வளர்ந்தும் உருமாறியும் வரும் ஒரு நிறுவனமாகும். ஆதிகாலச் சமூக அமைப்பில் மக்கள் அனைவரும் சமமாக இருந்தனர். யாருக்கும் எந்தத் தனிச்சலுகையும் இருக்கவில்லை. தமது செயல்களுக்காக ஊதியம் ஏதும் பெறவில்லை. அவர்களுக்குச் செலுத்தப்பட்ட மரியாதைகளே ஊதியங்களாகும்.

வர்க்க முரண்பாடுகள் ஏதும் ஆதிகாலச் சமுதாயத்தில் இல்லை. சமுதாயம் வர்க்கங்களாகப் பிளவுண்டபோதுதான் அ.தாவது மற்ற குழுவில் உழைப்பைத் தொடர்ந்து அபகரித்து வருகின்ற, சுரண்டுகின்ற ஒரு குழுவைக் கொண்ட மக்கள் குழுக்களாகச் சமுதாயம் பிளவுண்டபோதுதான் அரசு தோன்றியது⁷⁵ என்னும் கருத்தையும் மீள எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

சங்கச் சமூகம் புடைமாற்றத்தை (Transpiration) நோக்கிச் சென்ற ஒரு சமூகமாகும். இனக்குழுச் சமூகத்திலிருந்து நிலவுடைமைச் சமூகத்தை நோக்கிச் செல்லும் சமூக வளர்ச்சியை உள்ளடக்கியது. அதனால் இரு வேறு காலகட்டத்துச் சமூக எச்சங்கள் பல்கிப் பெருகிக் கிடக்கின்றன.

சங்க காலத் தமிழகத்தைத் தித்தன்,⁷⁶ சேந்தன்,⁷⁷ பழையன்,⁷⁸ ஆய்,⁷⁹

நன்னன்,⁸⁰ வேளிர்,⁸¹ மத்தி,⁸² அதியன்,⁸³ எவ்வி,⁸⁴ அகுதை⁸⁵ காரி,⁸⁶ ஓரி,⁸⁷ முதலான சிறுசிறு

இனக்குழுத் தலைவர்கள் ஆளுகைக்கு உட்படுத்தி வைத்திருந்தனர்.

அதே காலகட்டத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் வேந்தர்களும் பெருநிலப்பரப்பைத் தம் வசப்படுத்தி ஆண்டு வந்தனர். இவ்வேந்தர்கள் தமக்குள்ளும் பிறருடனும் போரிட்டனர். ஒவ்வொருவரும் தத்தமது வலிமையை நிலைநிறுத்தப் போரிட்டு வந்தனர். அவ்வலிமையே அவர்களின் புகழை நிலைநிறுத்தின. அந்நிலை கொள்ளலே அரசு என்னும் பெயரினைக் கொண்டமைந்தது எனலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் திணைப் பகுப்பு நிலவியல் அடிப்படையில் அமைந்தது. கருப்பொருள் பாகுபாடு புறப்பண்பாட்டு அடிப்படையில் அமைந்தது. உரிப்பொருள் பாகுபாடு அகப்பண்பாட்டு அடிப்படையில் அமைந்தது. குடும்ப அமைப்பில் தோன்றிய உறவு முறைகள் குழுக்கள் உருவாகக் காரணமாய் அமைந்தன. குழுக்கள் இணைந்து ஊர்களும் நகரங்களும் தோற்றம் பெற்றன. இவ்வூர்களில் நிகழ்ந்த தொழில் வளர்ச்சி சமூகத்தை வளர்த்தெடுத்தன. அவ்வாறு வளர்ந்த சமூகத்தில் உருவான நிறுவனங்களில் அரசும் ஒன்றாகும். அவ்வாறு தோற்றம் பெற்ற ஒவ்வொரு நிறுவனத்தையும் அல்லது மாற்றத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டு செயல்படுவதே அரசாகும். அவ்வகையில் சங்கச் சமூகத்தில் அரசு தோற்றம் பெற்றது என்பது தனது வல்லாண்மையை நிலைநிறுத்துவதற்கே ஆகும்.

முல்லை நிலத்துத் தலைவனாகிய கோ அல்லது கோன் தமிழ்நாட்டு முவேந்தரின் முன்னோடியாகலாம் என வேலுப்பிள்ளை கருதுவார்.⁸⁸ ஆநிரை கவர்தலும் மீட்டலும் ஒரு வகையான வல்லாண்மையாகும். ஆநிரை சமூகத்தில் கணக்கற்ற ஆடுமாடுகளை வைத்திருந்தவனும் பராமரித்தவனும் பாதுகாத்தவனும் தலைவன் நிலையை

அடைந்திருக்க வேண்டும். அத்தலைவனே ஒரு கூட்டத்து ஆடுமாடுகளை அபகரிக்க முயன்றிருப்பான். அவ்வகையில் அவனையே ஊர்த்தலைவனாகக் கருதத் தொடங்கியிருப்பர். செல்வம் மிகுதியாலும் வீரமேம்பாட்டினாலும் தலைமை நிலையை அடைந்திருக்கக்கூடும். இவனுடைய செல்வம் நிலையானதன்று. அதே நேரத்தில் இவ்வலிமையோடு இணைந்து நிலவுடைமையும் சேருகின்றபோது வலிமையான தலைவனாக மாற்றம் பெறுகிறான்.

2.4.2 அரசரிமை

ஒருவன் அரசரிமை பெறுவது என்பது அமைதியாக நிகழ்ந்தது அன்று. மாறாகப் போராட்டங்களோடு கூடியதாகவே அமைந்திருக்கக் கூடும். அரசரிமை, தந்தை-தனயன் என வழிவழியாக வந்திருந்தது. எனினும் ஆண்வாரிசு இல்லாத காலத்தில் அல்லது வாரிசு இல்லாத காலத்தில் போராட்டச் சூழல் ஏற்பட்டுள்ளது.

சிறைசர்க்களிடத்தும் குறுநிலமன்னர், சீறுர்த் தலைவர்களிடத்தும் எச்சூழலிலும் போட்டி நிகழவில்லை.

வேந்தர்கள் மட்டுமே உரிமைக்காகச் சண்டையிட்டுள்ளனர். அதிலும் சோழர்களிடையே தான் போட்டிகள் நிகழ்ந்துள்ளன.

தந்தையர் காலத்திலேயே இளவரசுப் பட்டம் சூட்டும் வழக்கம் இல்லை. ஆனால் அண்ணன், தம்பி எனப் பதவியேற்கும் நிலை இருந்துள்ளது. பெண் மக்கள் அரசு பதவியை அடைந்தமை குறித்தோ அரசருக்கு அணுக்க நிலையிலோ யார் ஒருவரும் இடம்பெறவில்லை என்பது குறிக்கத்தக்கது.

சேரர்களிடம் அரசரிமைப் போர் நிகழவே இல்லை. இரு நகரங்களிலிருந்து இரு பிரிவினர் (இரும்பொறை, குட்டுவன்) அரசாண்டு வந்தனர். ஆகையினால் போட்டி இல்லை. நலங்கிள்ளி-நெடுங்கிள்ளி,⁸⁹ இரண்டாம்கரிகாலன்⁹⁰ முதலானோர் உரிமைபெற பெரிதும் சிரமப்பட்டுள்ளனர்.

சேர பரம்பரை இரு குழுக்களாக எவ்விதச் சிக்கலுமின்றி அரசு பதவியை வகித்து வந்த அதே குழுவில் சோழ நாட்டில் சென்னி – கிள்ளி வழியினருக்கும் போட்டிகள் நடந்தமைக்குச் சமூகக் காரணங்கள் கிட்டவில்லை.

2.4.3 பெருவேந்தர்

சங்கச் சமூகத்தில் மூவேந்தர்களுக்கு முதன்மை அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனைப் புறப்பாடல்கள் வழி அறிய முடிகின்றது. 400 பாடல்களில் 132 பாடல்கள் மூவேந்தர்களைப் பாடுகின்றன. இவற்றுள் 24 பாடல்களில் சேரமன்னர்களும் 66 பாடல்களில் சோழ மன்னர்களும் 31 பாடல்களில் பாண்டிய மன்னர்களும் பாடப்பெற்றுள்ளனர்.⁹¹

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் முழுவதையும் உற்று நோக்கும் பொழுது 54 சேர மன்னர்களும் 90 சோழ மன்னர்களும் 55 பாண்டிய மன்னர்களும் பாடப்பட்டுள்ளனர்.⁹²

சங்கச் சமூகத்தில் நிலைபெற்ற அரசை ஆண்டவர்கள் இம்மூவேந்தர்களாவர். எனினும் மக்களுடனான உறவு குறுகிய அளவிலேயே இருந்துள்ளது.

2.4.4 குறுநில மன்னர்

சங்கச் சமூகத்தில் தொடக்க நிலை அரசாகக் கருதத்தக்க நிலையில் அமைந்தவர் இக்குறுநில மன்னர்களாவர். இவர்களைச் சீறூர் மன்னன் என்றும் சீறூர்த் தலைவன் என்றும் குறித்துள்ளனர்.

இவர்கள் சிறு குழுக்களிலிருந்து வளர்ந்து வந்தவர்கள். குறுவர் பெருமகன்,⁹³ கோவலர் வீரன்,⁹⁴ வன்புலத்து வேலேன்⁹⁵ எனவும் சீறூர் மன்னன்,⁹⁶ சீறூர்

மதவலி,⁹⁷ சிறுகுடிக்கிழான்,⁹⁸ சீறார்வண்மையோன்,⁹⁹ சீறார்பெருந்தகை¹⁰⁰ எனவும் சங்கப் பனுவல்கள் பதிவு செய்து வைத்துள்ளன.

முன்தேர்க்குரவை முதலான குழுநடனங்களில் கலந்து கொண்டு ஆடினவன் இனக் குழுத் தலைவனாகவே இருக்கமுடியும்.¹⁰¹ கலைஞர்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தவன் சீறார்த்தலைவன்; கலைஞர்களிடமிருந்து விலகியவன் வேந்தன், என்னும் கருத்து நிலையை உருவாக்கிக் கொள்ளமுடிகின்றது.

காலப்போக்கில் முடி, முரசு, கொடி, கொடை முதலான சின்னங்களைப் பெற்றது; படைகளை அமைத்துக் கொண்டது; அவைக்களம், சான்றோர், வீரர் எனப் பல்வேறு கிளைகளுடன் வேர்விட்டு வளர்ந்தது; அதுவே பேரரசுகளின் உருவாக்கம் எனலாம்.

‘ஆளும் பிரிவினர் தம்மை நிலை நிறுத்திக் கொண்டு தமது பணியைச் செய்ய அரசு என்னும் இயந்திரத்தை உருவாக்கிக் கொண்டனர்’¹⁰² என்று கா.சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுவார். அந்நிறுவனம் அதன்பின் மக்களிடமிருந்து வெகு தொலைவிற்குச் சென்று விட்டது எனலாம்.

2.4.5 அரசியல் முறை

அரசு என்னும் நிறுவனம் ஆட்சி என்னும் செயலில் தான் இயங்குகின்றது. ஆட்சிச் செயல் திறம்பட இயங்காமல் போனால் அரசு செயலிழந்து விடும். ஆட்சி அதிகாரமே அரசாங்கம் எனக் கூறப்படுகின்றது.¹⁰³ சமூகத்தின் நிலை பேற்றுக்கு அரசு காரணமாய் அமைகின்றது.

ஒரு சமூகத்தில் ஒருவனோ ஒரு நிறுவனமோ கட்டளையிட அக்கட்டளைக்கு அடங்கி அச்சமுகத்தைச் சார்ந்த மற்றவர்கள் நடந்து வந்தால் அந்த மனிதனை

அல்லது நிறுவனத்தை அரசாங்கம் என்று சொல்வார்கள். அரசாங்கம் இல்லாத சமூகம் கிடையாது. சமூகம் இல்லாத அரசாங்கமும் நிலைக்க முடியாது.¹⁰⁴

தமிழ்ச்சமூகம் மட்டுமன்றி உலகின் தொன்மையான சமூகங்களில் எல்லாம் அதிகாரங்கள் வகுக்கப்படவில்லை. அதுமட்டுமன்று சட்டம் இயற்றல், செயற்படுத்தல், நீதி வழங்கல் என்னும் மூன்று நிலைகளிலும் குறிப்பிட்ட வரையறைகள் இல்லை. அரசனின் மனநிலைக்கு ஏற்பவும் சூழலுக்கு ஏற்பவும் விதிமுறைகள் மாறின. வள்ளுவத்திலும் வரையறுக்கப்பட்ட சட்டவிதிகள் இல்லை. இருந்தனவற்றைப் பின்பற்றியதற்கான சான்றுகளில்லை. வடநாட்டில் அர்த்தச் சாத்திரம் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

2.4.5.1 அறநெறி

அறநெறியோடு அரசன் ஆட்சி புரிய வேண்டும்.¹⁰⁵ அறம் செய்ய வேண்டும்; அல்லவை கெட வேண்டும்; அரசு முறை செய்ய வேண்டும்; மன்னன் அறம்புரிச் செங்கோன்மை உடையவனாய் இருக்கவேண்டும்;¹⁰⁶ எனப் பலவாறாக அறம் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. அறம் என்றால் என்ன? அளவுகோல் யாது? என்னும் வரையறைகள் வகுக்கப்படவில்லை. இவை அரசனுக்கு அரசன் அல்லது ஊருக்கு ஊர் அல்லது பாதிக்கப்பட்டவனுக்குரிய நிலையில் மாறுபட்டுள்ளன எனக்கருத முடிகின்றது.

2.4.5.2 செங்கோன்மை

அரசன் தன் ஆட்சியைச் சரியான நெறியில் செலுத்த உறுதுணையாய் இருந்தவர்கள் புலவர் பெருமக்களே என்னும் கருத்து மிகையாக அமையாது. புலவர் பெருமக்கள் தீக்காய்வார் போல அரசனை வேண்டும் பொழுது அண்டியிருந்து பல்வேறு கருத்துக்களைத் தந்து மக்களைக் காத்தனர் என்று சொல்லலாம்.

சிலம்பில் உள்ள குறிப்பைப் போன்று உருமில் கூற்றம்¹⁰⁷ நாற்பெரும்

குழு¹⁰⁸ என்னும் சொல்லாடல்கள் அரசனின் அரச நெறி கோடாது நடத்தத் துணை நின்றவர் என்னும் குறிப்பைத் தருகின்றன. அரசனுக்கு இக்குழுக்கள் உறுதுணையாக இருந்ததற்கான குறிப்புகள் இல்லை. ஆனால் புலவர் பெருமக்கள் அரசனுக்குச் செங்கோல் நிலைக்கப் பெரிதும் பல்வேறு கருத்துரைகளைத் தந்துள்ளனர்.

வெள்ளக்குடிநாகனார்,¹⁰⁹ பிசிராந்தையார்,¹¹⁰ நரிவெருடத் தலையார்,¹¹¹

ஊன்பொதிபுகங்குடையார்,¹¹² மதுரை மருதனிளநாகனார்¹¹³ முதலானோரின் பாடல்கள் அரசனுக்குத் தக்க உரைகள் அளித்து நெறிப்படுத்தியவைகளாகும்.

அரசன் தடம் மாறுகின்ற பொழுது இடித்துரைக்கும் பான்மை சிறப்பிற்குரியது.

அரசன் போர்ச்செயலை மறந்த பொழுதும்¹¹⁴ நீ சோழன்மகன் அல்லன் எனவெகுண்டு உரைத்த பொழுதும்¹¹⁵ நாணத்தக்கது என நலங்கிள்ளியைக் கிண்டல் செய்த பொழுதும்¹¹⁶ பேகனின் புறமணத்தைத் தடைசெய்ய முயன்ற பொழுதும்¹¹⁷ புலவர்களின் கருத்தாடல் மொழிகள் கடுமையானவை. ஆனால் மன்னனோ பெருமையுடன் அவற்றை எதிர்கொண்டான். தன்னுடைய புறமான செயலைத் திருத்திக் கொண்டான் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

2.4.5.3 நீதி வழங்கல்

அறங்கூறும் அவையம் ஒன்று சங்கச் சமூகத்தில் இருந்து நீதி வழங்கி இருக்கின்றது. அரசவை, ஊரவை என்னும் அமைப்புகள் இருந்துள்ளன. அவ்வமைப்புகளில் ஆன்றவிந்த கொள்கைச் சான்றோர் இருந்துள்ளனர். அவர்கள் ஊரின் அமைதிக்குக் காரணமாய் இருந்துள்ளனர். அரசவையில் அரசனிருந்து நீதி

வழங்குவான் என்பது கரிகாலன் வரலாற்றிலிருந்து அறியமுடிகின்றது. முறை வழங்கல் என்பது மறை பெய்தலைப் போன்று இயல்பாய் நடந்தது. தண்டனைகள் என்பது மனுதர்மம் சொல்வது போன்று அமையாது இயல்பாய் அமைந்திருந்தது. ஆனால் கொலைத்தண்டனை என்பது வழக்கில் இருந்துள்ளது. அறத்திற்கே முதன்மை அளிக்கப்பட்டுள்ளது. சங்கச் சமூகத்தில் அரசின் தோற்றத்தையும் எழுச்சியையும் பார்க்க முடிகின்றது. மக்களுக்காகத் தோன்றிய அரசு மக்களிடமிருந்து விலகிச் செல்வதை அக்காலத்திலேயே காண முடிகின்றது.

2.5 சமயம்

சமயம் என்னும் சொல்லாட்சி வழங்கும் பொருண்மையையும் உணர்வையும் வாழ்வு நெறியையும் சங்கப் பனுவல் பதிவு செய்து வைத்துள்ளது. ஆனால் சொல்லாட்சி இடம்பெறவில்லை. சமயம் என்னும் சொல் முதன்முதலில் மணிமேகலையில்¹¹⁸ தான் இடம் பெற்றுள்ளது.

மக்கள் தொடக்ககாலத்தில் தமக்குத் தேவையானதாகக் கருதிய இயற்கை சார் அச்சம் தரக்கூடிய பொருட்களை வணக்கத்திற்குரியதாக மாற்றினர். காலப்போக்கில் அவற்றை மீறிய ஒரு சக்தி உளது. அது பேராற்றல் மிக்கது என்று கருதினான். அதனை வழிபடத் தொடங்கினான்.

மனிதன் கடவுள் எனக் கண்டவை எல்லாம் மனிதனின் மீவியல் கற்பனை அல்லது மீவியல் ஆற்றல் எனக் கூறினால் மிகையன்று. இறைவனாக உருவகிக்கப்பட்டவர்கள் எளிய நிலையிலிருந்து வலிமையான நிலைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர்.

சான்றுக்குக் 'கொற்றவைச் சிறுவ'¹¹⁹ என்றும் வேலோன் என்றும் அழைக்கப்பட்ட முருகு, காலப்போக்கில் சிவனின் மகனாகவும் வள்ளியின் மணாளனாகவும்

தெய்வயானையின் துணைவனாகவும் விநாயகனின் தம்பியாகவும் உருவளர்ச்சி பெற்றான்.

இதனைத் தமிழிலக்கியங்கள் நன்கு பதிவு செய்து வைத்துள்ளன.

இன்றைய தமிழில் சமயம் என்னும் பொருண்மையிலேயே மதம் கையாளப்படுகின்றது. மதம் என்னும் சொல் வலிமை, செருக்கு, அறியாமை முதலான பொருள்களில் பயின்று வருகின்றனவே அன்றிச் சமயத்திற்கு ஈடாகப் பயின்றுவரவில்லை.¹²⁰

சமயம் என்பது பொதுச் சொல்லாகவும் மதம் என்பது சிறப்புச் சொல்லாகவும் கருத இடமுண்டு.

சமயம் என்பது கொள்கைகளையும் அக்கொள்கை வழி அடையத்தக்க பொருளையும் அடைதற்குரிய நெறிகளையும் ஒருங்கு குறிப்பதாகும். மதம் என்பது கொள்கைகளை மட்டும் குறிப்பதாகும்.¹²¹

பண்டைத் தமிழர் தொன்மையான வழிபாட்டை உடையவர்கள். சிந்து சமவெளியில் சிவலிங்கம், மும்முக உருவங்கள், பெண் உருவங்கள், மர வடிவங்கள் முதலியன அக்காலச் சமய நிலையைக்காட்டுவனாக அமைகின்றன.¹²²

சிவலிங்கமும் மும்முக உருவங்களும் சிவனையே குறிப்பன என்று சர்.ஜான் மார்ஷல் குறிப்பார்.¹²³ எனவே சங்க இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ள சிவபெருமான் குறித்த தொன்மக்கூறுகள் தமிழரின் வழிபாட்டுத் தொன்மையை விளக்குகின்றன.

அயல் நாட்டவர்கள் சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தை ஏற்கின்றனர்; போற்றுகின்றனர். அந்நாகரிகத்தின் மூலவேராக வாழ்ந்த திராவிடர்களை ஏற்க மறுக்கின்றனர். இந்த முரண்பாடு விளங்காக் கொள்கையாக உள்ளது.

களிற்றெறிந்து வீழ்ந்தனக் கல்லே பரவினல்லது¹²⁴ என்னும் புறப்பாட்டில்

தொன்மையான பல செய்திகளை மூதின்மகள் ஒருத்திச் சுட்டிச் செல்கின்றாள். அதுகாலை நடுகல் வழிபாடு மட்டுமே எம்முடைய கடவுள் என்று முன்னோர் வழிபாட்டைக் காட்டுகிறாள். இதனை இனக்குழு சமூக மறக்குடி மங்கையின் சான்றாகக் கருதமுடிகின்றது.

2.5.1 வழிபாடு

சங்கச் சமூகத்தில் ஆரிய தெய்வங்கள் உள்நுழைந்து தமிழ் வழிபாட்டை முழுமை செய்துவிட்டன என்று கருதும் போக்கு இருந்துள்ளது. ஆனால் அக்கருத்துக்குச் சங்கப்பனுவல்களில் சரியான அடையாளங்கள் இல்லை. ஆனால் காலப்போக்கில் ஆரிய தெய்வங்களும் தமிழ்த் தெய்வங்களும் தொடர்பு படுத்தப்பட்டுவிட்டன.

‘முருக வழிபாடு’ பற்றிக் கூறுமிடங்களில் ‘வெறியாட்டு’ என்னும் கூத்து இடம்பெற்றுள்ளது.¹²⁵ வழிபடுவோர்மேல் இறைவன் வந்து வெளிப்படுவான். குறமகள், ஒலிக்கும் இசைக்கேற்ப ஆடுவார் என்னும் செய்தி பதிவாகியுள்ளது.¹²⁶ தொல்காப்பியர் வேலன் வெறியாடல் எனப் பதிவு செய்கின்றார்.¹²⁷

இவ்வழிபாட்டில் பலியிடல், நிணச்சோறு உண்ணல் என்னும் சடங்குகள் நிகழ்த்தப்பெறும்.¹²⁸ இதைப் பழங்குடிச் சமூகத்தின் எச்சங்களாகக் கருத முடிகின்றது.

போரில் வீரச்செயல் புரிந்த வீரனுக்கு நடுகல் எடுக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது.¹²⁹ மேலும் அக்கல்லுக்கு வழிபாடு நடத்துதல், அழகுபடுத்தல், ஒரே இடத்தில் அமைத்தல், பெயரும் புகழும் எழுதுதல் எனப் பல்வேறு பதிவுகளைக் கொண்டமைந்துள்ளது.¹³⁰

தொடக்கத்தில் வெட்சிப்போர் மட்டுமே முதன்மையான போராக இருந்திருக்க வேண்டும். இப்போரில் ஈடுபட்ட வீரர்களுக்குக் கல்லெடுக்கும் பழக்கம் முல்லை

நிலத்தையொட்டியே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். தற்போது நடுகற்கள் கிடைத்துள்ள தமிழகப் பகுதிகளை முல்லை நில எல்லைகளாகவே கருதமுடிகின்றது.

கிடைத்துள்ள கற்களிலும் இலக்கியப் பதிவுகளிலும் வெட்சிப்போர் தொடர்பான நடுகற்களே மிகுதி. காலப்போக்கில் வடக்கிருத்தல், புலி குத்துதல், பன்றி குத்துதல் போன்ற செயல்களுக்கும் எடுக்கப்பட்டனவாக மாறத் தொடங்கிவிட்டன.

தொன்மையான வழிபாட்டுக் கூறுகளில் நடுகல் வழிபாடு முதன்மையானதாகும். பரதவர்களின் சுறாக்கொம்பு வழிபாடும்¹³¹ மன்றங்களில் உறையும் தெய்வ வழிபாடும் இடம்பெற்றுள்ளன.¹³² இவற்றைத் தொல் சமூக எச்சங்களாகக் கருதமுடிகின்றது.

2.5.1.1 உருவ வழிபாடு

மாயோன், சேயோன் என்னும் சொல்லாட்சிகள் கடவுளரை உருவத்தோடு (நிறத்தோடு) பொருத்திப் பார்த்ததை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆகையால் உருவவழிபாடு இருந்துள்ளமையை அறிய முடிகின்றது. சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் இந்திரவிழா பற்றிக் கூறும் பொழுது இந்திரன் கடலாடிய செய்தி பதிவாகின்றது. அப்பதிவை உருவ வழிபாட்டை வெளிப்படுத்துகின்ற சான்றாகக் கருத முடிகின்றது.

முருகன்,¹³³ கொற்றவை,¹³⁴ சிவன்,¹³⁵ விட்னு,¹³⁶ கண்ணன்,¹³⁷ இந்திரன்,¹³⁸ இலக்குமி,¹³⁹ நான்முகன்,¹⁴⁰ பலராமன்¹⁴¹ முதலான கடவுளர்களை விரிவாகவும் சுருக்கமாகவும் சங்கப் பாக்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

நிலத் தெய்வங்கள் என்றும் வழிபடு தெய்வங்கள் என்றும் பகுத்துப் பார்க்கும் அதே சூழலில் கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்னும் மூன்றும் கடவுள் வாழ்த்தோடு வரும் என்று தொல்காப்பியர் சுட்டுவார்.¹⁴²

2.5.2 சமய மெய்ப்பொருளியல்

சமணம், பௌத்தம், சைவம், வைணவம் எனச் சமயங்கள் தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்பே தமிழர் வழிபாட்டு நெறிகளைப் பின்பற்றியுள்ளனர்.

சமண பௌத்த விகாரைகளை மதுரைக்காஞ்சி¹⁴³ சுட்டிக்காட்டும் அதே குழலில் தமிழ்க் கடவுளர்களின் கோயில்கள் குறித்த குறிப்புக்கள் இல்லை.

பழைய வழிபாட்டின் எச்சமாகச் சிதிலமான வழிபாடு நிகழாத இடங்களைச் சங்கப் பாக்கள் குறிப்பிடுகின்றன.¹⁴⁴

மேற்குறித்த புறச்சமயங்கள் நிறுவன வயப்பட்டுவிட்டமையை வெளிப்படுத்துகின்றன. தமிழ்ச் சமயங்கள் எனப்பெறும் சைவமும் வைணவமுமே நிலைபெறத் தொடங்கின. தெய்வ வழிபாடும் தெய்வ உருவாக்கமும் நிலைபெற்ற காலமே சங்கச் சமயம் என முடிவாகக் கூறமுடிகின்றது.

2.6 சாதி

சமூகப்படிநிலையில் சாதி என்பது வரையறுக்கப்பட்ட நீக்கமுடியாத அளவு கோலாக மாறிவிட்டது. இதன் ஆளுகை சமூகத்தின் அனைத்துத் தளங்களிலும் ஊடுருவி நிலைத்து நின்று விட்டது எனலாம். இன்று சாதியின் அடையாளம் இல்லாமல் எதுவுமில்லை என்னும்படி நீக்கமற நிறைந்து விட்டது.

இச்சாதி என்னும் சொல்லாட்சி சங்கப்பனுவல்களில் இன்றைய பொருண்மைகளில் பதிவாகவில்லை. ஆனால் கூட்டம் என்னும் பொருண்மையைத் தருவதாகப் பதிவாகியுள்ளது.¹⁴⁵

தமிழ்ச்சமூகத்தின் தொடக்ககாலங்களில் சாதி என்னும் பிரிவு இல்லை. ஆரியர்களின் வருகைக்குப்பின் வருணப்பகுப்பை உள்ளே நுழைத்து அதன்வழி மக்களைப்

பாகுபடுத்தி உயர்வு தாழ்வு கோட்பாடுகளை மனம் கொளவைத்தனர். ஆகையினால் சமயகாலம் தொடங்கி ஆளுகைச் செலுத்திவந்த சாதிய எண்ணவோட்டங்கள் சங்ககாலத்தில் இல்லை. ஆனால் முகிழ்க்கத் தொடங்கிய காலம் எனலாம்.

உலகின் அனைத்துத் தொன்மையான சமூகங்களிலும் சாதியப் பாகுபாடுகள் உள்ளன. அவற்றில் சிற்சில மாறுபாடுகளும் வேறுபாடுகளும் உண்டு.¹⁴⁶

தீண்டாமை என்பது பல்வேறு வடிவங்களில் உருப்பெற்றுள்ளன. தீண்டாமையை இல்லாமை ஆக்குவோம் என்னும் கருத்தில் ஐ.நா.அவை தொடர்ந்து முயன்று வருகின்றது. நிற வேறுபாட்டை ஒழிக்க முயலுவது அதன் முதன்மைக் கோட்பாடாகும். அதுவும் ஒரு வகையான சாதிய நிலைப்பாடு எனக் கருதமுடிகின்றது.

சங்கப்பனுவல்களில் நால்வருணம் இல்லை என்றாலும் தொல்காப்பியத்தில் வருணக்கோட்பாடு உட்புகுந்துவிட்டது எனலாம். ஆனால் அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கம்,¹⁴⁷மேலோர் மூவர்க்கும்¹⁴⁸ என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களுக்கு உரைகாணும் உரைகாரர்கள் வருணம் இருந்ததாகக் கருதியும், இல்லை என்னும் படியாகவும் எழுதியுள்ளனர். ஆனால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வருணப்பாகுபாடு உள் நுழையத் தொடங்கிவிட்டது என்னும் கருத்துக்கே வரவேண்டியுள்ளது.

2.6.1 திணை வாழ்வு

சங்க கால மக்களின் வாழ்வு திணைநிலை வாழ்வாக அமைந்து விட்டது. அக்கால மக்களின் வாழ்வு அனுபவம் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் அமைந்திருந்தது. அவ்வெல்லையை நிலமாக மாற்றி நில எல்லையை வரையரை செய்தனர். அந்நில எல்லை திணை என்னும் பாகுபாடாக்கி அப்பாகுபாட்டையும் பூக்கள் பெயரில் அடையாளமாக்கிக் குறியீடாகக் கொண்டனர்.

அக்குறியீடுகளுக்குத் தகவும் அந்நிலச் சூழலுக்குத் தகவும் தம்முடைய வாழ்க்கை மரபுகளைத் தகவமைத்துக் கொண்டனர். சூழலியல் சார்ந்தே மக்களின் வாழ்வியல் அமையும் என்னும் கருத்துக்கிணைய தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் அவரவர் நில எல்லைகளின் அடிப்படையிலேயே சிறக்கின்றன.

2.6.1.1 நிலக்கோட்பாடு

சங்கத்தமிழர் தாம் வாழ்ந்த நிலப்பகுதியை நான்காகப் பகுத்திருந்தனர். இதனைத் தொல்காப்பியம் ‘முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனச் சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே’¹⁴⁹ என்று குறிப்பிடுகின்றது. இலக்கியக் கொள்கைக்காகப் பாலை என்னும் நிலத்தினையும் வகுத்துக்காட்டுவர்.

இவ்வைந்து நிலப்பகுதியும் தமிழகத்து இயற்கையான நிலத்தைப் பகுத்துப் பார்க்கும் பொழுது சரியாகப் பொருந்தி வருகின்றது. இன்றையச் சூழலில் வல்லுநர்கள் குறிப்பதைப்போன்று அவ்வவ் நிலத்தின் இயல்பிற்கும் தகவுக்கும் ஏற்ப உயிர் வாழும் உயிரினங்களைக் கருப்பொருள் என்றும் வகுத்துக்காட்டியுள்ளமை போற்றுவதலுக்குரியது.

2.6.1.2 நில இயல்பும் மக்கள் வாழ்வும்

சங்கத் தமிழ் மக்கள் தாங்கள் சார்ந்த நிலத்திற்கு ஏற்ப வாழ்வினைத் தகவமைத்து வாழ்ந்து வந்தனர். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் உரிய மக்கள் வாழ்க்கை முறை, வழிபாட்டு முறை, உணவுமுறை, இருப்பிட வசதி, பழகும் மனப்பான்மை முதலான இன்னபிற கூறுகள் அனைத்தும் வேறுபட்டு இருந்தன. இதற்குக் காரணம் அவ்வவ் நிலத்திற்கென வரையறுக்கப்பட்ட கருப்பொருள்களே எனலாம்.

குறிஞ்சி நிலம் மலைசார்ந்த நிலப்பகுதியாகும். இப்பகுதியில் வாழும் மக்களின் முதன்மையான தொழில் வேட்டையாடுதலும் தேனெடுத்தலும் ஆகும். ஆதலால்

இப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் குறவர்,¹⁵⁰ கானவர்,¹⁵¹ குறத்தி,¹⁵² கொடிச்சி¹⁵³ எனப்பட்டனர்.

இவர்களுடைய குடியிருப்பு மிகவும் சிறியதாகவும் எளிமையானதாகவும்

இருக்கும். இதனைச் சிறுகுடி, குறிச்சி என்று சுட்டுவர்.¹⁵⁴ இவர்கள் தனித்தனி குழுவாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

இக்குறவர்கள் கிழங்ககழ்தல்,¹⁵⁵ பலாப்பழம் தொகுத்தல்,¹⁵⁶ மாவடு தொகுத்தல்,¹⁵⁷ தினைப்புனம் காவல்காத்தல்¹⁵⁸ எனப்பட தொழில்களில் ஈடுபடுவதோடு அவர்களின் மேம்பாட்டிற்குக் காரணமாய் அமைந்த வேளாண்மையிலும்¹⁵⁹ ஈடுபட்டமையை அறிய முடிகின்றது.

குறிஞ்சி நில மக்கள் தங்களுக்குரிய தெய்வமாக முருகனை வழிபட்டனர்.¹⁶⁰ இவர்கள் வெறியாட்டு நிகழ்த்துதல்,¹⁶¹ குரவைக்கூத்தாடல்¹⁶² போன்ற வழிபாட்டு நிகழ்வுகளிலும் ஈடுபட்டனர்.

முல்லை நிலம் காடு சார்ந்த பகுதியாகும். இப்பகுதியில் வாழும் மக்களின் முதன்மையான தொழில் ஆடுமாடு மேய்த்தலாகும். இணைத் தொழிலாக வேளாண்மையிலும் ஈடுபட்டு வந்தனர்.

இந்நிலமக்கள் ஆயர்,¹⁶³ பொதுவர்,¹⁶⁴ கோவலர்,¹⁶⁵ இடையர்,¹⁶⁶ ஆயமகள்,¹⁶⁷ ஆய்மகள்¹⁶⁸ என்றழைக்கப்பட்டனர். ஆயர்கள் கோட்டினத்தாயர்,¹⁶⁹ கோவினத்தாயர்,¹⁷⁰ புல்லினத்தாயர்¹⁷¹ என அவர்கள் பாதுகாத்த விலங்கினங்களின் பெயர்களைக் கொண்டே அழைக்கப்பட்டனர். ஆடுகள் உண்பதற்குரிய சிறிய தழைகளைக் கட்டித் தொங்கவிட்ட சிறிய குடில்களில் வசித்து வந்தனர்.¹⁷² இத்தகைய வீடுகள் சேர்ந்த பகுதி 'சேரி' என்று சுட்டப்பெறும்.¹⁷³

இவ் ஆயர்கள் ஆவினங்களை மேய்த்தல்,¹⁷⁴ தினை விதைத்தல்,¹⁷⁵ பால், தயிர், வெண்ணெய் முதலான பொருட்களைப்பிற நிலங்களுக்குக் கொண்டு சென்று விற்றல்¹⁷⁶ முதலான தொழில்களைச் செய்து வந்தனர்.

முல்லை நிலமக்கள் தங்களுக்குரிய தெய்வமாகத் திருமாலை வணங்கினர்.¹⁷⁷ இவர்கள் ஏறுதழுவுதல்¹⁷⁸ என்ற வீர விளையாட்டில் ஈடுபட்டனர்.

மருத நிலம் வயல் சார்ந்த பகுதியாகும். இப்பகுதியில் வாழும் மக்களின் முதன்மையான தொழில் உழவுத் தொழிலாகும். இப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் உழவர்,¹⁷⁹ களமர்,¹⁸⁰ உழுத்தியர்,¹⁸¹ கடைசியர்¹⁸² எனப்பட்டனர்.

இவர்களுடைய செம்மாந்த வாழ்வினால்தான் தமிழர் நாகரிகம் நிலை பெற்றது. இவர்களின் குடியிருப்புக்களின் தொகுப்பு ஊர் எனப்பட்டது.¹⁸³ இவ்வூர்கள் பெரும்பாலும் நீர்நிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகையினால் நாகரிக வாழ்வினை எய்தத் தொடங்கினர்.

இவ்வழவர்கள் நன்கு விளையக்கூடிய செந்நெல், வெண்ணெல், ஐவனநெல், கரும்பு போன்றவற்றை விளைவித்தனர்.¹⁸⁴ கரும்பிலிருந்து வெல்லம் உற்பத்தி செய்தனர்.¹⁸⁵

மருத நில மக்களின் தெய்வம் இந்திரன் என்பதாகும்.¹⁸⁶ ஆனால் விரிவான வழிபாட்டுச் சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் இல்லை. சிலம்பில் வழிபடு கடவுளாக இந்திரன் புகழப்பெறுகின்றான்.¹⁸⁷

கடின உழைப்பிலும் காடு கொண்டு நாடாக்கி வளம் பெருக்கி வாழ்ந்த இம்மக்கள் பொழுது போக்கிலும் ஈடுபட்டனர்.

நெய்தல் நிலம் கடல் சார்ந்த பகுதியாகும். இப்பகுதியில் வாழும் மக்களின் முதன்மையான தொழில் மீன்பிடித்தலும் உப்பு விளைவித்தலும் ஆகும். ஆதலால் இப்பகுதில் வாழ்ந்த மக்கள் பரதவர்,¹⁸⁸ நுளையர்,¹⁸⁹ வலைமகள்,¹⁹⁰ நுளைமகள்¹⁹¹ எனப்பட்டனர்.

இவர்களது குடியிருப்பு மிகவும் தாழ்வான நிலையில் தாழை மடல்களால் வேயப்பட்டு எளிமையாக இருக்கும். இவ்வித குடியிருப்புகளின் தொகுப்பு குறுகுடி எனப்பட்டது.¹⁹² இவர்கள் கூடிவாழும் பகுதிக்குப் பட்டினப்பாக்கம் என்று பெயர்.¹⁹³

பரதவர்கள் படகுகளிலும் கட்டுமரங்களிலும் கடலுக்குள் சென்று மீன் இனங்களைப் பிடித்து வந்தனர்.¹⁹⁴ அதனோடு கடல்படு பொருள்களான சங்கு, முத்து போன்றவற்றையும் கொணர்ந்தனர்.¹⁹⁵ இதோடு உப்பு விளைவித்தல்¹⁹⁶ கடற்கரை யோரங்களிலும் உப்பங்கழிகளிலும் நிகழ்ந்து வந்தது.

நெய்தல் நில மக்கள் வருணனை வழிபடுவர் என்று தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார்.¹⁹⁷ இதற்குச் சங்க இலக்கியச் செய்யுள்களில் எங்கும் சான்றில்லை. மாறாகக் கடலணங்கினையும் சினைச்சுறாவின் கோட்டினையும்¹⁹⁸ வணங்கி வந்தமையை அறியமுடிகின்றது.

பாலை நிலம் வரண்ட பூமியாகும். இப்பகுதியில் வாழும் மக்களின் முதன்மையான தொழில் ஆரலைத்தலாகும். இப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் மறவர்,¹⁹⁹ மழவர்,²⁰⁰ எயினர்,²⁰¹ எயிற்றியர்²⁰² எனப்பட்டனர்.

இவர்களது குடியிருப்பு குறும்பு எனப்பட்டது²⁰³ மேலும் மாற்றார் களிமிகுந்து பதுங்கி இருப்பதற்காக அரண்களையும்²⁰⁴ அமைத்து வசித்தனர்.

இம்மறவர்கள் வேட்டையாடுதல்,²⁰⁵ பாலை வழிச்செல்லும் புதியவர்களைக்

கொன்று பொருட்களைப் பறித்தல்,²⁰⁶ ஆயர்களின் ஆநிரைகளைக் கவர்தல்²⁰⁷ ஆகிய

இழிவான தொழில்களை நடத்தி வந்தனர். இவர்கள் கொற்றவையை

வழிபடக்கூடியவர்கள்.²⁰⁸ தொழிலுக்குச் செல்லுமுன் பலிகொடுத்து வணங்கும்

இயல்புடையவர்கள்.

2.6.2 தொழிற்பாகுபாடுகள்

குறவர், ஆயர், உழவர், பரதவர், மறவர் முதலான நிலமக்களின்

தொழில்கள் மட்டுமன்றித் தமிழ் மண்ணில் எண்ணற்ற தொழில் செய்யும் மக்கள்

வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுள் கொல்லர்,²⁰⁹ தச்சர்,²¹⁰ கலம்செய்மக்கள்,²¹¹

புலைத்தி,²¹² நூல்நூற்போர்,²¹³ உமணர்²¹⁴ முதலானோர் குறிக்கத்தக்கவர்.

இவர்கள் தொழிலில் நேர்த்தியும் சிறப்பும் தோன்ற பணியாற்றினர்.

இம்மக்கள் குடும்பம் குடும்பமாகத் தனித்தனியே வாழ்ந்தனர். அவரவருடைய தொழில்

நுணுக்கங்கள் அவரவர் சந்ததிக்கு மட்டுமே கற்பிக்கப்பட்டு வந்தமையை

அறியமுடிகின்றது. ஆகையால் குழுமக்கள் தனித்தனியே பாகுபட்டு இருந்தனர். இத்தொழில்

பிரிவினையே பின்னைய சாதிப்பிரிவினைக்கு அடித்தளமாய் அமைந்தது எனக் கூறமுடியும்.

2.6.2.1 தொழிலில் உயர்வும் தாழ்வும்

அவரவர் செய்யும் தொழில் அவரவர்க்கு உயர்ந்ததே. எனினும்

தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஒவ்வொருவர் செய்யும் தொழிலையும் மனத்தில் கொண்டு அவர்களை

உயர்ந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் எனக் கருதும் போக்கு இருந்துள்ளது. இச்சிந்தனை

புறம் தள்ள வேண்டியது. ஆனால் மக்கள் வாழ்வில் நிலைத்து நின்று விட்டது.

சமூகத்தின் மேல்தரவரிசையை நான்கு வருணங்களாகப் பகுத்துக் காட்டும் போக்கினைப் போன்று கீழ்த்தர மக்களையும் நான்காகப் பகுத்துக் காட்டியுள்ள போக்கு சிந்திக்கத் தக்கது.

‘துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன், என்று

இந் நான்கல்லது குடியு மில்லை’²¹⁵

இப்பறப்பாட்டில் குறிக்கப்பெறும் மக்கள்நிலை தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டதே ஆகும். இந்நால்வரோடு தலைமக்களுக்கு உதவியாய்ப் பணிகள் செய்யும் மக்களும்,²¹⁶ புலைத்தி,²¹⁷ புலையர்,²¹⁸தோல்வார் கொண்டு கட்டில் பின்னுவோர்²¹⁹ முதலானோரும் இழிசின மக்கள் எனத் தொழிலைக் கொண்டு வகுக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகின்றது. இத்தொழில் செய்வோர் தவிர பிற தொழில் செய்வோரை உயர்தர மக்களாகக் கருதியிருக்க வேண்டும்.

2.6.2.2 பணிமக்கள்

மருத நில வாழ்வு நகரிய வாழ்வாக உருமாற்றம் கொள்ளத் தொடங்கியது. இம்மக்கள் வாழ்விலிருந்தே நாகரிக வாழ்வு தோன்றியதென்ற கருத்தொன்றும் உண்டு.

அதனடிப்படையில் இந்நில மக்கள் செல்வ வாழ்வு வாழ்ந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. செல்வ மக்களின் செம்மாந்த வாழ்விற்கும் வசதிக்கும் பணியாட்கள் மிகுதியும் தேவைப்பட்டிருப்பர். ஆகையால் அத்தகையதொரு பிரிவு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இம்மருத நில மக்களுக்காக மட்டுமன்றி அந்தணர், வணிகர், அரசர் ஆகியோரின் படித்தர வளர்ச்சிக்கும் இப்பணி மக்கள் தேவைப்பட்டிருப்பர். ஆகையால் வளர்ந்திருப்பர். இப்பணி மக்களின் வளர்ச்சி வேறுசில மோசமான நிலைகளையும் உருவாக்கியுள்ளது.

அடிமைகள் என்னும் பிரிவின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையான காரணியாய் அமைவது பொருளாதாரமே ஆகும். இப்பொருளாதார சீகூலைவு மக்களின் வாழ்வினையே

மாற்றியமைக்கும் பாதையை உண்டாக்குகின்றது. இக்கருத்தினையே கால்டுவெல்
'இயல்பாகவே சில பிரிவு மக்கட்கு இருந்த பொருளாதார மாற்றம் சமூக வாழ்வு
நிலையினால் அவர்கள் பிறர்பால் ஊழியம் செய்து வந்தனர் எனக் கருதலாம்'. என்று
கூறியுள்ளார்.²²⁰

இவ்வடிப்படையில் தமிழ் மண்ணில் நாகரிகமும் பண்பாடும்
பொருளாதாரமும் வளர்ச்சிபெற்றது மருத நிலப் பகுதியிலேயாகும். இந்நிலப்பகுதிதான்

உழுது உண்பான் - உழுவித்து உண்பான்,

நிலஉடைமையாளன் - நிலத்தொழிலாளி

ஆண்டான் - அடிமை

உயர்ந்தோன் - தாழ்ந்தோன்

மேற்பால் - கீழ்ப்பால்

என்னும் பாகுபாடுகள் தோன்றக் காரணமாக அமைந்தது எனலாம்.

நில அடிப்படையில் அமைந்த தமிழகத்தில் பணிசெய்த மக்கள் தாங்கள்
செய்துவந்த பணிகளின் அடிப்படையில் பாகுபட்டு இருந்தனர். இத்தொழில் பாகுபாட்டில்
வடவரின் வருணாசிரமக் கோட்பாடுகள் உள்நுழைந்து பின்னர் சாதிப் பாகுபாட்டைத்
தோற்றுவித்தது.

இவ்வடிப்படையில் சங்கச்சமூகத்தில் கீழ்நிலையில் பணி புரிந்த
பணியாளர்களான அடியோர்,²²¹ வினைவலர்,²²² ஏவல்மக்கள்²²³ போன்ற பலரையும்
அடிமைகளாகக் கருதும்போக்கு நிலவி வந்துள்ளது.

காழியர் என்போர் ஆடைவெளுக்கும் தொழிலை உடையவர்.²²⁴
இக்குடியைச் சார்ந்த பெண்ணைப் புலைத்தி எனப் புலவர் பெருமக்கள் சுட்டியுள்ளனர்.

பசைவிரற் புலைத்தி,²²⁵ வரனில் புலைத்தி²²⁶ என்று காழியர் குடிமகளிர் சுட்டப் பெற்றுள்ளனர். புலைத்தி என்னும் சொல் பொதுவாக இழிந்தோள் என்னும் பொருள் கொண்டதாகத் தெரிகின்றது.

தாடி கொட்டுவோன்,²²⁷ தண்ணுமை முழக்குவோன்,²²⁸ இடுகாட்டில் சடங்கு செய்வோன்,²²⁹ தோல்வார் கொண்டு கட்டில் பின்னுலோன்²³⁰ போன்றோரை இழிமக்கள் என்று சங்கப்பாக்கள் சுட்டியுள்ளனர். இவ் இழி மக்களைப் போன்று இன்றைய சமுதாயத்தில் பறையடிப்போர், பிணம் சுடுவோர், புலைத்தி, இடுகாட்டுப் பணிமக்கள் முதலானவர்கள் கீழான நிலையிலேயே உள்ளனர். மேலும் ஒரு சில குக்கிராமங்களில் அடிமை நிலையிலேயே இம்மக்கள் (தோட்டி, தலையாரி, பறையன், அடிமைப் பறையன்) வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பது சுட்டத்தக்கது.

நெடுநல்வாடையில் ‘குறுகுறு தொழுவரை’²³¹ நச்சர் சிறியராகிய குற்றவேல் வினைநர் என விளக்குகின்றார். ‘சிறுதொழு மகளிர்’ என்னும் தொடரைச் ‘சிறுமை வாழ்க்கையுடைய மகளிர்’ என விளக்குகின்றார். ஓளவை துரைசாமிப்பிள்ளை ‘சிறுதொழில் மகளிரென்றது தொழுவறைகளில் தொழில்புரியும் கடையர் மகளிரை’ என்று ‘தொழுதுண்டு வாழும் பணிமக்களை எனிலும் ஆம்’ என்று கூறுகின்றார்.

தொழுவர் என்பதற்கு அடிமைப் பெண் என்று பொருள் சுட்டப்பெறுதலும் உண்டு. இவ்வாறு தொழுவர் இன மகளிரும் கீழான நிலையில் இருந்தமையை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

கிரேக்கம் முதலான நாடுகளில் வேளாண்மை தவிர்த்த பிற உடலுழைப்பு மக்களை அடிமைகள் என்று கருதியுள்ளனர். அதனைப்போன்றே தமிழகத்தில் அம்மக்களைத் தவிர்த்த பிறதொழில் மக்களை இழிந்தவராகக் கருத முடிகின்றது. இழிந்தோர் எனச் சுட்டப்படுவோர் நேரடியாக அடிமை எனச் சுட்டப்பெறாவிட்டாலும்

அடிமை நிலையிலேயே வாழ்ந்துள்ளனர்.

விறுல், கொடுத்தல், வாங்கல் போன்ற செயல்களும் நடந்தமையை அறிகின்ற பொழுது அடிமைநிலை என்பது அமைப்பு அடிப்படையில் அமையாவிட்டாலும் வழக்கில் இருந்துள்ளது எனக் கருத இடமுண்டு.

2.6.3 அடிமை விளக்கம்

ஒரு மனிதன் இன்னொருவனுடைய முழு ஆட்சிக்கு உட்பட்டு அவனுடைய உடைமையாகக் கொள்ளப்பெறும் பொழுது அவன் அடிமை என்னும் பெயருக்குரியவனாகின்றான்.²³² அடிமையொருவன் விற்கவும் வாங்கவும் தக்க பொருளாவான். அவனுடைய உணர்வுகளை மதியாமலேயே அவன் விற்கப்படலாம்; இடம் மாற்றப்படலாம்; கொல்லப்படலாம்.²³³

குறிப்பிட்ட சில சூழல்கள் காரணமாக எப்பிரிவினரும் அடிமை நிலை அடைய வாய்ப்புள்ளது. எனினும் பெரும்பாலான அடிமைகள் தாழ்ந்த சாதியினராகவே காணப்பெறுகின்றனர்.²³⁴

மனித இனத்தில் ஒரு சிலரை மற்றவர் தம் உடைமைப் பொருளாக வைத்திருக்கும் நிலை அடிமை நிலை (Slavery) எனப்படும்.²³⁵

மானவ தரும சாத்திரம் என்னும் நூல் பின்வரும் ஆறு விதமான பணியாளர்களை அடிமைகள் என்று குறிக்கின்றது:²³⁶

1. போர்க்காலங்களில் சிறை பிடிக்கப்பட்டவர்கள்.
2. உணவு, உடை, இல்லம் இவற்றுக்காக மற்றவர்களிடம் பணியாளர்களாக இருப்பவர்கள்.
3. மற்றவர்களால் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகைக்கு வாங்கப்பட்டவர்கள்.

4. அடிமைப் பெண்களின் குழந்தைகள்.
5. நிலங்களை வாங்கும் பொழுது அவற்றுடன் வாங்கப்பட்டவர்கள்.
6. தாம் வாங்கிய கடனைத் திருப்பித் தர இயலாத காரணத்தால் அடிமையாக்கப்பட்டவர்கள்.

மேற்குறிக்கப்பெற்ற வரையறைகளிலிருந்து அரசியல், பொருளாதாரம், சமுதாயம் ஆகிய முக்காரணங்களினாலும் அடிமைகள் தோற்றம் பெறுவர்; நிலைபடுத்தபெறுவர் என்பது பெறப்படுகின்றது.

2.6.3.1 மேலை நாடுகளில் அடிமைகள்

சங்ககாலத் தமிழகத்தில் இருந்த அடிமைநிலையினை அறிகின்ற பொழுது உடன் சமகாலத்துப் பிற சமுதாயங்களில் நிலவிய நிலையினை அறிதல் பயன் விளைக்கும். அந்நோக்கில் உரோம், கிரேக்கம், எகிப்து, சீனம் முதலான நாடுகளில் அடிமை நிலை எப்படி இருந்தது²³⁷ என்பதை அறிதல் சங்ககாலச் சமுதாயத்துடன் ஒப்பிட்டு எண்ண உதவியாய் இருக்கும்.

உரோமானிய நாட்டில் அடிமைகளின் எண்ணிக்கை உரோமானிய குடிமக்களின் எண்ணிக்கையைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருந்ததை வரலாறு சுட்டுகின்றது.

கி.பி.2ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட உரோமானியச் சட்டம் அடிமைமுறை என்னும் சொல்லுக்கு 'இயற்கைக்கு மாறாக ஒரு மனிதன் சட்டப்படி மற்றொருவனுடைய சொத்தாக மாறிவிடும் முறை' என்று பொருள் சுட்டுகிறது.

ஹேராமர் தமது காவியத்தில் அடிமைகள் குறித்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவற்றுள் சில வருமாறு;

அடிமைகள் தொழில் வல்லுநர்களாகவும் கைவினைஞர்களாகவும் திகழ்ந்தனர். இவர்களுக்குச் சமூக வாழ்விலோ, அரசியல் வாழ்விலோ சிறிதளவும்

பங்கில்லாமல் இருந்துள்ளனர். அடிமைகள் குடிமக்களாகக் கருதப்படவில்லை. இவர்களைத் தவிர்த்த ஆட்சிக்குத்தான் குடியாட்சி எனக் கிரேக்கத்தில் சட்டம் இருந்துள்ளது.

சுமேரிய மொழியில் அடிமைப்பெண் என்னும் பொருளைக் குறிக்கும் சொல்லினைக் குறிக்க 'வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தப் பெண்' என்ற சொற்றொடர் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றது. இத்தொடரிலிருந்து அடிமைகள் என்போர் அயல் நாடுகளிலிருந்து கொணரப்பட்டோர் என்று கொள்ளலாம். மேலும், போர்த் தோல்விக்குப் பின்னும் அடிமைகள் உருவாவதையும் குறிக்கின்றது.

பண்டைய சீனம், சப்பான் முதலான நாடுகளிலும் அடிமைமுறை வழக்கில் இருந்துள்ளது. அடிமைகளை வாங்குதல் விற்றல் என்ற வழக்கங்களும் இருந்தன. பௌத்த சமய ஊடுருவாக்கத்திற்குப் பின் இந்நிலை மாறத் தொடங்கியது. எனினும் பொதுவுடமை ஆட்சி தொடங்கும் வரையிலும் இவ் இழிநிலை வழக்கில் இருந்து வந்துள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.

எகிப்து முதலான இசுலாமிய நாடுகளில் அடிமைகளின் எண்ணிக்கை மிகுதியாக இருந்துள்ளது. அடிமைகள் மிகவும் கொடுமையான முறையில் நடத்தப்பட்டனர். (ஆண் அடிமைகளின் ஆண்மையை இழக்கச் செய்துவிட்டு அலிகளாக்கி அந்தப்புறங்களில் பணியாட்களாக நியமனம் செய்யப்பட்டனர்.) இவ் இழிநிலையிலிருந்து மீண்டு 'அடிமைகள் வம்சம்' என்னும் அரச இனம் தோன்றி வளர்ச்சி பெற்றமை வியப்பிற்குரிய ஒன்றாகும்.

கிரேக்க நாட்டில் நாலரை இலட்சம் மக்கள் உள்ள சமூக அமைப்பில் இரண்டரை இலட்சம் மக்கள் அடிமைகளாக இருந்தனர். உடல் உழைப்பு இழிவாக்க கருதப்பட்டுள்ளது. உரோம், யூத நாடுகளில் வேளாண்மை தவிர்த்த ஏனைய உடலுழைப்புத் தொழில்கள் அனைத்தும் இழிவாகக் கருதப்பட்டிருக்கின்றன.

2.6.3.2 சங்ககாலத்தில் அடிமை நிலை

சங்ககாலத்தில் தமிழகத்தில் நிறுவன நிலையில் அடிமைநிலை இல்லை. அது தமிழர்களின் பண்பாடும் இல்லை. மேலை நாடுகளில் போர்கள் உண்டாக்கிய அடிமை முறையினைப் போன்று தமிழகத்தில் உண்டாக்கவில்லை என்றும் அடிமை நிலை இல்லை என்றும் கனகசபை, ந.சுப்பிரமணியன் ஆகிய இருவரும் சுட்டுகின்றனர்.²³⁸

இவர்களும் இவர்களைப் போன்ற ஆராய்ச்சியாளர்களும் பிற நாடுகளிலுள்ள அடிமைநிலையினை மனத்துள் கொண்டு அதைப்போன்ற அடிமை நிலை இல்லாமையால் தமிழகத்திலும் இல்லையென்ற முடிவிற்கு வருகின்றனர். ஆனால் நிறுவன நிலையில் அடிமைகள் இல்லை என்றாலும் அடிமைச்சூழல் சங்க காலத் தமிழகத்தில் இருந்துள்ளது. அதற்கான அகச் சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் நிரம்ப உள்ள.

அடிமை என்னும் சொல்லினைக் குறிக்க அடியுறை மக்கள் என்னும் சொல் பயின்று வந்துள்ளமை; விற்றுக் கொள்ளும் உரிமையும் விற்கப்படும் உரிமையும் கொண்ட மக்கள் இருந்தமை; போர்க்களங்களிலிருந்து கவர்ந்து வரப்பட்ட மகளிரை அடிமையாகக் கருதியமை; அடியோர், ஏவலர், கீழ்ப்பால் மக்கள், வினைவலர் என்ற பாகுபாடுகள் இருந்தமை; முதலான இக்கருத்துருவாக்கங்கள் சங்க காலத்தில் அடிமைநிலை இருந்தது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவனவாக உள்ளன.

2.6.3.3 ‘அடிமை’ என்னும் சொல்லாட்சி

சங்க இலக்கியங்களில் ‘அடிமை’ என்னும் சொல்லாட்சி பயின்று வரவில்லை எனினும் அதன் பொருண்மையைச் சுட்டக்கூடிய அடியோர்,²³⁹ அடியுறை²⁴⁰ என்னும் சொல்லாட்சிகள் பயின்று வந்துள்ளன. இவ்விடங்களில் அடிமையாய் இருக்கக்கூடியவன் என்ற பொருளில் பயின்று வந்துள்ளன. ‘அடிமை’ என்னும் சொல்லாட்சி பதிவு

பெற்றுள்ள இலக்கியச் சான்றாகத் தேவாரத்தைக் குறிப்பிடலாம்.²⁴¹

2.6.3.4 விற்றுக் கொள்ளும் உரிமை

அடிமைகள் தங்களைத் தாங்களாகவோ உரிமை கொண்ட உறவினர்களாலோ விற்கப்படலாம். அவ்வாறு விற்கப்பெறுபவர்கள் அடிமைகளாவர். அவ்வாறு விற்றுக் கொண்டமைக்கான சான்று புறநானூற்றில் மறைமுகமாகக் கபிலரால் பாரியைப் பாராட்டும் பொழுது குறிக்கப் பெறுகின்றது. இவ்விடத்து ‘அவர் வரையன்னே’ என்று சுட்டுகிறார்.²⁴² அ.தாவது வேண்டுவோர் விரும்பின் அவர் வழி ஒழுகுதலாகும் என்று வேண்டுவோரின் உரிமைப் பொருளாக மாறுவதைக் குறிக்கின்றார்.

மேற்கூட்டிய சான்று பணியாளனாக மாறி நிறைவைச் சுட்டுகிறது. திருக்குறளில் விற்றமைக்கான சான்றுகள் இரு இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளன.²⁴³ இக்குறட்பாவுக்கு உரை எழுதும் பரிமேலழகர் ‘தன்னை விற்றுக் கொள்ளப் படுவதொடு பொருளில்லை அன்றோ? என்றும் இதனால் தாம் பிறர்க்கு அடிமையாய் நிற்பரென்று கூறப்பட்டது’ என்று சுட்டுகிறார்.

சேரமான் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனின் ஈகையைப் புலப்படுத்தும் குண்டுகட்பாலியாதனார் நிலக்கொடையின் போது அதில் பணிபுரியும் களமர் மக்களோடு உடன்கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்தமையை விளக்குகின்றார்.²⁴⁴ இவர்கள் கொடையாகக் கொடுக்கப் பட்டனர் என்று எண்ணும்பொழுது இவர்கள் ஏறத்தாழ அடிமை நிலையினராக இருந்தமை புலனாகிறது.

களமர் என்பதற்கு வயலில் பணி செய்வோர் என்றவொரு பொருளிருப்பினும் அடிமை என்றொரு பொருளையும் அகராதி சுட்டுகின்றது.

ஆக இச்சான்றுகள்வழி தானே அடிமை நிலையினை எய்த முற்படுவதும்

பிறரால் அடிமை நிலையினை எய்த வைப்பதுவும் தானே விற்றுக்கொள்வதுவும் அடிமைப்பட வைப்பதுவும் சமூக ஏற்புக்கு உட்பட்ட ஒரு நிகழ்வாகக் கருதப்பெற்றமையை அறிய முடிகின்றது.

2.6.3.5 கொண்டி மகளிர்

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் போர்ச் செய்திகள் பலவும் போரின் விளைவுகளையே பெரிதும் சுட்டுகின்றன. அவற்றுள் போருக்குப் பின் திருமாவளவனின் நாட்டு அம்பலங்களில் கொண்டி மகளிர் விளக்கேற்றும் செயல் நின்று போயினமையைச் சுட்டுகின்றார்.²⁴⁵ இவ்விடத்து நச்சர் ‘கொண்டி மகளிர்’ என்பதற்குப் ‘பகைவர் மனையோராய்ப் பிடித்து வந்த மகளிர் பலரும்’ என்று விளக்கமளிக்கின்றார்.

‘கொண்டி மகளிர்’ என்னும் சொல் நெஞ்சைக் கொள்ளை கொள்ளும் பேரழகுடைய பெண்டிர் என்னும் பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது.²⁴⁶ ‘கொண்டி மகளிர்’ என்பதற்கு அழகுபொருந்திய பரத்தையையும் சுட்டுவதாகப் பொருள் கொள்ள இடம் உண்டு. இவ்விடத்து அயல் நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த மகளிர் இந்நிலையினை எய்தியிருக்க வாய்ப்புண்டு எனக் கருத முடிகின்றது. ‘கொண்டி’ என்பதற்குத் ‘திரை’ எனவும் ‘திரையின் மிகுதி’ எனவும் பொருள்கள் பயின்று வருகின்றன.²⁴⁷

கிரேக்க வரலாற்றில் சுட்டுவது போன்று போர் காரணமாக அடிமையான மக்களில் கொண்டி மகளிரையும் ஒருவராகக் கொள்ளலாம்.

2.6.4 வருணாசிரம நுழைவு

இத்தகைய பணிமக்களும் அடிமைகளும் உருப்பெற்ற சூழலில் தான் ஆரியரின் கருத்தான வருணாசிரமக் கோட்பாடுகளைத் தமிழ் நிலத்து அரசர்கள் உள்வாங்கி இருக்கவேண்டும். தங்களைத் தகவமைத்துக் கொள்வதற்காக இக்கொள்கைகளை

ஏற்றும் போற்றியும் வந்தனர் என்று கூறலாம்.

வடபுலத்து வருணாசிரமக் கோட்பாடு முழுக்க முழுக்க பிறப்பு சார்ந்து அமையக் கூடியது. தமிழ் நிலத்துப் பிரிவு முழுவதும் தொழில் சார் பிரிவுகளாகும். வடநெறி எப்பொழுதும் எல்லாவற்றையும் தன்வயப்படுத்திக் கொள்ளும் பாங்குடையது. அவ்வடிப்படையில் தமிழரின் தொழில் பாகுபாட்டை அப்படியே உள்வாங்கிக்கொண்டு நால்வருணப் பாகுபாட்டின்படித் தமிழ்ச் சாதிகளை உருவாக்கிவிட்டது.

அதன் வெளிப்பாடே கீழ்ப்பால் - மேற்பால் எனும் பாகுபாடுகளாகும். இப்பாகுபாடுகளே சாதிகளை உருவாக்கி தமிழ்ச் சமூகத்தை இன்று வரையிலும் வாட்டி வதைத்து வருகின்றது.

தொழிலைச் செய்தவன் அத்தொழில் அடிப்படையில் வண்ணான், மருத்துவன், தோட்டி, சக்கிலி, பள்ளன், பறையன் எனப் பகுக்கப்பட்டிருந்த பொழுது அதுகூட ஒரு நிலையில் சரியானதாகக் கருத்துப் புலப்பாட்டு அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் இன்று இல்லத்தில் வாழ்வோன் தானே முடிவெட்டிக் கொள்ளுதல், துணி வெளுத்தல், கழிவறையைத் தூய்மை செய்தல், வேளாண்மைகூட பணிகளில் ஈடுபடல் முதலான செயல்களைச் செய்வதன் வழி அனைத்து வகையான சாதியப் பண்புகளையும் ஒருவனே செய்யத் தொடங்கிவிட்டான். ஆகையால் தொழில்சார் சாதி என்னும் கட்டுமானம் உடைந்து போய் பிறப்பு சார் சாதி என்னும் கட்டுமானத்திற்குத் தமிழ்ச் சமூகம் உட்பட்டுவிட்டது. இச்சாதி கட்டுமானம் உடைபடுவதற்குச் சாதி மறுப்புத் திருமணங்களே சமூகக் காரணிகளாக அமையும் என்னும் சிந்தனையாளர்கள் கூறும் கருத்து உளம் கொளத்தக்கது.

2.7 கல்வி

சங்கச் சமூகத்தில் கல்வி என்பது நிறுவன மயமாக்கப்பட்ட ஒன்றாக

வளர்ந்து விட்டது எனலாம். ஆனால், கல்வி நிறுவனம் எவ்வாறு செயல்பட்டது என்பதற்கு நேரிடையான சான்றுகள் இல்லை.

பௌத்தர்களும் சமணர்களும் கல்வி கற்பித்து வந்தனர் என்பதைப் பிற்காலத்திய சான்றுகள் வழி அறியமுடிகின்றது.

கற்ற கல்வி எது? வேதக்கல்வியா, பொதுக்கல்வியா, தொழில்சார் கல்வியா என்பதை அறியமுடியவில்லை. ஆனால் வருணக்கோட்பாடு கல்வியில் மீறப்பட்டுள்ளமையைப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பாடலின் வழியாக அறியமுடிகின்றது.²⁴⁸

அறிவு சார் துறைகளைக் கற்றிருந்தனர். நுண்கலை அறிவு, மருத்துவ அறிவு, இரும்பு உருக்கும் திறன், பொன் நகைகள் உருவாக்கும் திறன் முதலான பல்வேறு தொழில்களைப்பற்றிய செய்திகள் சங்கப் பனுவல்கள் நெடுகிலும் காணக்கிடைக்கின்றன. இச்செய்திகளின் வழி இத்துறைசார் கல்வியைப் பெற்றிருந்தனர் என அறியமுடிகின்றது. இக்கல்வி மரபு சார் அறிவா? நிறுவன வயப்பட்ட கல்வியா? என்பதை அறிய போதுமான சான்றுகள் இல்லை.

கல்வியின் நோக்கம் எழுத்தறிதல். எழுத்தறியத் தீரும் இழிதகைமை என்று கூறுவர். அவ்வழிச் சங்கத் தமிழர் எழுத்தறிவைப் பெற்றிருந்தனர். அவ்வெழுத்தறிவின் மூலமாகத் தமது இலக்கியங்களைப் பதிவு செய்து வைத்துள்ளனர். மேலும், தாங்கள் பயன்படுத்திய பொருட்களில் தங்களுடைய பெயரைப் பொறித்து வைக்கும் பழக்கம் (கற்கோடறி, மண்பாணை முதலியன) கல்வெட்டுகளில் தம்முடைய பெயரும் பீடும் எழுதி வைத்திருந்தபாங்கு முதலியன அவர்களுடைய கல்வி அறிவின் மேன்மையினை வெளிப்படுத்தக் கூடியன.

கல்வி என்னும் புலத்தினை அறிந்திருந்தனர்; தெளிந்திருந்தனர்; ஆனால், அதனை எவ்வாறு பெற்றனர் என்பதை அறியமுடியாத நிலையே மேலோங்கி இருக்கின்றது.

2.8 அறம்

அறம் என்னும் சொல் தமிழரின் வாழ்விலும் இலக்கியத்திலும் இரண்டறக் கலந்துபோய்விட்டது. அறம் என்னும் சொல் சங்கப் பனுவல்களில் 133 இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளது.²⁴⁹ இவற்றில் பெரும்பான்மையும் அரசு தொடர்பான செய்திகளையே பதிவு செய்து வைத்துள்ளன.

சங்கப் பாக்கள் அறம் பற்றிக் கூறும் கருத்துக்களை 1.ஒழுக்க விதிகள். 2.இரக்கம், ஒப்புரவு, ஈகை முதலிய மனிதப் பண்புகள், 3.குடும்பம், சமூகம், அரசு ஆகிய மூன்றும் தன் போக்கில் செயல்படுவதற்குரிய வழக்கங்கள் என கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் மூன்றாகப் பகுத்துக் கூறுவார்.²⁵⁰

அறம் என்பது சங்கத்தமிழரின் சிறிய செயல்பாடுகளிலிருந்து பெரிய போர் நிகழ்வுகள் வரை ஏராளமான கூறுபாடுகளில் பதிவாகிக் கிடக்கின்றது.

உயிர்க்கொலை செய்தல் அறமன்று; ஆனால் கொல்லுதலையே தொழிலாகக் கொண்டுள்ள வேடுவர் இனத்தினர் கொல்லுதல் அறம்; அங்கும் குலுற்ற விலங்குகளைக் கொல்லுதல் அறமன்று; எனவே அறம் என்பது இடத்திற்கு இடம் குழலுக்குச் சூழல் மாறக்கூடியது.

சமூகம் நிலைப்பெற அரசு, குடும்பம் முதலான நிறுவனங்கள் தேவைப்படுகின்றனவோ அத்தொடர்ச்சியில் அறம் என்பது அமையும் பொழுதுதான் சமூகம் சீரான அடுத்தக்கட்ட வளர்ச்சியை எய்தும். அதனைச் சங்கச் சமூகம் செய்துள்ளது.

2.9 கொடை

அறம் என்பதன் தொடர்ச்சி கொடையாகும். இல்லறம் தொடங்கி அரசாட்சி வரையில் இருப்போர் அனைவரும் அவரவர் நிலைகளுக்கேற்ப அடுத்தவர்களுக்கு

உதவி புரிந்துள்ளனா. அவ்வுதவிகளே கொடையாகும்.

இல்லறத்துணைவி ஒருத்தி முன்னிரவுப் பகுதி தன் இல்லக வாயிலை அடைக்கும் முன் உண்ண யாரும் உளீரோ? எனக் கூவிப் பின் தன் இல்லத்துக் கதவுகளை அடைக்கின்றாள்.²⁵¹ உதவி கேட்டுப் புலவன் வருகிறான். கொடுப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. தன் வாளினைக் கொடுத்து 'என் தலையைக் கொன்று கொண்டுசெல்; என் தம்பி வேண்டுமட்டும் பொருள் தருவான்' என்று அரசனொருவன் சொல்கிறான்.²⁵² 'சிறிது பொழுது காத்திரு; என் கையில் வலிமையான வான் இருக்கிறது. ஏதேனும் உண்ண நான் கொண்டு வருவேன்' என்று புறப்பட்டுச் சென்ற சீருத்தலைவன்²⁵³ தொடங்கித் தனக்குக் கிடைத்த அரிய நீலநிறத்துணியை மயில் குளிரால் நடுங்குகிறது எனக் கருதி போர்த்திய மன்னன்²⁵⁴ வரை எண்ணற்றோர் எண்ணற்ற சூழலில் வழங்கக் கருதியவை கொடையே ஆகும்.

இக்கொடையின் உச்சம் 'இல்லத்து அடுப்பில் பூனை உறங்குகின்றது' என்று வந்த புலவனுக்கு யானையையே அளித்தமை என்னும் செய்தியாகும். அ.: தாவது இருப்பவன் இல்லாதவனுக்கு இல்லை என்னாது வழங்கும் தன்மையாகும். இச்செயல்பாட்டினால் சமூகப் படிநிலைகள் தகர்க்கப்படும். அப்பொழுது வசதியானவர், தாழ்ந்தவர் என்னும் போக்கு வீழ்ந்துபடும் என்பது திண்ணம்.

2.10 சமூக உறவுகள்

சங்கச்சமூகத்தில் சமூகஉறவுகள் ஒரு சீராகவே நிலைபெற்றிருந்தன. அவ்வுறவுகள் மனிதனைச் சமூக விலங்காக வாழ வைத்திருந்தன. வேந்தன் தொடங்கி எளிய பணியாளன் வரை அனைவரும் ஏதோ ஒரு நிலையில் உறவு கொண்டிருந்தனர்.

தலைவன், தலைவி, பரத்தை, தோழி, செவிலி, பெற்றோர், பணிமக்கள்

எனப் பலருடன் உறவு நிலை சமூகமாக இருந்துள்ளமையைப் பல்வேறு சூழலில் அறியமுடிகின்றது. சமூக உறவுகள் நிலைப்படும் பொழுது சமூக வளமும் வளரும்.

2.11 தொகுப்புரை

தொடக்க நிலையிலுள்ள சமூகங்கள் தமக்குள் வரையறுத்துக் கொள்ளும் வரையறைகளின் அடிப்படையில் ஒரு சில படிநிலைகளை உருவாக்கலாம். அப்படிநிலைகளே நிறுவனங்கள் எனப்பெறுகின்றன. சங்கச் சமூகத்தில் திருமணம், குடும்பம், அரசு, சமயம் எனும் நிறுவனங்கள் வளர்ந்த நிலையில் செவ்வியதன்மையில் நிலைபெற்றுள்ளன. சாதி, கல்வி, அறம், கொடை முதலிய நிறுவனங்கள் தொடக்க நிலையிலும் அமைந்துள்ளன.

நிறுவனவயப்பட்ட வளர்ச்சி சங்கச் சமூகத்தில் இல்லை என்றாலும் நிறுவனங்கள் வளர்ந்துள்ளமையை அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது. நிறுவனங்கள் நிலைபெறுகின்ற பொழுது அதன் அகவய வளர்ச்சியான பண்பாட்டுக் கூறுகள் வளரும். அத்தகைய போக்குகளுக்கு இடம் அளிக்கும் வகையில் நிறுவனங்கள் வளர்ந்துள்ளமையை இவ்வியல் விளக்கியுள்ளது.

இனி ‘சங்க இலக்கியத்தில் சமூக மதிப்புகள் குறித்து’ அடுத்த இயல் ஆராகிறது.

குறிப்புகள்

1. புறம். 68:10, கலி. 65:3, பதி. 40:11.
2. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-4, ப.8.
3. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், சமூகவியலின் அடிப்படைக்கோட்பாடுகள், ப.99.
4. மேலது, ப.102.
5. நற். 3:9, குறுந். 46:2, ஐங். 3:5, பதி. 26:3, அகம். 21:1, புறம். 16:5.
6. திரு. 6, பொரு. 50, சிறு. 29, பெரும். 1, குறி. 56, நெடு. 20.
7. நற். 59:4, பரி. 11:44, கலி. 99:15, அகம். 4:1, புறம். 173:11.
8. திரு. 178, பொரு. 182, பெரும். 166, நற். 87:8, குறுந். 41:3, பதி. 13:23.
9. பெரும். 225.
10. ஏங்கல்ஸ், குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப.119.
11. சிலம்பு.நா.செல்வராசு, சங்க இலக்கியம், ப.91.
12. சிலம்பு.நா.செல்வராசு, இலக்கிய மீள் பார்வைகள், ப.31.
13. மலை. 209-216.
14. குறுந். 80:2.
15. மேலது, 360:7.
16. நற். 123:8.
17. கலி. 102:35.
18. மேலது, 65:8.
19. புறம். 283:8

20. நற். 4:7.
21. மேலது, 40:6.
22. மேலது, 201.
23. தொல். பொருள். கற்பு. நூ.1.
24. மேலது. நூ.4.
25. தொல். பொருள். அகத். நூ.53.
26. மேலது, நூ.54.
27. அகம். 86, 136, குறி. 233-236.
28. மேலது, 86:1-2, 136:1-2.
29. மேலது, 86:3-4.
30. மேலது, 136:7.
31. மேலது, 136:6.
32. மேலது, 136:15.
33. மேலது, 86:4-5.
34. மேலது, 86:9-14.
35. மேலது, 86:16.
36. ஐங். 399:1.
37. மேலது, 294, குறுந். 321.
38. ஏங்கல்ஸ், மு.நூ. ப.132.
39. தொல். பொருள். கற்பு. நூ.5:36.
40. சிறு. 30.
41. பரி. 20:88-89.
42. சிலம்பு. நா.செல்வராசு, சங்க இலக்கியம், ப.66.

43. ஏங்கல்ஸ், மு.நா, ப.132.
44. சிலம்பு. நா.செல்வராக, இரட்டைக் காப்பியம் காட்டும் சமுதாயம், ப.25.
45. மேலது, ப.27.
46. நற். 362:1-2.
47. அகம். 48 :1-3.
48. மேலது, 49:14.
49. நற். 136:9.
50. புறம். 314:1.
51. குறுந். 315:1-3.
52. மேலது, 8:6.
53. மேலது, 233:7.
54. மேலது, 31:6.
55. குறுந். 31:4
56. மேலது, 15:4.
57. நற். 40:6.
58. கலி. 65:8.
59. புறம். 283:9.
60. குறுந். 86:6.
61. புறம். 28:13.
62. நற். 328:11.
63. மேலது, 230:6.
64. குறுந். 190:3.
65. தொல். பொருள், கற்பு. நா.52.

66. தொல். சொல். பெயரியல். நூ.11.
67. புறம். 191.
68. மேலது, 279.
69. அகம். 141.
70. குறுந். 123.
71. **International Encyclopedia of Social Sciences**, vol.15, p.150.
72. ஏங்கல்ஸ், மு.நூ, ப.263.
73. மேலது, ப.264.
74. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், மு.நூ, ப.134.
75. பொகுலாஸ்வஸ்கி, இயக்கவியல் பொருண்முதல் வாதமும் வரலாற்றுப்
பொருண்முதல் வாதமும், ப.387.
76. நற். 58:5.
77. குறுந். 258:4.
78. அகம். 186:15.
79. சிறுபாண். 99.
80. அகம். 208:14.
81. புறம். 24:21.
82. அகம். 325:8.
83. மேலது, 126:13.
84. புறம். 24:18.
85. அகம். 208:18.
86. சிறுபாண். 95.
87. அகம். 209:14.

88. ஆ.வேலுப்பிள்ளை, தமிழிலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், ப.2.
89. புறம். 45.
90. பட். 222-227.
91. அரங்க.இராமலிங்கம், சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ப.49.
92. மேலது, ப.318-19.
93. புறம். 157:7.
94. மேலது, 265:4-5.
95. மேலது, 322:5.
96. மேலது, 197:13.
97. மேலது, 331:2.
98. மேலது, 388:10.
99. மேலது, 330:6-7.
100. மேலது, 324:12.
101. கா.சுப்பிரமணியன், சங்ககாலச் சமுதாயம், ப.59.
102. மேலது, ப.59.
103. அ.ஆறுமுகம், சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், உடைமை, அரசு, ப.203.
104. கலைக்களஞ்சியம் தொ.1, ப.153.
105. அகம். 188.
106. ஐங். 290:1.
107. பெரும். 477.
108. மலை. 550.
109. புறம். 35.
110. மேலது, 184.

111. மேலது, 5.
112. மேலது, 10.
113. மேலது, 55.
114. பதி. 51:19-24.
115. புறம். 43:18-19.
116. மேலது, 44:16.
117. மேலது, 141.
118. மணி. 26:63.
119. திரு.258.
120. கு.சுந்தரமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்களில் சமயநோக்கு, ப.7.
121. மேலது, ப.151.
122. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள், ப.151.
123. மேலது, ப.151.
124. புறம். 335:10-11.
125. ஐங். 241-250.
126. அகம். 98:16-19.
127. தொல்.பொருள். புறத். நூ. 60:19-21.
128. குறுந். 263:1-4.
129. மலை. 394-396.
130. தொல்.பொருள். புறத். நூ. 60:19-21.
131. பட். 86-93.
132. புறம். 58:12-13.
133. மேலது, 299:6.

134. குறுந். 218:1-2.
135. மது. 453-455.
136. புறம். 55:5.
137. மேலது, 174:1-5.
138. மேலது, 241:3.
139. முல்லை. 2-3.
140. பெரும். 402-03.
141. புறம். 56:3-4.
142. தொல்.பொருள். புறத். நூ.33.
143. மது. 475-487.
144. அகம். 307:11-13.
145. தொல்.பொருள். மரபு. நூ. 580-608.
146. கு.வெ.பாலகப்பிரமணியன், சங்கஇலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், ப.65,66.
147. தொல்.பொருள். புறத். நூ.20.
148. தொல்.பொருள். கற்பு. நூ.3.
149. தொ. பொருள். அகத். நூ.5.
150. பொரு. 219.
151. மது. 293.
152. புறம். 108:1.
153. மலை. 156.
154. குறுந். 95:1-4.
155. மலை. 343-345.

156. மேலது, 337-339.
157. மேலது, 321-323.
158. மேலது, 204-206.
159. சு.வித்யானந்தன், தமிழர் சாஸ்பு, ப.208.
160. பட். 154-158.
161. அகம். 98:16-19.
162. மது. 613-615.
163. கலி. 101:34.
164. மேலது, 103:5.
165. முல்லை. 15.
166. அகம். 183:4.
167. கலி. 108:58.
168. முல்லை. 13.
169. கலி. 103:33.
170. மேலது, 107:3.
171. மேலது, 107:2.
- 172.. பெரும். 148-154.
173. சு.வித்யானந்தன், மு.நூ, ப.206.
174. நற். 266:2-3.
175. கலி. 108:33.
176. பெரும். 166-168.
177. முல்லை. 1-3.

178. கலி. 101.
179. பெரும். 197.
180. அகம். 366:4
181. மது. 259-260.
182. புறம். 61:1.
183. குறுந். 399:1.
184. நற். 73:8, மலை. 471, குறுந். 100:1, பெரும். 262.
185. மலை. 341.
- 186 புறம். 24:2-4.
187. சிலம்பு. 6:14.
188. குறுந். 184:6.
189. சிறு. 158.
190. மது. 255-256.
191. சிறு. 158.
192. நற். 4:1.
193. மேலது, 101:5.
194. குறுந். 304:4-5.
195. மது. 315-316.
196. பெரும். 45-65.
197. தொல். பொருள். அகத். நா.5.
198. பட். 86-93.
199. குறுந். 283:5
200. மது. 395.

201. ஐங். 363:2.
202. பெரும். 94.
203. மலை. 318.
204. பெரும். 83-88.
205. மேலது, 166-116.
206. அகம். 363:10.
207. மேலது, 297:16-18.
208. மேலது, 35:6-10.
209. பெரும். 437.
210. மேலது, 248.
211. புறம். 228:1.
212. நற். 90:3.
213. புறம். 125:1.
214. குறுந். 124:1.
215. புறம். 335:7.
216. நெடு. 149-56.
217. நற். 90:3.
218. கலி. 72:13-14.
219. புறம். 82:3-4.
220. Rabert Caldwell, **A Comparative Grammer of The Dravidian or South India Language**, p. 496.
221. தொல். பொருள். அகத். நூ.23.
222. மேலது,

223. மேலது, 24.
224. அகம். 89:7.
225. மேலது, 39:11.
226. மேலது, 90:3
227. புறம். 170:5-6.
228. மேலது. 89:9-10.
229. மேலது, 360:5-16.
230. மேலது, 82:3.
231. நெடு. 49.
232. **The World Knowledge Eneyclopedia** vol. 11. p.4981.
233. Suzamme miers and Igar Kopytoff (ed) , **Salvery in Affrica;**
Historical and Antropological Perspectives, p.3.
234. தா. ஈசுவரப்பிள்ளை, 'சமுதாய நோக்கில் பக்தி இலக்கியம் காட்டும் அடிமைநிலை',
வாகை, ப. 68.
235. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொ-4, ப.219.
236. மேலது, ப. 220.
237. Suzamme miers and Igar Kopytoff (ed) ibid, p.44-45.
238. வெ.கனகசபை, ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முந்திய தமிழர், ப.114.
ந.சுப்பிரமணியம், சங்ககால வாழ்வியல், ப. 346.
239. தொல். பொருள். அகத். நூ.23.
240. புறம். 67:12.
241. தேவாரம், 7:9:6:1.
242. புறம். 108:5-6.

243. குறள். 220.
244. புறம். 387:22-25.
245. பட். 246-49.
246. புறம். 338:5.
247. மேலது, 338:10-13.
248. மேலது, 183.
249. சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம், தொ.1, ப.116-124.
250. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன். மு.நா, ப.116-124.
251. குறுந். 118:2-4.
252. புறம். 165:10-13.
253. மேலது, 235:6-15.
254. சிறு. 96-97.

இயல் மூன்று

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக மதிப்புகள்

இயல் மூன்று

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக மதிப்புகள்

3.0 அறிமுகம்

சங்கச் சமூகத்தின் அறிவுப்புதையலாகக் கிடைத்துள்ள சங்க இலக்கியம் தமிழரின் தொன்மை குறித்த செய்திகளைத் தன்னகத்தே கொண்டமைந்துள்ளது. அவற்றை வெளிக்கொணர்தல் என்பது ஒரு தனி அறிவுத்துறையாகும்.

உலகப் பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியில் தமிழ்ப் பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சிக்கும் ஒரு தனித்த இடம் உண்டு. மதிப்புக் கோட்பாட்டினை வரையறுக்கும் முகமாகப் பல்வேறு மதிப்பார்ந்த செய்திகளை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள மதிப்புகளை இவ்வியல் பட்டியலிடுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள மதிப்புகளை இவ்வியல் அகம்சார் மதிப்புகள், புறம்சார் மதிப்புகள், அறம்சார் மதிப்புகள், பொது மதிப்புகள் என நான்கு பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுத்துக்கொள்கிறது. இந்நான்கனுக்குள் சிறு சிறு தலைப்புகளில் மதிப்பார்ந்த செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

3.1 அகம்சார் மதிப்புகள்

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு எனும் நாற்பொருளுள் எய்துவதற்குரியதொன்று இன்பமாகும். இன்பம் அனைத்து உயிர்களுக்கும் பொருந்தி வரக்கூடியதாகும்.

‘எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தான் அமர்ந்து வருஉம் மேவற் றாகும்.¹

இவ்வின்பத்தைப் புற இன்பம், அக இன்பம் என இரண்டாகப் பகுக்கலாம். உள்ளும் புறமும் இன்பம் ஏற்படும் வகையில் உள்ள உணர்வு அக உணர்வாகும். இவ் அகவுணர்வினைப் பொருள் இலக்கணம் எனத் தமிழ் இலக்கணங்கள் சுட்டுகின்றன. நேரிய வழியிலான இலக்கணம் தமிழ் மொழியில் மட்டும் இடம்பெற்றிருப்பது ஒரு வகையான சிறப்பு எனக் கூறலாம். மனித உணர்வு காமப்புலனைச் சார்ந்தே செயல்படும். அப்புலனுணர்வு அவனுடைய உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகாலாய் அமையும். அப்புலனுணர்வுகளை ஒருமுகப்படுத்தி, நெறிப்படுத்தி ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வரும் உயரிய வாழ்வைத் தருவது அகவாழ்வே ஆகும். அவ் அகவாழ்வினைச் சங்கத்தமிழர் திட்டமிட்டுத் திறம்படச் செம்மையாய்க் கடைபிடித்து வாழ்ந்து வந்தனர். அவ்வாழ்வின் பதிவினை 1862 பாக்களின் வழியாகப் பதிவு செய்து வைத்துள்ளனர். அப்பதிவுகள் அனைத்தும் நெறியானவைதான்; எனினும் அந்நெறிகளுள் மதிப்பு மிக்க சில கூறுகளைக் காணலாம்.

3.1.1 அன்பு

மனம் உடையவன் மனிதன். அம்மனம் அன்பால் இயங்குவது. 'நான்' என்பது மறைந்து 'நாம்' என்பது தோற்றம் பெறுவது அன்பாகும். பிறருக்காக வாழும் வாழ்க்கை அன்பு வாழ்க்கையாகும். தன் தொடர்பான உரிமைகளை மறந்து விட்டு அடுத்தவர் நலனுக்காக எண்ணுதலே அன்புமையாகும். தன்னலமற்ற தன்மை அன்பாகும்.

‘என்பு நெகிழ்க்கும் கிளவி’²

என அகநானூறு சுட்டும் தொடரை ஆழ்ந்து கற்கும் பொழுது எலும்பையும் நெகிழ்க்கச் செய்யும் சொல் அன்பாகும் என்பதைப் பெற முடிகிறது. ‘அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு’³ என்னும் வள்ளுவக் கருத்துக்கு முன்னரே எயினந்தை

மகனார் இளங்கீரனார் எனும் சங்கப்புலவர் இக்கருத்தைப் பதிவு செய்துள்ளது வியப்பிற்குரியதாகும்.

‘அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை’⁴

எனக் கலித்தொகைச் சுட்டும், கிளை என்னும் சொல் உறவினர், சுற்றம் என்பதாக அமைகின்றது. மேலும் விரிவாகச் சமூகம், உலக நிலைக்குக் கொண்டு செல்கின்ற பொழுது சமூகத்தொடு கோய்ப்படாமல் இருத்தல், உலகத்தொடு கோய்ப்படாமல் இருத்தல் எனப் பொருளமைதி கொள்ளலாம்.

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை⁵

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் பயின்று வரும் ‘அன்பு’ என்னும் சொல்லைக் காதலொடு தொடர்புபடுத்துகின்றனர் உரையாசிரியர்கள்.

இருவர் இணைந்து பழகுவதற்கு அடிப்படையாக இருக்கக்கூடியது அன்பு. நெஞ்ச உணர்வுக்கலப்பு அன்பாகும். உண்மையான அன்பு என்பது சேர்ந்து பழகுதல் மட்டுமன்று. இயல்பாகவே ஒருவரை ஒருவர் பிணைத்து விடக்கூடியது.

“யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”⁶

செம்மண் நிலத்தில் இயல்பாக நீர் இரண்டறக் கலந்து விடும். அது போல் உண்மைக் காதலர் நெஞ்சம் தாமே கலந்து விடும் என்பதை இப்பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. அன்பு மிகுகின்ற பொழுது அருள் தோற்றம் பெறும். அன்பும் அருளும் நீங்கித் துன்பம் இழைப்போர் நரகம் புகுவர். இதனை,

“அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா

நிரயம் கொள்பவரொடு ஒன்றாது காவல்

குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி”⁷

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

அன்பு என்னும் உயர் மதிப்பு அக உலகில் உயரிய தொன்றாகக் கருதப்படுகிறது. அன்பு இன்றேல் இரு மன இணைவு இல்லை; இருமன இணைவு இன்றேல் களவு இல்லை; களவு இன்றேல் மனை வாழ்வில் ஏதுமில்லை.

நீ நானாக வேண்டும்;

நான் நாமாக வேண்டும்;

நாம் நாங்களாக வேண்டும்;

என்னும் தொடரின் ஆழத்தைப் புரிந்து கொள்ள அன்பே அடிப்படை ஆகும்

3.1.2 இன்பம்

இன்பத்தினைச் சிற்றின்பம் பேரின்பம் என இரண்டு கூறாக்குவர். சிற்றின்பம் என்பது புலனுறுப்புகளால் பெறுவது. பேரின்பம் என்பது மெய்யுணர்வால் பெறுவது. மெய்யுணர்வால் பெறும் பேரின்பம் நிலைபெறுடையது; உயர்வானது; இறையியலுடன் தொடர்புடையது என்று கருதுவர்.

பழந்தமிழர் அறத்தால் நுகரும் இன்பம் பிறருக்குக் கொடுத்து மகிழும் இன்பம்; தன்னலமற்ற செயலால் விளையும் இன்பம் என்பனவே மானுடனை உயர்த்துபவை என்று பாகுபடுத்தி உணர்ந்திருந்தனர்.

மனிதனின் கண், காது, முக்கு, வாய், உடல் என ஐம்புலன்களாலும் இன்பத்தை நுகரமுடியும் என்பதனைச் சங்கச் செய்யுட்கள் பறை சாற்றியுள்ளன.

‘பல்கால் காண்டலும் உள்ளத்துக் கினிதே’⁸

எனும் பாவடி, கண்களால் காணுவது உள்ளத்துக்கு இனிமையைத்
தரக்கூடியது என்று பதிவு செய்துள்ளது.

‘இன்சொல் மேவலைப்பட்ட என்நெஞ்சுண’⁹

‘தேமொழி இவளின் தீர்ந்தம்’¹⁰

இவ்வடிகளின் மூலம் இனிமையான சொற்களைக் கேட்டலால் நெஞ்சம்
மகிழும் எனச் சொல்லப்படுகின்றது.

‘இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே’¹¹

எனும் அடிகள் வழி உண்டு நுகர்தலால் ஏற்படும் மகிழ்வினைக் கணவன்
மனைவியர் பெறுவதை அறியமுடிகின்றது.

“கழல்தொடி ஆய் மழைதவழ் பொதியில்

வேங்கையும் காந்தளும் நாறி

ஆம்பல் மலரினும் தான் தண்ணியளே”¹²

எனும் பாவடிகளில் நுகர்தல் மூலமாக மலர்களைக் காட்டிலும் குளிர்ச்சி
பொருந்திய மணம் உடையவளாக இருக்கிறாள் என்பது குறிக்கப்பெறுகின்றது.

‘மெய்ப்புகு வன்ன கைகவர் முயக்கம்’¹³

‘கைகவர் முயக்கம் மெய்யுற’¹⁴

எனும் அடிகளில் உற்று உணரும் இன்பம் உணர்த்தப் பெறுகின்றது.

இவ்வாறாகக் கண்டு, கேட்டு, உண்டு, நுகர்ந்து, முயங்கி உணரும்
உணர்வுகளை உயரியதாகக் கருதாமல் இயல்பானதாகவே கருதினர். இதனைத்,

‘தீயும் வளியும் விசம்பும் பயந்தாங்கு

நோயும் இன்பமும் ஆகின்று மாதோ

.....

இலங்கு மலை நாடன் மலர்ந்த மார்பே¹⁵

‘இன்பமும் துன்பமும் உடைத்தே

தண்கமழ் நறுந்தார் விறலோன் மார்பே¹⁶

எனும் சங்கப் பாக்களில் இன்பம் என்பது நோயும் இன்பமும் போலவும் தீ, காற்று, வான் முதலியன நல்லதும் செய்யும் தீயதும் செய்யும் என்பது போலவும் மாறிமாறி வரக்கூடியன. இவற்றை நாடுதல் கூடா என வலியுறுத்தக் கூடிய சூழலில் உள்ளது. ஆனால் அறத்தால் வளர்த்தெடுக்கப் பெறும் இன்பத்தைத் துய்ப்பதில் சிறப்பு குறைவு இல்லை என்று பதிவு செய்யும் பகுதிகள் சிறப்பிற்குரியன.

3.1.3 அறமும் அகமும்

அகத்துறைகள் கற்பனையாய்ப் புனையப்பட்டாலும் வாழ்வின் பதிவுகள் பலவும் அவற்றுள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கர் கூட்டம், தோழியர்கூட்டம், பாங்கி மதியுடம்பாடு, பகற்குறி, இரவுக்குறி, இடையீடு, அலர், சேட்படை, மடற்றிறம், வெறியாட்டு, நொதுமலர் வரைவு, வரைவு கடாதல், அறத்தொடு நின்றல், ஒருவழித்தணத்தல், உடன்போக்கு என்பன களவு காலத்தில் நிகழும் படிநிலை வளர்ச்சிகளாகும்.

இக்களவு உணர்வினை 882 பாடல்கள் வழிப் பதிவு செய்துள்ளனர்.

இவற்றைப் பாடியோர் 145 பேர்களாவர்.¹⁷

களவு என்பதற்குப் ‘பிறற்குரிய பொருளை மறையிற் கோடல்’¹⁸

என்று பொருள் கூறுவார் இளம்பூரணர்.

வேதத்தை மறைநூல் என்று சொல்வது போன்று அறநிலை வழுவாமல் காதலர்கள் கரந்து ஒழுகும் இதனைக் களவு என்று பண்டையோர் குறித்தனர்.

களவு என்னும் சொல் கேட்டு தீதென்பது உம் காமம் என்னும் சொல் கேட்டுக் காமம் தீதென்பது உம் அன்று. மற்று அவை நல்ல ஆமாரும் உண்டு என்று களவியல் உரையாசிரியர் கூறுவார்.¹⁹

களவு என்னும் சொற் கண்டுழியெல்லாம் அறப்படா தென்றால் அமையாது, களவானது பிறர்க்குரிய பொருளை மறையிற் கோடல் இன்னதன்றி ஒத்தார்க்கும் மிக்கார்க்கும் பொதுவாகிய கன்னியரைத் தமர் கொடுப்பக் கொள்ளாது கன்னியர் தம் இச்சையினால் தமரை மறைத்துப் புணர்ந்து பின்னும் அறநிலை வழாமல் நிறுறலால் இஃது அறமெனப்படும் என இளம்பூரணர் விளக்குவார்.²⁰

களவு என்னும் உறவுப்பிணைப்பின் இணைப்பு என்பது அறத்தோடு நிறுறல் என்னும் துறையின் மூலம் புலப்படுகின்றது. அப்பாலப் பிணைப்பு அறம் என்னும் கட்டுமானத்திலேயே நிலை நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனைப் பல்வேறு சான்றுகள் வழி அறிய முடிகின்றது.

‘அறத்தோடு நிறுறேனைக் கண்டு திறப்பட

என்னையர்க்கு உய்த்துரைத்தாள் யாய்’²¹

எனும் கலித்தொகைப் பாடலில் தோழியின் புலப்பாட்டினை அறிந்த செவிலித்தாய், தாய்க்கும் தந்தைக்கும் அறத்தோடு நின்ற செய்தி பதிவாக்கம் பெற்றுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.

‘இவை காண்தோறும் அகம் மலிந்து, யானும்

அறம் நிலைபெற்றோர் அனையேன்’²²

எனத் தலைவன் அறத்தின் நிலைநிற்போர் பெறும் அனைத்துச் சிறப்புக்களையும் தலைவியின் அழகுகளைப் பெற்ற யானும் பெற்றேன் என உணர்ந்து சொல்கின்றான்.

இரு எதிர்மறைகளை அடுத்தடுத்து அடுக்கும் பொழுது அச்சொல் உடன்பாடாக மாறும். அதைப் போல எதிர்மறைச் சொல்லை அன்போடு கடிந்து சொல்லும் வழக்கம் அன்று தொட்டு இருந்துள்ளது.

‘அஞ்சுவது அஞ்சா அறனிலி அல்லன்என்

நெஞ்சம் பிணிக் கொண்டவன்’²³

எனும் பாடலில் தலைவி தன்னுடைய அன்பிற்குரிய தலைவனை அறனிலாளன் அல்லன் என்று சுட்டுகின்றாள். இப்பயன்பாட்டிலிருந்து தலைவனை அறனிலாளன் என்று சுட்டும் வழக்கம் இருந்துள்ளது.

கலித்தொகை பதினோராம் பாடலின் அடிக்குறிப்பில் ‘மூன்றன் பகுதி கூறி’ எனும் குறிப்பிற்கு ‘அறத்தால் பொருளாக்கி அப்பொருளால் காமம் நுகர்வேம்’ என்றலாம் என நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் தருவார்.²⁴

இவ்வாறு தனிமனிதனின் கூட்டிணைப்பு தான் காதல், காமம் என்றாலும் அவ்வுணர்வுகளை அறத்தின் வழியே நிலை நிறுத்தியுள்ளனர். இதனைச் சங்கச் செய்யுட்களில் பரக்கக் காண முடிகின்றது.

3.1.3.1 அறமும் அகத்துறையும்

இயற்கைப் புணர்ச்சி எனும் நிகழ்வு தலைவன் தலைவி இருவரும் எதிர்ப்பட்ட வழி நிகழ்வதன்று; ஓங்கி உயர்ந்த பாலதானையிற் பிறப்பதாகும். ஒருவரை ஒருவர் காணும் போது நிகழ்வதன்று; ‘ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காணுவதால்’²⁵

நிகழ்வதாகும்; இயற்கையின் நிகழ்வில் நிகழ்வதாகும்; நாள்தொறும் எண்ணற்ற பெண்மக்களை எதிர் கொள்கின்றான். அத்துணைப் பேரையும் அவாவ விரும்புவதில்லை.

வடகடலிட்ட நுகத்தில் தென்கடலிட்ட கோடு சேர்ந்தார்ப் போன்று விதியின்

வசத்தால் அறத்தின் பாற்பட்டே இணைவு நிகழும்.²⁶

அறத்தின் துணை கொண்டு தொடங்கும் காதலுறவு நிறைவேறுவதும் அறத்தின் பாற்பட்டே ஆகும்.

தலைவி தன்னுடைய காதல் உறவைத் தோழியிடமும் தோழி செவிலியிடமும் செவிலி நற்றாயிடமும் நற்றாய் தந்தைக்கும் தனையருக்கும் கூறுவாள். இப்படிப்பட்ட முறையில் சொல்லும் தன்மை அறத்தொடு நிறைவு எனப்படும்.

அறத்தொடு நிறைவு என்னும் ஒழுக்கலாற்று முறை சங்கச் சமூகத்திற்கு மட்டும் உரியதன்று. எச்சமூகமும் பின்பற்றக் கூடியதே ஆகும்.

தந்தையும் தனையர்களும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய பக்குவமான முறையில் எடுத்துரைப்பியல் தன்மையுடன் உளவியல் நுணுக்கத்தோடு புலப்படுத்தி இருக்கும் காதல் செய்தியை எத்தன்மையான பெற்றோரும் ஏற்றுக்கொள்வர். இச்செய்தியினை 51 சங்கப் பாக்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

சங்கப்பாக்களில் பயின்று வந்துள்ள களவுக் காலச் செய்திகளில் ஒரு தலைவன் தலைவி இருவருக்கும் நிகழ்ந்த நிகழ்வின் தொகுப்பு இல்லை. மாறாகப் பல தலைவியரின் பல்வேறு பதிவுகளாகும். ஒரு நிகழ்வுக்கும் மற்றொரு நிகழ்வுக்கும் பாடல் தொடர்ச்சியில் தொடர்பில்லை. ஒவ்வொரு பாடலும் புலவனின் மனவுணர்வுப் பதிவாகும். அப்பதிவுகளில் சில நிகழ்ந்த நிகழ்வாகவும் இருக்கலாம்; பல கற்பனையாகவும் இருக்கலாம். இக்கற்பனைகள் கூட எங்கும் வரம்பு கடந்தவையாக அமையவில்லை.

தலைவன் - தலைவி - தோழி - பாங்கன் உறவில் தடம் மாறி உறவு கொண்ட நிலை இல்லை.

தலைவன் - தலைவி என்னும் நிலையில் அழகிய அடுத்தவரைச் சந்தித்த
பொழுது மனம் மாறவில்லை; தடுமாறவில்லை.

தலைவன் - தலைவி போன்று தோழன் - தோழி எனும் காதல் உறவு
உருப்பெறவில்லை.

இரவுக்குறி இடையீட்டில் தலைவனை விலங்குகளோ மனிதர்களோ
தாக்குதல் என்னும் மரபில்லை.

களவுக காதலர்கள் இருவருமோ இருவரில் ஒருவரோ இறந்து பிறர்
வாழ்ந்தார் என்னும் பதிவில்லை.

உடன் போக்கில் தலைமக்களில் யாரேனும் ஒருவரைத்தாக்கி அடுத்தவரை
மீட்டுக் கொண்டு வந்தமை என்னும் மரபில்லை.

காதலர்களின் காதல் கைகூடாமை என்னும் கருத்து பதிவாகாமை,
காதலர்கள் தற்கொலை செய்து கொண்டார்கள் என்னும் செய்தி இடம் பெறாமை
முதலான செய்திகள் எதிர்நிலைக் கருத்துக்களாக இருப்பினும் காதலர்களில்
இவையெல்லாம் நிகழ்தல் கூடா எனச் சான்றோர் பெருமக்கள் கருதியமையால் இவற்றை
உயர் மதிப்புகளாகக் கருதியுள்ளனர்.

பாலை நிலம் மணலும் மணல் சார்ந்த பகுதியாகும். இந்நிலத்து மக்களுக்கு
வாழ்வே சிக்கலுக்குரிய பேரூட்டமாக அமைந்திடும் சூழலில் எதிர்பார்க்கக் கூடிய
நிலையில் இல்லற இன்பம் அமையாது. ஆகையால் அந்நிலத்திற்குப் பிரிவு என்னும்
ஒழுக்கத்தைச் சிறப்புக்குரியதாகினர்.

மருத நிலம் வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதியாகும். இந்நிலத்து மக்கள்
செல்வச் செழிப்பில் வாழ்ந்து வந்தமையால் இல்லற இன்பத்தை மிகுதியாக நுகர்ந்தனர்.
ஓர் இல்லத்துக்கு மிகுதியாக ஈர் இல்லத்தின் இன்பம் நுகர்ந்த காரணத்தால் சிறு சிறு

சண்டைகள் உண்டாயின. அதனால் ஊடல் என்னும் ஒழுக்கம் இந்நிலத்திற்கு உரியதாகக் கருதப்பட்டது.

முல்லை நிலம் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியாகும். இந்நிலத்து மக்கள் ஆநிரை மேய்த்தலைத் தமக்குரிய தொழிலாகச் செய்து வந்தனர். மாலையில் மீண்டும் வந்து விடுவான் என்னும் நம்பிக்கையில் காத்திருத்தலாகிய இருத்தலை அந்நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கமாகப் போற்றினர்.

நெய்தல் நிலம் கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியாகும். இந்நிலத்து மக்கள் மீன்பிடிப்பதற்காகக் கடலுக்குச் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். விடியலில் சென்று மாலையில் திரும்பவேண்டும். இரவில் சென்று காலையில் திரும்ப வேண்டும். திரும்பி வருதல் என்பது நிச்சயமற்றது. ஆகையால் அழுதலாகிய இரங்கலை அந்நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கமாகப் போற்றினர்.

3.1.4 காலமும் காதல் உணர்வும்

காதல் உணர்வும் காலமும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையன. விலங்கினங்களின் இனச்சேர்க்கை ஆண்டின் சிலகாலங்களில் மட்டுமே நிகழும். அதைப் போன்று மானிட இனத்தில் நிகழ்வதில்லை. ஆனால் தொல்காப்பியம் இன்ன பெரும் பொழுது இன்ன சிறு பொழுது இந்த நிலத்திற்குப் பொருத்தமானது என வரையறுத்து இருப்பதோடு இன்ன பொழுதில் இன்ன ஒழுக்கம் பொருத்தமானது எனவும் வகுத்துள்ளது.

பெரிதும் நிலைபெற்றிருக்கும். இயற்கையோடு கூடிய போராட்ட வாழ்வில் உயிர்வாழ்தல் என்பது நிலையற்ற தன்மையே ஆகும். மீன் பிடிக்கச் சென்ற தலைவன் மீண்டும் கரைக்கு வந்தால்தான் வாழ்வு. நிலையற்ற வாழ்வே வாழ்கின்றனர். ஆகையால்

திணை	பெரும்பொழுது	சிறுபொழுது	ஒழுக்கம்
குறிஞ்சி	கூதிர்	யாமம், முன்பனி	புணர்தல்
முல்லை	கார்	மாலை	இருத்தல்
மருதம்	ஆறு பொழுதும்	விடியல்	ஊடல்
நெய்தல்	ஆறு பொழுதும்	மாலை	இரங்கல்
பாலை	வேனில்	நண்பகல், பின்பனி	பிரிதல்

இவ்வுணர்வுகள் இப்பொழுதுகளுக்கு மிகவும் பொருத்தமாய் அமைந்துள்ளன.

இருத்தலும், இரங்கலும் மாலைப் பொழுதிற்குரியவையாகும். கூடினவர்களுக்கு இன்பமும் பிரிந்தவர்களுக்குத் துன்பமும் தரக்கூடியது மாலைப் பொழுதாகும். காத்திருத்தலும் அழுதலும் மாலைப் பொழுதிற்கே உரியதாகும்.

முல்லை நிலத்தில் ஆநிறை மேய்க்கச் செல்லும் தலைவன் மாலைப் பொழுதில் மீண்டு வருவான். ஆனால் வருவதற்குக் காலதாமதம் ஆகின்ற பொழுது தலைவி அழுகின்ற நிலைமை உண்டு. வரத்தாமதம் ஆகும் காலம் மாலைப் பொழுது. இயல்பாகவே மாலைப்பொழுது துன்பத்தைத் தரக்கூடியதாகும். வினைமேற் செல்லும் தலைவன் மீண்டு வருவதாகச் சொல்லிச் சென்ற காலம் கார் காலமாகும். கார் காலம் இயற்கையெல்லாம் சிரிக்கச் செய்யும் இளந்தளிர்க் காலமாகும். இக்காலத்தில் தலைவன் அருகில் இல்லையே வரவில்லையே என்னும் ஏக்கத்தில் எதிர்பார்ப்பில் காத்திருக்கின்ற நிலைமை உண்டு.

நெய்தல் நிலம் மீனவர்களுடன் தொடர்புடையது. இந்நில மக்கள் இயற்கையோடு போரடும் குணமுடையவர்கள். ஆகையால் வாழ்வில் போராட்டமே

மாலைப் பொழுதில் மீளாதல் என்பது இல்லை. அழுதலுடன் கூடிய இரங்கல் ஒழுக்கம் மாலைப் பொழுதிற்குரியதாகத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.

மருத நிலத்தில் தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கத்திலிருந்து யாரும் அறியாமல் விடியற்காலைப் பொழுதில் தலைவியின் இல்லத்துக்குத் திரும்புவான். ஆகையால் அப்பொழுதையே அந்நிலத்துக்குரியதாகக் கருதினர்.

குறிஞ்சித் திணையில் புணர்தல் என்பது ஒழுக்கமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்நிலத்துக்குரிய பெரும் பொழுது கூதிர்க் காலமாகும். இணையை விரும்பும் காலமாக இப்பொழுது அமையும். அதைப்போன்று முன்பனிக்காலமும் யாமப் பொழுதும் இணை விழைச்சுக்குரிய பொழுதாகும். இப்பொழுதில் மலையும் மலை சார்ந்த நிலப்பகுதியில் குழல் பெரிதும் பொருத்தமாய் அமைந்திருக்கும்.

நிலச் சூழலும் காலச்சூழலும் காதலையும் காமத்தையும் வெகுவாக விரைவுபடுத்தி உள்ளன. அதனையும் தமிழர் திட்டமிட்டு வகுத்தும் பகுத்தும் உரைத்துள்ள தன்மை உயரியதாகும்.

3.1.5 காதலும் காமமும்

மனை வாழ்க்கையின் முதல்படிநிலை மற்றும் கடைபடி நிலை காதலாகும். தம்மை மறக்கும் காலத்து மனத்தில் தோற்றம் பெறும் அனுபவக் கீற்று காதலாகும். தன்னலம் அழிந்து பிறர் நலம் தோற்றம்பெறும் சூழலே காதலின் தொடக்கமாகும்.

காதலன் - காதலி; ஒருவர் - மற்றொருவர்; ஒருவர் - பிற உயிர்கள் என மூன்று நிலைபாடுடையது காதலாகும். இக்காதலைக் காமம் என்ற சொல்லால் குறிக்கின்றனர்.

‘காதற் காமம் காமத்துச் சிறந்தது’²⁷ ‘மாமலை நாடனொடு மறுவின்
 நாகிய காமம்கலந்த காதல்’²⁸ ‘நெஞ்சமர்ந்து காதல் மாறாக் காமர் புணர்ச்சி’²⁹
 ‘காதல் கொள் காமம்’³⁰ ‘தண்டாக் காதல்’³¹ ‘தண்டாக் காமம்’³² என அக நூல்கள்
 காதலுடன் காமத்தைக் கலக்கின்ற பொழுதுதான் சிறக்கின்றது எனப் பதிவு செய்கின்றன.
 காதல் எனும் சொல் அன்பு விருப்பம் என்னும் பொருண்மைகளிலும்
 பயின்றுவந்துள்ளன. ‘குறவன் காதல்மடமகள்’³³ ‘கருங்கண் எயிற்றி காதல்மகன்’³⁴
 ‘கருங்கை வினைஞர் காதலஞ் சிறாஅர்’³⁵ ‘காக்கம் வம்மோ காதலம் தோழி’³⁶ ‘தாம்
 வேண்டும் காதல் கணவர்’³⁷ ‘காதல் செவிலியர்’³ எனக் காதல் எனும் சொல் பலருடன்
 பயின்று வருவதைக் காணமுடிகின்றது.

காதல் அ.ஃறிணைப் பொருட்களோடும் தொடர்பு உடையதாகக்
 காட்டப்பட்டுள்ளது.

‘பாசறைக் காதல்’³⁹ ‘காதல்முதுார்’⁴⁰ ‘காதல் நன்னாட்டு’⁴¹ ‘காதல்
 நன்மரம்’⁴² ‘காதலம் கிளவி’⁴³ எனப் பாசறை, ஊர், நாடு, மரம், சொல் ஆகியவற்றுடன்
 தொடர்புடையதாகப் பயின்று வருவதைக் காணமுடிகின்றது.

தனிநிலை, உறவுநிலை, சமூக நிலை என்னும் பல நிலைகளில் காதல்
 என்னும் மதிப்பு மக்களிடம் கொண்டுள்ள செல்வாக்கினை அறியமுடிகின்றது.

கணவன், மனைவியின் ஒத்த அன்பே காதலாகும்.

“யாக்கைக்கு உயிர் இயைந்தன்ன நட்பின் அவ்உயிர்

வாழ்தல் அன்ன காதல்

சாதல் அன்ன பிரிவு அரியோளே”⁴⁴

என்னும் பாடலில் காதல் இல் லையேல் சாதலே என
முடிவெடுத்துள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.

காதலர் இருவரும் பிரியாது வாழ்தலையே பெரிதும் விரும்பினர். வறிய
வாழ்க்கை வாழ்தலும் பிரியா வாழ்க்கையே பெருமைதரும் வாழ்க்கை என்று
அறிவுறுத்தப்படுகின்றது. இளமையும் காமமும் இயையப் பெற்றார் அதன் பயனை
நுகராது நாளைப் போக்கின் சென்ற இளமையை மீட்பது இயலாது. இதனை,

“இளமையும் காமமும் ஓராங்குப் பெற்றார்

வளமை விழைதக்கது உண்டோ? உளநாள்

ஒரோஒகை தம்முள் தழீஇய ஒரோஒகை

ஒன்றன் கூறு ஆடை உடுப்பவரே ஆயினும்

ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை; அரிது அரோ

சென்ற இளமை தரற்கு”⁴⁵

என வெளிப்படுத்துகின்றது. காதலர் கூடும் கூட்டம் ஒருவர் மெய்யும்
மற்றவர் உடம்பும் போன்று அவ்வளவு நெருக்கமாக அமைந்தது. இதனை

‘மெய்புகு வன்ன கைகவர் முயக்கின்’⁴⁶

என்பர். காதலியின் மார்பகம் நெருங்குமாறு தழீஇக் கொண்டு இரவு
கழியும் மட்டும் நூலிடை கூட விலகினால் அதனால் தங்கள் முயக்கத்திற்கு வருந்தி
கழிபெரும் காம நுகர்ச்சியே சிறந்தது என்று இன்ப நுகர்ச்சியைப் போற்றினர்.

“மாரிப் பித்திகத்து ஈர் இதழ் அலரி

நறுங் காழ் ஆரமொடு மிடைந்த மார்பில்

குறும் பொறிக் கொண்ட கொம்மை அம் புகர்ப்பின்

கருங்கண் வெம்முலை ஞெழுங்கப் புல்லிக்

கழிவதாக, கங்குல்'⁴⁷

“அணி வளை முன்கை ஆய்திதழ் மடந்தை

வார்முலை முற்றத்து நூலிடை விலங்கினும்

கவவுப் புலத்து உறையும் கழி பெருங் காமத்து

இன்புறு நுகர்ச்சியின் சிறந்தது ஒன்று இல்”⁴⁸

என்னும் பாடலடிகள் தலைவன் தலைவியின் நெருக்கத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

இன்பத்திற்குரிய காலம் இளமை. முதிர்ச்சிக் காலத்தில் இளமையின் இன்பத்தைக் காணமுடியாது. வாழ்நாளின் எல்லையையும் வரையறுக்க முடியாது. வாழ்நாளின் தொடக்க நிலையிலேயே இன்பத்தை அடைதல் வேண்டும்.

காதலியின் உடலையும் உணர்வையும் போற்றிப் புகழும் உரைகள் தலைவனின் மன வெளிப்பாட்டைப் பதிவு செய்யக்கூடியவை.

“பைஞ்சனைப் பூத்த பகுவாய்க் குவளையும்

அம்சில் ஓதி அசை நடைக் கொடிச்சி

கண்போல் மலர்தலும் அரிது; இவள்

தன்போல் சாயல் மஞ்ஞைக்கும் அரிதே”⁴⁹

“உயிர் கலந்து ஒன்றிய செயிர்தீர் கேண்மைப்

பிரிந்துறல் அறியா விருந்து கவவி

நம்போல் நயவரப் புணர்ந்தன

கண்டிகும் மடவரல்? புறவின் மாவே”⁵⁰

“நலம் மாண் எயிற்றி போலப்பலமிகு

நன்னல நயவரவு உடையை

என் நோற்றனையோ? மாவின் தளிர்ே.”⁵¹

“தொடலை தைஇய மடவரல் மகளே

கண்ணினும் கதவ, நின் முலையே

முலையினும் கதவ நின் தடமென் தோளே”⁵²

இவை காதலனின் காதல் மொழிகளாகும். அன்று தொட்டு இன்று வரை உடல் எனும் பருப்பொருளை எண்ணியே வாழ்வார். அதே சிந்தனையில் இருப்பார். ஆனால் காதலியோ தலைவனுடன் வளமும் வாழ்க்கையின் உண்மையை எண்ணியே இருப்பாள். இதனைப் பின்வரும் அடிகள் உணர்த்தும்.

‘கழுத்து அமை கைவாங்காகக் காதலர்ப் புல்ல

விழுத்தகை பெறுக’⁵³

‘முன்முறை செய்தவத்தின் இம்முறை இயைந்தேம்

மறுமுறை அமையத்தும் இயைக’⁵⁴

“சாதல் அஞ்சேன் அஞ்சவல் சாவின்

பிறப்புப்பிறிது ஆகுவது ஆயின்

மறக்குவேன் கொல் என் காதலன் எனவே”⁵⁵

“இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்

நீ ஆகியார் எம் கணவனை;

யான் ஆகியார் நின்நெஞ்ச நேர்பவளே”⁵⁶

என்பன இவ்வடிகள்.

காதலொருமித்த காதலர் இருவரும் தம் அன்பு பிறவிகள்தொறும் தொடரவேண்டுமென விரும்புகின்றனர். காதலின் எல்லையை அளவிட்டு உரைத்தல்

இயலாது. இது பகுதலையொத்த தன்மை வாய்ந்தது. 'ஈருடல்' என்னும் உடல் பேதமேயன்றி ஒருயிர்த் தன்மைபட்ட உயிர் வாழ்வையுடையது. இவர்தம் காதல் முயக்கத்தால் உடம்பும் ஒன்று எனும் படியாக ஆகிவிடுகின்றது. இத்தகைய உயரிய காதலினை மதித்தனர்; போற்றினர்;

காதல் உணர்வு என்பது கடலைக் காட்டிலும் நிலத்தைக் காட்டிலும் வாணைக் காட்டிலும் ஆழமானது, அகலமானது, உயரமானது எனப் போற்றுகின்றாள்.

காதலினால் கிடைக்கும் பெற்றி இருபாலரின் விருப்பமாக உள்ளது. அவர்களின் பழக்கம் முதல் நாள் போன்று என்றும் இன்பம் தரக்கூடியது.

“வேட்டோர்க்கு அமிழ்த்து அன்ன கமழ்தார் மார்பின்

வண்டு இடைப்படாஅ முயக்கமும்

தண்டாக் காதலும் தலைநாள் போன்மே”⁵⁷

எனப் பதிவு செய்துள்ளது.

காதல் - காமம் என்னும் இரண்டும் இரு தண்டவாளத்தில் இயங்கும் தொடர்வண்டி போன்றது. இதனை உள்ளப் புணர்ச்சி, மெய்யுறு புணர்ச்சி என இரண்டாகப் பகுத்துக் கொண்டுள்ளனர். சமூகத்தில் உள்ளப் புணர்ச்சி மட்டுமே உள்ளது. மெய்யுறு புணர்ச்சி இல்லை என்று வாதிடும் அறிஞர் பெருமக்கள் பலருண்டு. அவ்வகையில் காதலினால் காமம் விளைவது கண்டு அஞ்சத் தேவையில்லை.

காதலர்ச் சமூகம் பல்வேறு குழல்களில் காமத்துடன் தொடர்புபடுத்தியே பார்க்கின்றது. சங்கச் சமூகமும் காதலைக் காமத்தோடு பொருத்திப் பார்க்கின்றது. காமம் என்பதைப் பெரு விருப்பம் என்று பொருள் காண முடியும்.

அகநூல்கள் காதலுடன் காமம் என்னும் சொல்லை இணைத்தே பெரும்பாலும் பதிவு செய்கின்றன. காதலுடன் காமம் இணைகின்ற பொழுது சிறக்கின்றது.

மேலும், காதல் - காமம் இரண்டின் பிரிவற்ற தன்மையைச் சங்கப் பாக்கள் பதிவு செய்கின்றன.

காதல் எனும் சொல் அன்பு, விருப்பம் எனும் பொருண்மையில் பயின்று வந்துள்ளது. நான் என்னும் எண்ணம் அழிந்து சமூக உறுப்பினன் என்னும் எண்ணம் தோற்றம் பெறுகின்ற பொழுது சமூகத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களையும் நேசிக்கும் தன்மையினை அறிய முடிகின்றது.

காதல் கணவர் காதலம் தோழி, காதலர் சிறாஅர், காதல் மடமகள், காதல் செவிலியர் எனச் சமூக உறுப்பினர்களிடம் காணப்பெறும் அன்பும் காதலாகப் புனைந்துரைக்கப் பெறுகின்றன.

காதல் எனும் சொல் பாசறைக் காதல், காதல் மூதூர், காதல் நன்னாட்டு, காதல் நன்மரம், காதலம் கிளவி எனப் பல பொருட்களுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது.

காதல் எனும் சொல் தனி நிலையிலும் சமூக நிலையிலும் பல்வேறு பதிவுகளை மாறாச் செல்வாக்குடன் பெற்றுள்ளமையால் காதலை மதிப்பிற்குரிய கூறாகக் கருதி வந்தனர்.

3.1.6 அன்பின் புலப்பாடு

காதலர்கள் உடலையும் உள்ளத்து உணர்வையும் வெளிப்படுத்தும் விதமாகப் பற்பல உரைகளை நிகழ்த்தியுள்ளனர். அவற்றுள் சில உயரிய செய்திகளை உள்ளடக்கி உள்ளன. அவ்வுரைகளின் வழி இருவர் நட்பின் தோற்றமும் அதனால் அவர்கள் பெற்ற பேற்றினையும் நிலையான அன்பின் புலப்பாட்டினையும் அறியமுடிகின்றது.

3.1.7 பிரிவும் காதல் மேம்பாடும்

கருத்து ஒருமித்த உணர்வு வயப்பட்ட காதல் வயப்படும் அன்புடை

மக்கள் தங்களின் உயிர் பிரிந்தாலும் ஏற்பர். ஆனால் காதலர் பிரிதலை ஏலார். பிரிவு என்பது சாதலைவிடக் கொடுமையானது என அகநானூற்றுப் புலவன் சுட்டும் பொழுது வாழ்க்கை என்பது பிரிவில்லா வாழ்வேயாகும். பண்டைத்தமிழர் வாழ்வில் தேடுதல் என்பது மிகுதியான நேரத்தினைத் தகவமைத்துக் கொண்டது. ஏனெனில் அவர்கள் வாழ்ந்த சூழல் நாகரிக உருவாக்கத்தின் தொடக்க காலமாகும். ஆகையால் பொருள் வயிற் பிரிவு எனும் செயல் பல்கிப் பெருகி இருந்தது.

பொருளால் தான் எல்லாச் செயல்களும் இனிதே இயங்கினாலும் இல்லறவாழ்விற்கு இன்றியமையா இளமை நிற்காது. ஆகையால் பிரிதல் கூடாது எனும் பொருள்பட வாழ்விற்கு வேண்டிய பொருள் திரட்டுதல் என்பது வாழ்வின் ஒரு கூறுதான் எனினும் வாழ்வில் இளமையும் காமமும் நில்லா. வாழ்வு வறுமைப்பட்டதாயினும் பிரிவு என்பதைத் தவிர்ப்பது நலன் என்று கருதியுள்ளார். பிரியாமல் வாழ்தல் என்பது கற்புக்கால வாழ்வின் உயர் மதிப்புகளில் ஒன்றாக இருந்துள்ளது.

3.1.8 இணைவின் அளவு

தலைமக்கள் இணைந்து வாழும் இல்லற வாழ்வில் உள்ளத்தளவில் பிரிவு ஏற்படக் கூடாது எனச் சிந்திக்கும் பொழுது உடன் உடலளவிலும் இணைவின் நிலை எப்படி இருக்கவேண்டும் எனக் கற்பனை செய்துள்ளார்.

தலைமக்களின் இல்லற வாழ்வில் இரவுப் பொழுது காற்று நுழையக் கூட இடம் கொடாது முயங்கும் முயக்கமே சிறந்தது எனக் கருதியுள்ளார்.

இன்பம் நுகரும் பொழுது அதில் எள்முனையளவும் பிற சிந்தனை இருத்தல் கூடாது. அவ்வகையில் புணர்ச்சி ஒழுக்கத்தில் ஈடுபடும் பொழுது மிகுதியான காம நுகர்ச்சியே சிறந்தது எனக் கருதினர். ஆகையால் அவ்வறவில் ஆடை இடை புகும் இடைவெளி கிட்டாமலும் உடலோடு உடல் முயங்கும் அளவிற்கு உறவு இருத்தல் வேண்டுமென விரும்பினர்.

இன்பத்திற்குரிய காலம் இளமைக்காலம் அக்காலத்தே அதனை அளவோடு ஆவலோடு நுகர்தல் வேண்டுமெனத் திட்டமிட்டு இயங்கியுள்ளனர்.

3.1.9 இற்செறித்தலும் அறமும்

களவெழுக்கத்தில் ஈடுபடும் பெண்ணை வீட்டில் மறைத்து வைத்தல் என்பது அன்று தொட்டு இருந்து வரும் வழக்கமாகும்.

மகளிரை இல்லத்தில் இட்டு மறைத்து வைத்திருத்தல் அறமன்று; அது வீட்டிலுள்ள செல்வத்தைத் தேய்க்கும் செயல் என்னும் அச்சமுட்டும் செய்தியை நற்றிணை பதிவு செய்கின்றது.

“விளையாடு ஆயமொடு ஓரை ஆடாது

இளையோர் இல்லிடத்து இற்செறிந்திருத்தல்

அறனும் அன்றே ஆக்கமும் தேய்ம் என

.....

வல்லிதின் வணங்கிச்சொல்லுநர்ப் பெறினே

‘செல்க’ என விடுநள்மன் கொல்லோ?’⁵⁸

வீட்டில் பெண்ணை இற்செறித்தல் அறமானது அன்று; செல்வத்தைக் குறைக்கும் என்று அன்னையிடம் கூறினால் உடன் அனுப்பி வைப்பாள். ஏனெனில் தாயார் அறத்தினை மதிப்பாள். மேலும், வீட்டில் செல்வம் சேர வேண்டும் என விரும்புவாள்.

பெண் மக்கள் பிறந்த இல்லத்திலேயே இருத்தல் சிறப்புக்குரியதன்று. அவள் கணவன் வீட்டிற்குச் செல்வதே சிறப்புடையதாகும். அ.தாவது பெண்ணை அடைத்து வைத்திருத்தல் ஆகாது. அது எதைப் போன்றது என்றால் சந்தனம், முத்து,

இசை என்பனவற்றால் அவை தோற்றம் பெறும் இடத்திற்குப் பயனில்லை. அவை சாருமிடத்தே சிறப்புப் பெறும். இதனைக் கலித்தொகை கீழ்வருமாறு சுட்டிக்காட்டுகின்றது:

“பல உறு நறுஞ் சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கு அவைதாம் என்செய்யும்?
நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே
சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கு அவைதாம் என் செய்யும்?
தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே;
ஏழ் புணர் இன்இசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை
யாமுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கு அவைதாம் என்செய்யும்?
குழுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே”⁵⁹

களவு கற்பாகுங் காலத்துப் பல்வேறு இடையூறுகள் நிகழ்வது வழக்கம்.

அவற்றுள் இற்செறித்தல் என்பது முதன்மையானது. இற்செறித்தல் செய்தல் ஆகாது. பெண்ணைக் காப்போர் இற்செறித்தலைச் செய்வர்; பெண்ணை விரும்புவோர் அதனை விடுவிக்க விரும்புவர்; காதலுலகில் இற்செறித்தல் உயரியதொரு கைகோளாகக் கருதப்பட்டது.

3.1.10 இருமனமும் திருமனமும்

தலைவன் தலைவி இருவரது உள்ளப்பிணைப்பு உடல் பிணைப்பாக மாறுவதற்கு மணம் என்கிறோம். இதனைக் களவுமணம், கற்புமணம் என்று இருவகையாகச் சுட்டுகின்றனர். தாமே செய்து கொள்ளும் மணமுறைக்குக் களவு மணம் என்று பெயர். கற்பு மணம் என்பது இரு முதுகுரவர்கள் இணைந்து செய்து வைக்கும் மணமுறையாகும்.

தலைவன் தலைவிக்குத் தேறுதல் மொழிகள் கூறுகின்ற பொழுது 'உமது பெற்றோர் தர, நான் நாடு அறி நன்மணம் செய்வேன். சிறிது நாள் பொறுத்துக் கொள்க' எனக் கூறுகின்றான். இதனை,

“நேர் இறை முன்கை பற்றி, நுமர்தர,
நாடு அறி நல்மணம் அயர்கம்; சில்நாள்
கலங்கல் ஓம்புமின் இலங்கு இழையீர்”⁶⁰

எனும் குறிஞ்சிப்பாட்டு தெரிவிக்கின்றது.

பெண்களுக்கு ஒரு மனம்; ஒரு மணம் மட்டுமே. இச் சூழல் சங்கச் சமூகம் தொட்டுப் பெருவாரியாக மாறாமல் இருந்து வருகின்றது. தான் நினைத்து வரிந்து கொண்ட மணாளனை மட்டுமே மணந்து கொள்ளும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. இதனை,

“விரிநீர் உடுக்கை உலகம் பெரினும்
அருநெறி ஆயர் மகளிர்க்கு
இருமணம் கூடுதல் இல் இயல்பு அன்றே”⁶¹

எனும் கலித்தொகைப் பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

தலைவன் தலைவி உறவு யாரும் அறியாமல் மறைவிடத்தே களவாகத் தோற்றம் பெற்றாலும் பலரும் அறியக் கற்பாக மாறுதல் வேண்டும். அம்மாதும் நிலையினைப் பரிபாடல் புனைந்துரையாகக் கூறுகின்றது.

“மாமயில் அன்னார் மறையில் புணர் மைந்தர்
காமம் களவிட்டு கைகொள் கற்பு உற்றென
மல்லல் புனல் வையை மாமலை விட்டு இருத்தல்
இல்லத்து நீ தனிச் சேறல் இளிவரல்”⁶²

எனும் இப்பாடலில் களவு ஒழுக்கத்தில் பயின்று கற்பு நிலைக்கு மாறும் பொழுது அனைவரும் அறிவர். அதைப்போல வைகை ஆறு யாருக்கும் தெரியாமல் மலைப்பகுதியில் தோற்றம் பெற்று அனைவருக்கும் பயனளித்து அகன்று கடலை நோக்கிச் செல்கிறது. நதி மூலம் யாரும் அறிய விரும்பார். ஆனால் கடல் கலக்கும் இடத்தைத் தரிசிக்க விரும்புவர். அதைப் போன்று களவு யாரும் அறியாதது. கற்பு அனைவரும் அறிவது.

மனம் ஒன்றி வாழும் வாழ்க்கையை மக்கள் அனைவரும் விரும்பி ஏற்பார்.

அவ்விருப்பத்தை உயரியதாகக் கருதினர்.

3.1.10.1 இல்லறமும் நல்லறமும்

களவில் ஒழுகி வந்த தவைனும் தலைவியும் பல்லோர் அறியத் திருமணம்

மேற்கொண்டு வாழும் நெறிக்கு இல்லறம் என்று பெயர். இதனைக் களவின் வழி வந்த கற்பு, களவின் வழி வாராக் கற்பு என இருவகைப்படுத்தலாம்.

இல்லறத்தைக் கற்பு எனும் சொல்லாலேயே சங்கச் சமூகம் குறித்து வந்துள்ளது. கற்பு என்பதற்கு மகளிர்க்கும் மாந்தர்க்கும் என்றும் தன் கணவனைத் தெய்வமென்று உணர்வதொரு மேற்கோள் என்றும் தொல்காப்பிய உரைகாரர்கள் குறிப்பார்.

கற்பு என்பதற்குக் கல்போன்ற திண்ணிய நெஞ்சமுடையவர் என்றும் கல்வி என்பதனோடு தொடர்புடையது என்று மரபார்ந்த நிலையில் பொருள் கூறுவர்.

கற்பு என்பது உடலோடு தொடர்புடையது அன்று; கற்பித்தல் எனப்பெறும்.

குடும்பத்தின் பல்வேறு படிநிலைகளையும் பழகு பாங்குகளையும் குடும்ப நெறிகளையும் தாய் வழி தானே உணர்ந்து கற்றலும், பண்பாட்டு மரபு (**Cultural genitics**) அடிப்படையில் தானே கற்றுக் கொள்ளும் திறன்களைக் கற்பு எனலாம். தானே கல்லாமல் குடும்ப உறுப்பினர்களின் செயல்களின் வழியும் கற்பித்தல் வழியும் அறிந்து கொள்ளும் அனைத்து அறிவும் கற்பு என்றே கருதலாம்.

கற்பு என்பதை உடலுறவேடு தொடர்புபடுத்திய செய்திகள் சங்கப் பாக்கள் எங்கும் காணக்கிடையா. கற்பு என்பது உணர்வு சார்ந்த அறிவாகும். இதனைச் சில திறனாய்வாளர்கள் உடல் சார்ந்த அறிவாகப் புனைந்து பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.

‘முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

.....

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”⁶³

எனும் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் தலைவி சமையல் தொழில் திறம்படக் கற்றாளில்லை. எனினும் கணவனும் மனைவியுமாக வாழும் மனம் நிறை மணவாழ்க்கையைப் பார்த்த செவிலித்தாய் தம் மகளின் கற்புடை வாழ்வில் மனநிறைவு கொள்கிறாள். நற்றாயிடம் கூறிப் பெருமிதம் அடைகின்றாள்.

இப்பாடலைப் பொறுத்தவரை கற்பு மேம்பாடு என்பது குடும்ப ஒழுக்கலாறே ஆகும்.

3.1.11 பரத்தமை ஒழுக்கமும் இழிவும்

கற்பு வாழ்வில் கரும்புள்ளியாய் அமைந்துள்ள ஒரு பகுதி பரத்தமை ஒழுக்கமாகும். இவ்வொழுக்கம் மருத நிலத்தின் செல்வ செழிப்பின் ஒரு தொடர்ச்சியாகும்.

தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொண்டு மீண்டு வருகின்ற பொழுதும் தலைவி சினப்பட்டு கூற்றுகள் நிகழ்த்தினாலும் தனக்குரிய மடமை என்னும் பண்பு வழி அமைதியாய் இருத்தலே பெருமைக்குரியது எனக் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைவன் - தலைவி உறவில் இடையில் புகும் புதிய பெண்ணை மனைவி என்னும் பெயரில் அழைப்பதில்லை. அவ்வொழுக்கலாற்றினைச் சங்கச் சான்றோர் இழிசெயலாகவே கருதினர். ஆகையால் அவ்வொழுக்கத்தை உள்ளுறை இறைச்சி என்னும் இலக்கிய மரபில் குறியீடாக வைத்துப் பேசியுள்ளனர்.

ஒருவன்-ஒருத்தி என்னும் கற்புவாழ்வு பெண்ணுக்கானதாகவே அன்று தொட்டு இன்று வரை இருந்து வருகின்றது. ஒருத்திக்காகவே ஒருவன் என்னும் வாழ்நிலையை ஆண் வார்க்கம் தன் வயப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை.

ஒருவன் ஒருத்தி என்னும் கற்புக் கோட்பாட்டைச் சமூகக் கோட்பாடாக ஏற்றுக் கொள்ளாமையை அறியமுடிகிறது. ஆனால் பொது அரங்குகளில் இதையே பேசி வருகின்றனர்.

நாண் இல்லாக் கற்பு, கடவுள் சார்ந்த கற்பு, அறஞ்சால் கற்பு, வடுவில் கற்பு, மாசில் கற்பு, முல்லை சான்ற கற்பு, அடங்கிய கற்பு, நன்றிசால் கற்பு என்றெல்லாம் கற்பு குறித்துப்பேசப்பெறும் இடங்களெல்லாம் பெண்ணையே முன்னிருத்தி நிற்கின்றன. ஆண்களுக்குக் கற்பு என்னும் ஒழுக்க நெறியே இல்லை எனும் படியாக வடிவமைத்துக் கொண்டனர்.

“தேர்தர வந்த தெரியிழை நெகிழ்தோள்

ஊர்கொள் கல்லா மகளிர் தரத்தர

பரத்தமை தாங்கலோ இலென் என வறிதுநீ

புலத்தல் ஒல்லுமோ மனைகெழு மடந்தை

அதுபுலந்து உறைதல் வல்லியோரே

செய்யோள் நீங்க சில்பதங் கொழித்து

தாம்அட்டும்உண்டு தமிழராகித்

தேமொழிப் புதல்வர் திரங்குமுலை சுவைப்ப

வைகுநர் ஆகுதல் அறிந்தும்

அறியர் அம்ம அஃது உடலுமோரே”⁶⁴

எனும் இப்பாடலில் தலைவனுக்காகத் தூது செல்வோர் குடும்ப நிலை இன்ன நிலையை அடையும் . ஆகையால் அன்னோனை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் நலன் என்று சொல்லும்

பாங்கு புலவர்களின் சமூகச் சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடப்பட்டதாகும்.

பரத்தையரும் கிடைத்த ஆடவருடன் வாழ்தல் என்ற மரபில் இருந்தாலும் ஆடவனின் குழந்தையைத் தன் குழந்தையாகப் பாவித்துக் கொள்ளும் போக்கினை அறியமுடிகிறது.

சங்க மாந்தர்கள் பரத்தமை ஒழுக்கத்தை இழிமதிப்பாகக் கருதிப் போற்றினர்.

3.1.12 பெண்மை

சங்கச்சமூகம் ஆணையும் பெண்ணையும் ஒரு நிலையினவாகக் கருதிய பொழுதிலும் பெண்ணை ஒரு படி உயர்வாகவே கருதிப்போற்றினர். ‘ஓத்தக் கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப’ எனும் தொல்காப்பிய அடியின் வழித் தலைவன் தலைவி இருவரையும் ஒரு படிநிலையில் வைத்துக் கருதுவதை அறிய முடிகிறது. அதே நேரத்தில் சங்க இலக்கியங்களில் பெண்ணுக்கு முதன்மை அளிப்பது போன்று குடிக்கு விளக்கு, மனைமுதல், மனைக்கு விளக்கு, கற்பு மேம்படு கிளவி முதலான சிறப்புத் தொடர்கள் பெண்மையின் சிறப்பினைப் பதிவு செய்யக் கூடியனவாக அமைந்துள்ளன.

தொல்காப்பியர்,

‘காமத்திணையின் கண்ணின்று வருஉம்

நாணும் மடனும் பெண்மைய’⁶⁵

‘அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறும்

நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப’⁶⁶

‘செறிவும் நிறைவும் செம்மையும் செப்பும்

அறிவும் அருமையும் பெண்பாலான’⁶⁷

எனும் நூற்பாக்களில் பெண்மைக்குரிய பண்புகளாக அச்சம், நாணம், மடம், செறிவு,

நிறை, செம்மை, அறிவு, அருமை என்பனவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பெண்மை என்பதற்கு உறுப்பு நலன்களால் வரையறை செய்யாது நுண் உணர்வுகளின் வழியாகப் பதிவு செய்துள்ளமை சிறப்பிற்குரியதாகும். புற உறுப்புகளால் வடிவமைக்காமல் அக உறுப்புகளால் உய்த்துணர்ந்து கொள்ள வைத்துள்ளமையால் பெண்மையை உயர் மதிப்பாகக் கருதியுள்ள பாங்கு புலப்படுகின்றது.

3.1.13 தலைவியின் மாண்பு

தொல்காப்பியர், தலைவி என்பவள் எவ்விதமான இயல்புகளைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று கற்பியலில் சில மாண்புகளைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

“கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியல் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”⁶⁸

இம்மாண்புகளை ஒட்டி அகநானூறும்

“அன்பும் மடனும் சாயலும் இயல்பும்
என்பு நெகிழ்க்கும் கிளவியும் பிறவும்
ஒன்றுபடு கொள்கையொடு”⁶⁹

எனத் தலைவியின் மாண்புகளாகச் சிலவற்றைப் பதிவு செய்துள்ளது.

தலைவிக்குரிய முதன்மையான பண்பு நாணாகும். இந்நாண் உயிரைக் காட்டிலும் உயர்வானது. தொல்காப்பியரை ஒட்டியே நற்றிணையும் இச்செய்தியைப் பதிவு செய்துள்ளது.

‘உயிரினும் சிறந்த நானும் நனி மறந்து
உரைத்தல் உய்ந்தனனே’⁷⁰

தினைக்கதிர் தாழ்ந்து நின்றல்போன்று நானுற்ற பெண் தலைதாழ்ந்து நிற்க வேண்டும் என்று அன்று தொட்டுப் பெண்ணைப் பணியவைத்துப் பார்த்துள்ளனர்.

‘நகைமொழி நல்லவர் நானும் நிலைபோல்

தகைகொண்ட ஏனலுள் தாழ்குரல்’⁷¹

காதலில் பிரிவைக் காட்டிலும் உயிரை விடுதலே மேல் என்று கருதினர்.

அதைக் காட்டிலும் பெண்ணின் உயிர் என்பது ஆடவனை நோக்கியே அமையும்.

‘வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வாள்நுதல்

மனைஉறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்’⁷²

இப்பாடலில் ஆடவனுக்கு உயிர் தொழில்; பெண்ணுக்கு உயிர் ஆடவன் எனச் சுட்டப் பெறுகின்றது.

பெண்ணைக் குடும்பத்திற்கு வந்த குலவிளக்கு என்பர். அச்செய்தியை ஐங்குறுநூறு,

‘ஒண்கடர் பாண்டிற் செஞ்சுடர் போல

மனைக்கு விளக்கு ஆயினள் மன்ற’⁷³

இவ்வாறாகப் பல பாடல்களிலிருந்து அச்சம், நாண், பேதமை, கற்பு, காமம், பொறை, நல்லொழுக்கம், நிறை, விருந்து புறந்தருதல், சுற்றம் ஓம்பல், அன்பு, இன்சொல் பேசல் முதலானவற்றைத் தலைவிக்குரிய பண்புகளாகச் சங்கச் சமூகம் பதிவு செய்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இப்பண்புகள் தமிழ்ப் பெண்ணின் உயர் மதிப்புகளாகக் கருதத் தக்கவை ஆகும்.

3.1.13.1 கற்பறம் பூண்ட தலைவி

கற்பு பெண்ணுக்கு ஓர் அணிகலனாகப் பேசப்படுகிறது. கற்புடைய பெண்ணுக்குச் சமூகத்தில் பெரும் மதிப்பு இருந்துள்ளது; இருக்கிறது;

“பெண்மை சான்று பெரும்மடம் நிலைஇக்

கற்புஇறை கொண்ட கமழும் சுடர்நுதல்

புரையோள்”⁷⁴

“ஆன்ற கற்பின் சான்ற பெரியள்

அம் மா அறிவையோ அல்லள்

.....

ஏர் மலர் நிறைசுனை உறையும்

சூர்மகள் மாதோ என்னும்”⁷⁵

மேற்காணும் இவ்விரு சான்றுகளில் கற்புடைய பெண் தெய்வத்திற்கு இணையாகக் கருதப்பட்டுள்ளாள்.

கற்புடைய பெண்கள் விண்மீனாக மாறுவர்; நிலை பெறுவர் என்பதைச் சங்கப் பாக்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

‘சிறுமீன் புரையும் கற்பின் நறுநுதல்’⁷⁶

‘வடமீன் போல் தொழுது ஏத்த வயங்கிய கற்பினாள்’⁷⁷

கற்புடைய பெண்களைச் சமூகம் மதிக்கும் வகையில் இச்செய்திப் பதிவுகள் கிடைக்கின்றன.

3.1.13.2 வறுமையும் இல்லற மேன்மையும்

தலைவி தன் வீட்டுச் செல்வச் செழிப்பைக் களவின் வழி வந்த கற்பு வாழ்வில் கணவன் வீட்டில் எதிர்பார்ப்பதில்லை. மாறாக, இருப்பதைக் கொண்டு சிறக்க வாழும் வாழ்வு தலைமக்களுடையது என்று இரு சான்றுகள் வழி அறியமுடிகின்றது.

“கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றென

கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்

ஒழுகுநீர் நுணங்கு அறல்போல்

பொழுது மறுத்து உண்ணும் சிறுமதுகையளே”⁷⁸

“அன்னாய் வாழிவேண்டு அன்னை நம் படப்பபைத்

தேன்மயங்கு பாலினும் இனிய அவர்நாட்டு

உவலைக் கூவற்கீழ்

மானுண்டு எஞ்சிய கலுழி நீரே”⁷⁹

தலைவி தன்னுடைய இல்லத்துச் செல்வச் செழிப்பான சோற்றினை எண்ணாது ஒருவேளை விட்டு ஒருவேளை உண்ணும் நிலைக்கு மாறிவிட்டாள் என்றும் தேன் கலந்த பாலினைக் காட்டிலும் கணவன் வீட்டுக்கருகிலுள்ள மான் உண்டு எஞ்சிய கலங்கிய நீரினை உயர்வானதாகக் கருதி வாழ்கிறாள் என்றும் கூறுகின்றபொழுது தலைவியின் உள்ளத்தின் உயர்வினை அறியமுடிகின்றது. கணவனின் இல்லமே தமது இல்லமாகக் கருதுவதும் கணவனின் வறுமையைத் தாம் பாதியாகச் சுமந்து கொள்ளவும் வேண்டும் என்னும் எண்ணப்போக்கினைப் பதிவு செய்துள்ளதாகக் கருதமுடிகின்றது.

கணவனுடைய வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொள்ளும் அதே சூழலில் மனைவியின் வருகையினால் கணவனின் வாழ்வில் வளம் பல சேரும் என நம்பும் போக்கு இருந்துள்ளது. இதனை,

“ஓர்ஆன் வல்சிச் சீர் இல்வாழ்க்கை

பெறுநலக் குறுமகள் வந்தென

இனிவிழவு ஆயிற்று என்னும் இவ்வூரே”⁸⁰

எனும் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் ஒரு பசுமாட்டைக் கொண்டு வாழ்ந்து வரும் எளிய வாழ்வில் தலைவி பங்கு கொள்ளும் பொழுது இருவரது வாழ்வும் இனி, பெரிய விழாக் கோலத்தைக் கொள்ளும் என அவ்வூர் மக்கள் பெரிதும் போற்றினர்.

3.1.14 மக்கட்பேறும் தலைமக்கள் உயர்வும்

இல்வாழ்க்கையின் இணையற்ற இன்பம் யாது எனில் மக்கட் பேறே

ஆகும். மக்கட்பேற்றினைக் கொண்ட பெற்றோரை மக்கள் வாழ்த்துவர்; மதிப்பர்; உயர்த்துவர்; மக்களைப் பெறாதோர் வாழ்வு சிறப்பதில்லை. இதனை,

‘மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்

பயக்குறை இல்லை தாம் வாழுநாளே’⁸¹

‘பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்’⁸²

‘வீறு சால் புதல்வற் பெற்றனை’⁸³

‘புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்த பின்வா என’⁸⁴

‘கடவுட் கற்பொடு குடிக்கு விளக்கு ஆகிய

புதல்வர் பயந்த புகழ்மிகு சிறப்பின்’⁸⁵

‘சிறுவர் பயந்த செம்மலோர் எனப்

பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்’⁸⁶

‘நீ வாழிய நின் தந்தை

தாய் வாழியர் நிற் பயந்திசினோரே’⁸⁷

என மக்களைப் பெறாதோர் வாழ்வு சிறப்பதில்லை என்பதைப் புலப்படுத்தும்

அதே சூழலில் புதல்வர்களைப் பெற்றெடுத்தால் வாழ்வு சிறப்பதனையும் விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. புதல்வர்களைப் பெற்றெடுத்திருப்பதன் மூலம் புகழ் கிடைக்கும் என்பதனோடு வாழ்த்துதலும் கிட்டும் என்பதனையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. புதல்வரைப் பெற்றிருத்தல் என்பது மதிப்புக்குரிய செயலாகக் கருதப்பட்டிருக்கின்றது.

3.2 புறம்சார் மதிப்புகள்

மனிதனின் அகங்கை போன்றே புறங்கையும் அமையும். அதைப் போன்று அகத்திற்குப் புறமானது புறமாகும். இப்புறம் பல்வேறு உணர்வுகளுக்கு உரியதாக இருப்பினும் மறவுணர்வாகிய வீரத்தையே பெரிதும் குறிக்கின்றது. புறத்தின் பல்வேறு

உணர்வுகளிலிருந்து வேறுபட்டு வீரமே முதன்மை படுத்தப்பட்டது. ஆனால் காதலுணர்வு தவிர்த்துப் பிற சமூகத்தின் அனைத்து நடவடிக்கைகளும் புறம் சார்ந்தே அமையும். மனிதனைச் சமூக உணர்வு உள்ளவனாக மாற்றமுயலும் உயர் கூறுகளை இப்பகுதி விளக்கும்.

3.2.1 ஆண்மை

‘ஆண்மை’ என்னும் சொல் ஆண் தன்மையோடு தொடர்புடைய தன்று; ஆளும்தன்மை எனப் பொருள் விரியும். மேலும், வீரர், குறிக்கோள், உதவி, பகுத்துண்ணல், உறுதி எனும் பொருள்களில் இச்சொல் பயன் பட்டுள்ளது.

‘வணங்கிய சாயல் வணங்கா ஆண்மை’⁸⁸

‘ஞாயிற் றன்ன வெந்திறல் ஆண்மை’⁸⁹

‘பகைவர் புகழ்ந்த ஆண்மை’⁹⁰

என்னுமிடங்களில் ஆண்மை சிறப்பிக்கப்பட்ட தன்மையை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. ஆண்மை என்பது வீரவெளிப்பாடு என்னும் நிலைப்பாடு மட்டுமன்றிப் பெரியோரின் குறிக்கோளை உணர்த்தும் நிலைப்பாட்டையும் வெளிப்படுத்தும்.

‘பெரியார் நெஞ்சத்துக் கண்ணிய ஆண்மை’⁹¹

‘பகுத் துண் தொகுத்த ஆண்மை’⁹²

‘ஆள்வினைக் கெழுந்த அசைவில் உள்ளத்து ஆண்மை’⁹³

இவ்விடங்களில் ஆண்மை என்பது ஒரு மனிதனின் செயல்பாடு, திட்டமிடல், குறிக்கோள் என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. ஆண்மை என்னும் சொல் ‘தான் ஆண்’ என்னும் பாலியல் நிலையை உயர்த்திக்காட்டப் பயன் படுத்தப்பெறும் சொல்லாக (ஆண்மை - **Virility**) இன்று வழக்கில் உள்ளது.

வள்ளுவர் ஆண்மை என்னும் சொல்லை தாளாண்மை, வேளாண்மை, வாளாண்மை, போராண்மை, இல்லாண்மை, நல்லாண்மை என்னும் சொற்றொடர்களோடு தொடர்புபடுத்துகின்றார்.

ஆண்மை என்பது ஆணுக்கான தனிக்கூறு அன்று; இத்தகு ஆளும் பண்பு பெண்ணுக்கும் உண்டு என்பதை வெளிப்படுத்தும் வகையில்

“செல்வார் அல்லர் என்றியான் இகழ்ந்தனனே

ஓல்வாள் அல்லள் என்றவர் இகழ்ந்தனரே

ஆயிடை இருபே ராண்மை செய்த பூசல்”⁹⁴

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

ஆண்மை என்னும் சொல் ஓரிடத்தில் ஒரு மனிதனின் செயல்பாடு எவ்வாறு இருந்தது என்பதை மையமிட்டு வழங்கிவரக்கூடியதாகும். இச்சொல் குறிக்கோளை உள்ளடக்கிய ஒரு மதிப்பாகும்.

3.2.2 வீரம்

தமிழரின் இரு கண்களுள் ஒன்றாகப் போற்றப்பெறும் வீரம் அக்காலச் சமூக நிகழ்வுகளில் இரண்டறக் கலந்துவிட்டது. ஒருவரையொருவர் அடுத்தலும் தொலைதலுமாகவே வாழ்வு இருந்து வந்தது.

சங்க காலம் வீரநிலைக் காலமாக இருந்த காரணத்தால் சங்கச் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் வீரத்தொடு தொடர்பு கொண்டு அமைந்துவிட்டது. புறத்திணைகள், துறைகள், செயல்கள் என அனைத்துக் கூறுகளும் சங்ககாலப் போர் மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன.

போர்ச்சமூகமாக இருந்த பொழுதிலும் மக்களைப் போர் உணர்வு உள்ளவர்களாக மாற்ற வேண்டிய கடமை அரசுக்கு இருந்தது. (கிரேக்கத்தில் பாணர்கள்

செய்ததைப் போன்று) அரசுக்காகப் புலவர் பெருமக்கள் அச்செயலைச் செய்து வந்தனர்.

வீரச்செயல் புரிந்தவர்கள் பாராட்டப்பெற்றனர்; அரசனின் அணுக்கம் விவரிக்கப்பட்டன. களநிகழ்வுகள் விதந்து பேசப்பட்டன; இவற்றைக் கண்ணுறும் பிறர் தாங்களும் இவை போன்ற செயல்களில் ஈடுபட விரும்பினர். அத்தகுப் புகழினை அடைய விரும்பினர்.

வீரத்தோடு கூடிய உணர்வுகள் மதிப்புக்குரியனவாகப் போற்றப்பட்டன.

சங்க காலச் சமூகம் போர் விருப்பச் சமூகமாக இருந்திருக்கின்றது. ஆடவர், பெண்டிர் அனைவரும் வீரம் செறிந்து இருந்தனர். இது அமைந்து கிடந்தது. பொன்முடியார் என்னும் புலவர் ஆடவனின் இயல்பாகக் களிற்றெறிதல் எனச் சுட்டுகின்றார்.⁹⁵

போர்க்கள நிகழ்வுகளைப் போர்க்கள வேள்வியாகப் படைத்துக் காட்டும் வழக்கம் சங்கப் புலவர்களிடம் இருந்துள்ளது.

“முடித்தலை அடுப்பாகப்

புனல்குருதி உலை கொளீஇத்

தொடித்தோள் துடுப்பின் துழந்த வல்சியின்

அடுகளம் வேட்ட அடுபோர்ச் செழிய”⁹⁶

என்னும் அடிகள் நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் கூறிப் போர்க்களத்துப் புகுவானாகில் எதிரி அழிந்துபடுவான் என மாங்குடி மருதனார் பாடுகின்றார்.

போரின் வழி உருப்பெறும் வீரமேம்பாட்டினைச் சங்கத் தமிழர் மதிப்பிற்குரியதாகக் கருதினர்.

3.2.3 போராற்றலும் அமைதியும்

சங்க காலம் வீரயுகக் காலமாக இருந்தமையால் பாண மரபைச் சார்ந்தோரை மன்னன் பாதுகாத்து ஒழுகிவந்தான். பாண மரபினரும் அரசனின்

பெருமைகளைப் புகழ்ந்துரைத்து வந்தனர். மன்னின் படை வலிமையையும் பேராற்றலையும் பிறர் உணருமாறு பறை சாற்றி வந்தனர். அவ்வாறு உரைக்கும் பொழுது எதிரியின் மன உறுதியைக் குலைக்கும் செயலிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். இப்பரப்புரை ஒருபக்கம் போர் வெற்றிக்கும் மறுபுறம் போரைத் தவிர்த்தலுக்கும் காரணியாக அமைகின்றது.

ஒரு நாளைக்கு எண்தேர் செய்யும் வல்லமை படைத்த தச்சன் ஒரு மாத காலம் ஆராய்ந்து ஒரு தேர்ச்சக்கரத்தைச் செய்தால் எவ்வளவு வலிமைமிக்கதாக அமையுமோ அதைப்போன்று வலிமையானவன் அதியமான் நெடுமானஞ்சி. ஆகையால் களம் புகவேண்டும் என்ற எண்ணம் வேண்டாம் என்று ஔவையார் பாடுகின்றார்.⁹⁷

நாற்பெரும் படையைக் கொண்டு எவ்வளவு முயன்றாலும் பாரியின் பரம்பு மலையை அடைதல் அருமைப்பாடுடையது. விறலியர் பின்தொடரப் பாடி ஆடிச் சென்றால் தன் நாட்டையும் குன்றுகளையும் ஒருசேர அளிப்பான் எனக் கபிலர் புகழ்கின்றார்.⁹⁸

இவ்வாறு அரசனின் புகழ் பேசப்பெறும் சூழலில் பகைவர் அச்சம் கொள்வர். அதனெதிர் போர் நிகழாது போக வாய்ப்பு உண்டாகும். ஆகையால் நாட்டில் அமைதி நிலவும்.

ஓவ்வொரு மனிதனும் ஆற்றல் மிக்கவன். அவ்வாற்றல் ஆக்கத்துக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்று புலவர் பெருமக்கள் விரும்பியுள்ளனர். இதனையே மக்களும் விரும்பியிருக்கவேண்டும்.

3.2.4 மறப்பண்பு

பழந்தமிழர் மறப்பண்பு மிக்கவர்களாக இருந்தனர். பகை மன்னர்களின் கோட்டை கொத்தளங்களை அழித்து மகிழ்வதைத் தம்முடைய மறப்பண்பின் வெளிப்பாடாகக் கைக்கொண்டிருந்தனர். இயற்கையில் பழந்தமிழர்களின் விளையாட்டுகளும்

பொழுது போக்குகளும் போருடன் தொடர்புடையனவாக இருந்துவந்தன. கூடுதலாக, அவர்களுடைய பழக்க வழக்கம், பண்பாடு, தொழில், விளையாட்டு, நாகரிகம் என அனைத்துக் கூறுகளும் மறப்பண்புகளுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருந்தன.

சிறார்களுக்கு அணிவிக்கப்பெற்ற ஐம்படைத்தாலியில் சங்கு, சக்கரம், தண்டு, வாள், வில் முதலான ஐந்து கருவிகளின் உருவங்கள் பொறிக்கப் பெற்றன. புலியின் பல் கோக்கப்பெற்ற தாலியினையும் சிறுவர்களுக்கு அணிவித்துள்ளனர்.

சேவல் சண்டை, ஆட்டுக்கிடா தகர், ஏறுதழுவுதல் முதலிய பொழுது போக்கு நிகழ்வுகள் கூட வீரத்தோடு தொடர்புடையனவாகும்.

வீரர்கள் போரென்று கேட்டால் அதனை விரும்பி ஆரவாரிக்கும் சிவந்த கண்களையுடையவர் என அகநானூறு பதிவு செய்கின்றது.⁹⁹

இயல்பாய் வீசுகின்ற காற்றில் அசைந்து மரக்கிளையொன்று முரசில் அறைபட போர் முரசு அடிக்கின்றது என்று பூரித்து ஆரவாரித்துக் கிளம்பும் மறவனைப்,

“பொதுவில் தூங்கும் வீயுறு தண்ணுமை
வளிபொரு தெண்கண் கேட்பின்
அதுபோ ரென்று மென்னையு முளனே”¹⁰⁰

என்று புறநானூறு சுட்டுகின்றது.

போருக்குப் புறப்பட்டு ஆனால் நிமித்தம் காரணமாகவோ வேறு காரணம் கருதியோ போர் நிகழாது போனால் ஒருவரோடு ஒருவர் பொருது மடிய விரும்புவர். இதனை,

“உட்பகை யொரு திறம் பட்டெனப் புட்பகைக்
கேவா னாகவில் சாவேம் யாமென
நீங்கா மறவர் வீங்குதோள் புடைப்ப”¹⁰¹

என்று புறநானூறு பதிவு செய்துள்ளது.

வீரர்கள் தன்னுடைய உடலிலும் உள்ளத்திலும் மறப்பண்பு உடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். அம்மறப்பண்பே ஓங்கி உயர்ந்து வெளிப்படும் வகையில் புலவர்களும் புகழ்ந்துரைத்துள்ளனர்; இப்பண்பினைப் போற்றியுள்ளனர்.

3.2.5 போர்த்திணைகள்

சங்கத்தமிழர் போர் மேற்செல்வதை ஓர் ஒழுங்காகப் பின்பற்றி வந்துள்ளனர்.

போர் எடுத்துச் செல்வதை ஒரு மரபாகக் கருதி வந்தனர். இம்மரபு இலக்கண இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ளது. அவை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என்பனவாகும்.

வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, என்னும் திணைகள் போர்க் களத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

வாகை, போரின் வெற்றியையும் மக்களின் பல்வேறு வகையான வாழ்வியல் சிறப்புகளையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமையும்.

காஞ்சி என்னும் துறை வாழ்வியல் அறங்களை வெளிப்படுத்துவதாகும்.

போர்த்திணைகள் ஒவ்வொன்றும் பல்வேறு துறைகளை உள்ளடக்கிக் கொண்டமைகின்றன. அத்துறைகள் அக்காலத்திய போர் முறைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவற்றில் ஒருவிதமான நேரிய ஒழுங்கு முறைகள் இருந்துள்ளன.

இவ்வொழுங்கு முறைகள் தமிழரின் போரியல் ஒழுங்கினை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றன. இம்முறைகள் தமிழரின் மரபான அறிவினை வெளிப்படுத்தக் கூடியன. இம்மரபுகள் மதிக்கப்பட்டன. பண்பாட்டுச் செழுமையுள்ள சமூகத்தில் இம்மரபுகள் மதிப்புகளாக உருப்பெற்றன.

3.2.6 போர் மரபுகள்

சங்க காலத்தில் புனையப்பட்ட புறப்பாக்களில் சில வியத்தகு மரபுகளைக்

காணமுடிகின்றது. அவை மக்களின் வாழ்வியலை அப்படியே காட்சிப்படுத்தக் கூடியனவாக அமைந்துள்ளன.

தமிழர்களின் அகப்புற வாழ்க்கை நிலையில் பூக்கள் நீக்கமற காணப்படுவதால் அம்மக்களின் பண்பாட்டினை மலர்ப்பண்பாடு என்று சுட்டுவர்.

புறத்திணை சார்ந்த போர் நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றிலும் மன்னர் முதல் மறவர் வரை அனைவரும் அடையாளப் பூ ஒன்றினைச் சூடுவர். அப்பூவே அன்றைய செயல் என்ன என்பதை வெளிப்படுத்தும். இதைப் போன்று மலர்ச்சூடும் மரபு உலகப்பண்பாட்டில் எங்கும் இல்லை. ஆனால் வெற்றிக்குப் பின் கிரேக்க வீரர்கள் தமது கீரிடத்தின் மேல் பறவைகளின் இறகுகளைச் சூடிக்கொள்ளும் வழக்கம் இருந்திருக்கின்றது.

போருக்குப் புறப்படுவன் ஊர்க்குளத்தில் நீராடிப்பின் வெள்ளாடை உடுத்திச் செல்வான். இதனை,

‘மூதூர் வாயிற் பணிக்கய மண்ணி

மன்ற வேம்பி னொண்குழை மலைந்து’¹⁰²

எனும் புறப்பாடல் வழி அறியலாம்.

போருக்குப் புறப்படும் முன் விரிச்சி கேட்டலும் நிமித்தம் பார்த்தலும் நிகழும்.

‘பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்ப’¹⁰³

விரிச்சி கேட்டலோ, புள் நிமித்தம் பார்த்தலோ நம்பிக்கையோடு தொடர்புடையன. இவற்றில் உடன்பாடு கருதாதோரும் இருந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் எவற்றையும் கருத்தில் கொள்ளாதவர்களாவர்.

‘புதுப்புள் வரினும் பழம்புள் போகினும்

விதுப்புற வறியா வேமக் காப்பினை¹⁰⁴

போர் நிகழ்வுகள் அனைத்தும் பகற்பொழுதிலேயே நடைபெற்றிருக்
கின்றன. இரவுப் பொழுதில் பாசறையில் தங்குவர். இதனைச்,

‘சிலரொடு திரிதரும்வேந்தன்,

பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே’¹⁰⁵

எனும் நெடுநல்வாடைப் பகுதி தெரிவிக்கும்.

பண்பட்ட நாகரிகச் செழுமை மிகுதியான பழந்தமிழகத்தில் இதைப்போன்ற
பல்வேறு மரபுகள் பின்பற்றப்பட்டன. இம்மரபுகள் சட்டத்திற்கு உட்பட்டன போன்று
வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன. இதைப்போன்ற மரபுகள் மதிப்புகளாகப் போற்றப்பெற்றுள்ளன.

3.2.7 போர் அறம்

போர் என்பது கொலையும் குருதியும் நிறைந்த ஒரு நிகழ்வாகும்.
இந்நிகழ்விலும் தமிழர் நேரிய ஒரு சட்டத்தினை உருவாக்கியது போன்று சில
ஒழுங்குகளைப் பின்பற்றி வந்தனர். அவ்வொழுங்குகள் அறம் எனப்பட்டன.

கோட்டைக்குள் பதுங்கி இருப்பவனோடு போர் மேற்செல்லுதல்¹⁰⁶ என்பது
அறமற்ற செயலென்று புறம் பதிவுசெய்துள்ளது.

அறத்தைப் பல்வேறு தளங்களிலும் சங்கத்தமிழர் போற்றியுள்ளனர்.

போர்க்களத்துக்குப் போவதற்கு முன் பின்பற்ற வேண்டிய நிகழ்வுகளைப்
பற்றி நெட்டிமையார் என்னும் புலவர் குறிப்பிடும் செய்தி கவனத்திற்குரியது.

“ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்

பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்

தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்

பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅதீரும்

எம்மம்பு கடிவிடுதும் நும்மரண் சேர்மி னென”¹⁰⁷

இப் பாடல் செய்தியைத் தற்காலத்திய போர் முறைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது பெரிதும் வியப்புக்குரியதாக அமைகின்றது. யார் யார் போரிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டனர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

‘பார்ப்பார்க்கல்லது பணிபறியலையே’¹⁰⁸

‘பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்’¹⁰⁹

பார்ப்பனரை அக்கால அரசர்களே பெரிதும் மதிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். அதன் தொடர்ச்சியை மேலே சுட்டிய பாடல்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

இதைப்போன்ற போர் அறங்கள் மதிப்பாகப் போற்றப்பட்டதைச் சங்கச் சமூகம் வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

3.2.8 சமவலிமை

சங்க கால வீரர்கள் வீரல்லாதாரையும் முதுகிட்டாரையும் புண்பட்டாரையும் இளையோரையும் ஆடை நெகிழவிட்டவர்களையும் புல் மேய்வாரைப் போலக் குப்புறப் படுத்திருப்பவர்களையும் ஓடும் நீரில் விழுந்தோரையும் படைக்கருவி இழந்தவர்களையும் தனியே அஞ்சி ஓடுபவர்களையும் எதிர்த்துப் போரிடுவதில்லை.¹¹⁰

போர்க்களத்தில் எதிர்த்துநின்று போரிடாமல் புறமுதுகு காட்டித் தோற்றோடிய பகைவன் மீது வாளினை வீசாது அவனைக் கண்டு நகைத்தலைச் செய்வர் என்று ஓரம்போகியார் பதிவு செய்துள்ளார்.¹¹¹

ஆவூர் மூலங்கிழார் தம்முடைய அரசனின் வீரர்கள் தங்கள் அரசனுக்கு நிகரான வலிமையுடையோர் எதிர்த்து நின்றால்தான் படைக் கருவிகளை எடுத்து வீசுவர்.

‘எறியார் எறிதல் யாவணது? எறிந்தோர்

எதிர் சென்று எறிதலும் செல்லான்’¹¹²

எளியரிடத்து மோதுவதால் எவ்விதமான பெருமையும் கிட்டப்போவதில்லை. மாறாக வலியாரிடத்து போரிடுவதையே உயரிய நோக்கமாகக் கருதினர். அதனையே மதிப்பாகப் போற்றினர்.

3.2.9 நடுவுநிலைமை

போர்வீரர்கள் போர்க்களத்துச் சென்றுவிட்டால் நடுவுநிலைமையோடு செயல்பட்டனர். எதிர்த்து வருபவர் உறவினராகவே இருந்தாலும் தம் அரசன் நிலைப்பாடு கருதிப் போரிட்டு வந்தனர்.

‘குமரிப் படை தழீஇய கூற்றுவினை ஆடவர்

தமர் பிறர் அமர் மயங்கு அழுவத்து’¹¹³

கடல் போன்ற பாசறையிலிருந்து விலகிச் சென்ற எமனின் செயலினை ஒத்த வீரர் பெருமக்கள் தம்மை எதிர்த்து வருபவர் யாராகிலும் அவரை எதிர்த்துப் போரிடுவர் என்பதைப் பெருந்தலைச்சாத்தனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழகத்து நில எல்லைகள் செயற்கையாகவே பகுக்கப் பட்டிருந்தன. இப்பாகுபாடு மக்களைப் பல்வேறு நிலைகளில் உறவுகொள்ளச் செய்திருக்கும். அவ்வுறவுகள் பகைப்பலத்தில் எதிரொலிக்கக் கூடாது என்று சிந்தித்துள்ளனர். இத்தகைய நடுவுநிலைமையோடு போரிடும் வீரமேம்பாட்டினை மதிப்பாகக் கருதினர்.

3.2.10 போர் தவிர்த்தல்

போர் மேற்செல்லல் என்பது ஒரு நிகழ்வாகும். இந்நிகழ்வு பகைவர் மேல்

நிகழ்தல் இயல்பு. சூழல் மாறுபாட்டினால் ஒரு குருதி இனத்துக்குள் சண்டை மூண்டுவிடுவது இயல்பாகிப்போய்விடும்.

நடுநிலை வகிக்கும் புலவர் பெருமக்கள் இத்தகு சூழல்களில் போர் எழா வண்ணம் செயல்படுவர்.

தன்மக்களையே எதிர்த்துச் சென்ற கோப்பெருஞ் சோழனுக்குப் புல்லாற்றார் எயிற்றியனார் அறிவுறுத்திய திறம் மதிநுட்பம் வாய்ந்தது.

போருக்கு வந்தவர் நின் பகைவரும் அல்லர்; நீயும் அவர்க்குப் பகைவன் அல்லன்; நின்னை எதிர்த்து வரும் நின் மக்கள் தோற்றால் பகைவர் மகிழ் நீ பழி கொள்வாய். ஆதலின் உன் மறம் ஒழிக எனப் புலவர் அறிவுரை கூறிக் கோப்பெருஞ்சோழன் தம் மக்களை எதிர்க்காதவாறு போரைத் தடுத்து நிறுத்தியது போற்றுதலுக்குரியது.¹¹⁴

நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் சோழமன்னர்கள். நலங்கிள்ளி நெடுங்கிள்ளியிடம் பகைமை கொண்டு நெடுங்கிள்ளியின் உறையூரை முற்றுகையிட்டான். நெடுங்கிள்ளி அரணுக்குள் கதவடைத்து இருந்தான். இந்நிலையைக் கண்ட கோவர்க்கிழார் அவர்களிருவரையும் ஒன்றுபடுத்தக் கருதினார். அவர்கள் இருவரையும் போர் செய்பவர்களாகிய அவர்கள் பனம்பூ மாலைசூடிய சேரனோ அல்லது வேப்பம் பூ மாலையைச் சூடிய பாண்டியனோ அல்லர். அவர்கள் இருவரும் அத்திமாலை சூடிய சோழர்குடியைச் சார்ந்தவர்களே ஆவர். உங்கள் இருவரில் ஒருவர் தோற்பினும் தோற்பது சோழர் குடியே என்றும் அவர்களுடைய செயல் சோழர் குடிக்குப் பெருமை தரக்கூடியது இல்லை என்றும் கூறிப் போரைத் தவிர்க்கச் செய்துள்ளார்.¹¹⁵

ஒரு குருதி இனத்திற்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்ளுதல் மதிப்பார்ந்த சமூகத்துச் செயலன்று எனக் கருதியுள்ளனர். ஆகையால் உறவுக்குள் போர் எழாச் சூழலை உருவாக்க முனைந்துள்ளனர்.

3.2.11 நூது

போர் தவிர்த்தல் என்பது நாட்டை அமைதியை நோக்கியும் வளர்ச்சியை நோக்கியும் செலுத்துவதற்கான ஒரு வழியாகும். போரைத் தவிர்க்க முதன்மையான காரணியாக இருந்து செயல்படுபவர்கள் நூதுவர்களாவர். இத் நூதுவர்களாகச் சங்கப்புலவர்கள் செயல்பட்டுள்ளனர். அவர்களுள் ஒளவையாரின் சொல்லாட்சித் திறனால் ஒரு போரே நிகழாமல் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது.¹¹⁶ நூது செல்லுதல் ஒரு மரபு. அம்மரபில் ஒரு விதமான இணக்க உறவினை உண்டாக்கும் விதத்தில் செயல்பட்டுள்ள புலவர்களின் தன்மை பாராட்டுக்குரியதாகும்.

3.2.12 அரசரிமையும் அரசதிகாரமும்

சங்க காலத்தில் அரசரிமை என்பது ‘அரசனின் மகன் அரசன்’ என்னும் வழிவழி முறையைப் பின்பற்றுவதாகும். இதற்கு ஊழ்வினை காரணம் எனக் கருதினர். இதனைச் சோழன் நலங்கிள்ளி

“முத்தோர் முத்தோர்க் கூற்ற முய்த்தெனப்

பாறர வந்த பழவிறற் தாயம்”¹¹⁷

எனப் பதிவு செய்துள்ளார்.

பெண்கள் அரசரிமை பெற்றதற்கான சான்றுகள் இல்லை.

அதைப்போல பெண்கள் அரசதிகாரத்தில் ஈடுபட்டதற்கான சான்றுகளும் இல்லை. பதிற்றுப்பத்துப் பதிகச் செய்திகளில் அரசமாதேவி உடனிருந்ததாகப் பதிவுகள் உண்டு.

அரசரிமை என்பது முத்த மகனுக்கே உரியது. அதில் எச்சுமலிலும் எந்நிலையிலும் வேறுபாடான முடிவுகளை யாரும் எடுக்கவில்லை. தமிழ் மன்னர்கள்

முழு அதிகாரம் படைத்தவர்கள் எனினும் அறிவுசால் சுற்றத்தை உடன் வைத்திருந்தனர்.

மன்னனை மக்கள் தம் உயிராகக் கருதினர். இதனை,

‘நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிறன்றே

மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்’¹¹⁸

என மோசிகீரனாரின் பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது. மக்கள் வாழ உணவும் நீரும் அவசியம் தேவை. அத்தகைய அத்தியாவசியமான தேவையை மக்கள் அனைவருக்கும் பகிர்ந்து தருபவன் என்பதால் மன்னனை உயிராகக் கருதினர்.

சங்கப் பனுவல்கள் வழி உள்நாட்டுப் பிரிவுகளைப் பற்றியோ, அரசியல் ஆதிக்கத்தினைப் பற்றியோ அறியமுடியவில்லை. அரசர், மன்னர் என்னும் இருவருக்கும் மக்களிடம் எத்தகைய தொடர்பும் இருக்கவில்லை. இவ்விருவரும் புலவர், பொருநர், கூத்தர், பாணர், விறலியர் முதலான கலைஞர்களின் வழியாகவே தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.

குறுநில மன்னர், சீலூர்த்தலைவன், கிழார்கள் மக்களோடு தொடர்புடையவர்களாக இருந்துள்ளனர். மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்து உள்ளனர். ஏனெனில் இவர்களின் வாழ்வு எளிமையானதாக இருந்துள்ளது. மன்னன் மக்களுக்காக உழைக்கக் கூடியவனாக இருத்தல்வேண்டும் எனப் புலவர் பெருமக்கள் விரும்பியுள்ளனர். மன்னனை மக்கள் மதித்தனர்.

மன்னனை மக்கள் கானும் தெய்வம் என்பதால் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தனர்.

அவர்களின் செயல்கள் அனைத்தும் மக்களின் நலனுக்காகவே திட்டமிடப்பட்டிருந்தன.

3.2.13 செங்கோன்மை

அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றும் வாழ்க்கையின் மைய இழையாகச்

செயல்படுகின்றன. இவற்றைப் பிரித்தால் வாழ்க்கை முறை சிதைய வாய்ப்புண்டு.

இம்மூன்றும் இணைந்திருப்பதாலும் அவ்விணைப்பு நெறியில் வாழ்வதாலும் சிறப்புநிலை வாழ்வை வடிவமைத்துக்கொள்ளலாம். அத்தகு சிறப்பு வாழ்வுக்கு அடிப்படை அறமாகும். தனிமனித வாழ்விற்கே அறம் அடிப்படையெனில் பொது வாழ்விற்கு அறத்தின் வழி இயங்கும் செல்களே சிறப்பு சேர்க்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அறநெறியின்படி ஆட்சி செய்து மக்களைக் காக்கும் அரசனைத் தெய்வம் எனப் போற்றினர்.

‘அறம் புரிந்தன்ன செங்கோல் நாட்டத்து’¹¹⁹

என்னும் சங்கப் பாடலில் அறக்கடவுளைப் போன்று நடுவுநிலையோடு நீதி வழங்க வேண்டும் எனப் புலவர் அரசனுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றார்.

அறம் என்னும் சொல்லே நீதிமுறை என்னும் பொருளைத் தரும் வகையில் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

‘அறம் தஞ்சும் செங்கோலையே’¹²⁰

மன்னர்களின் செங்கோலைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது அறம் தங்கியுள்ள செங்கோல் ¹²¹ என்றும் நீதிமுறை பிறழாத செங்கோல்¹²² என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

சங்க காலத்து நீதிமன்றங்கள் அறங்கூறு அவையம் எனக் கூறப்பட்டன. நீதி வழங்கல் என்பது அறத்தோடு தொடர்புடையது என்பதை அறிந்துகொள்ள ஏதுவாக அமைகின்றது.

‘மறங்கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து’¹²³

‘அறமறக்கண்ட நெறிமாண் அவையம்’¹²⁴

‘அறன் நிலை திரியா அன்பின் அவையத்து’¹²⁵

என வரும் பாடல்களில் நீதி வழங்கும் இடங்களை அவை என்றும் அவை.

அறத்தொடு தொடர்புடையன என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இத்தகைய அவை நிகழ்வுகள் அரசனின் அரண்மனைகளிலும் பொது இடங்களிலும் நிகழ்ந்தேறியுள்ளன. நீதி வழங்கும் செயலுக்கு ‘உரும்பில் சுற்றம்’ என ‘அலுவலர் சுற்றம்’ ஒன்று உடனிருந்து உதவியுள்ளது.

3.2.14 புலவர்களின் பங்களிப்பு

அரசன் செங்கோன்மை தவறா வண்ணம் புலவர் பெருமக்கள் உடனிருந்து உதவி செய்துள்ளனர்.

“கண்பொர விளங்குநின் விண்பொரு வியன்குடை

வெயின்மறைக் கொண்டன்றோ அன்றே வருந்திய

குடிமறைப் பதுவே கூர்வெல் வளவ”¹²⁶

இவ்வடிகளில் வெள்ளைக்குடி நாகனார் எனும் புலவர் கிள்ளி வளவன் வரிவிதிப்பை அதிகப்படுத்திய பொழுது அரசன் என்றும் பாராமல் ‘உனக்குப்பின் விளங்கக் கூடிய வெண்கொற்றக்குடை மக்களின் துன்பத்தை நீக்கப் பயன்பட வேண்டுமே தவிர உனக்கு நிழல் தருவதற்கன்று’ என்று கடுமையாகக் கண்டிப்பதை அறியமுடிகின்றது.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி வரி வாங்குவதை அறிந்து அதனை எவ்வாறு தவிர்க்கமுடியும் என்றும் சரியான அளவிற்கு எவ்வாறு வாங்கவேண்டும் என்றும் குறிப்பிடப்பெறும் செய்தி சிறப்பிற்குரியது.

‘யானை புக்க புலம்போல

தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடுமே’¹²⁷

என அரசனுக்கு நேரடியாக அறிவுரை கூறும் செய்தியினை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

சோழன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னியைப் புகழ்ந்து பாடும் ஊன்பொதி பசங்குடையார் என்னும் புலவர்

“வழிபடு வோரை வல்லறி தீயே

பிறர்பழி கூறுவோர் மொழிதே றலையே

நீமெய் கண்ட தீமை காணின்

ஒப்ப நாடி அத்தக ஓறுத்தி

வந்துஅடி பொருந்தி முந்தை நிற்பின்

தண்டமும் தணிதி நீ பண்டையிற் பெரிதே”¹²⁸

எனும் இப்பாடலில் “உன்னை வணங்குவோர் யாரென அறிந்து கொள்வாயாக; மற்றவர்களின் குறைகளைக் கூறுபவர்களின் சொற்களை உண்மை என நம்ப வேண்டாம். உண்மையைக் கண்டறிந்து, தீமையைப் பிறரிடம் கண்டால் அவரை நீதி நூலில் கூறப்பட்டதற்கேற்ப தண்டிப்பாயாக. அவர் உன்னிடம் வந்து அடிபணிந்து நிற்பாரேல் அவரை முன்பைவிட அருள் செய்து தண்டனையைக் குறைப்பாயாக” எனக் கூறுகின்றார்.

ஒருவன் எவ்வாறு நீதி வழங்கவேண்டும் என்பதற்குரிய வழிமுறைகளைச் சொல்வதாக அமைந்துள்ளது.

“அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா

நிரயங் கொள்பவரோடு ஒன்றாது காவல்

குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி”¹²⁹

என்னும் பாடலில் சேரமான் கருவூர் ஏறிய ஓள் வாள் கோப்பெருஞ் சேரல் இரும்பொறையை நரிவெருடத் தலையார் பாடும் பொழுது அருளையும் அன்பையும் நீக்கிப் பாவம் செய்து நீங்காத நரகத்தை அடைபவருடன் சோராது நீ காக்கும் நாட்டைக் குழந்தையைப் போலக் காப்பாயாக என்று கூறுகின்றார்.

அரசன் வரி வசூல் செய்யும் பொழுது தவறுகின்ற காலையும் சேராதாரோடு சேர்ந்து ஒழுகுகின்ற பொழுதும் புலவர் பெருமக்கள் அரசனை நேரிய வழியில் செலுத்த முயலுகின்றனர்.

அரசனுக்கு அருகிலிருந்து உதவிய உருமில் சுற்றம், ஐம்பெரும் குழு, எண்பேராயம் என்னும் அமைப்புகள் அறிவுறுத்தியதாகச் செய்திகள் இல்லை. அதே நேரத்தில் புலவர் பெருமக்களுக்கு அவ்வுரிமை இருந்துள்ளது.

நாட்டில் இயற்கையாகவோ செயற்கையாகவோ எது நிகழ்ந்தாலும் அரசனைக் கண்டிக்கும் போக்கு இருந்துள்ளது.

ஆகையால் அரசன் வழங்கும் நீதி செங்கோன்மை தவறா வகையில் இருத்தல் வேண்டும் என எண்ணினர். அதனையே உயர் மதிப்பாகக் கருதிவந்தனர்.

3.2.15 வடக்கிருத்தல்

மனிதன் தான் நினைத்தால் பிறப்பதற்கும் இறப்பதற்கும் திட்டமிடமுடியாதவன். அவை தாமே நிகழும் நிகழ்வுகளாகும். சமூகச் சூழல் காரணமாகச் சமணர்கள் வடக்கிருந்து உயிர் துறத்தல் என்னும் வழக்கத்தினை உண்டு பண்ணினர். இவ்வழக்கம் சங்கத் தமிழரிடம் நிலைபெற்று இருந்தது.

‘போரில் ஏற்படும் புறப்புண்’¹³⁰

‘குடும்பத்தில் ஏற்படும் குழப்பங்கள்’¹³¹

‘நட்பு இழந்தமை’¹³²

என்னும் காரணங்களுக்காகப் பெருஞ்சேரலாதன், கோப்பெருஞ் சோழன், பிசிராந்தையார் முதலானோர் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்துள்ளனர். இவர்களின் இறப்பு என்பதும் மதிப்பார்ந்த ஒரு நிகழ்வாகப் போற்றப் பட்டுள்ளது.

கணவன் இறந்த பிறகு தன்னுடைய உடலை தானே அழித்துக் கொள்ளும் உடன்கட்டை ஏறுதல் என்னும் வழக்கத்தையும் போற்றியுள்ளனர். பூதப்பாண்டியனின் மனைவி கோப்பெரும்பெண்டு கணவன் இறந்தபிறகு வாழ்தலின் கொடுமையைப் பாடி உயிர் துறக்க முயலுகின்றார்.¹³³

அத்தகு வீரச் செயலைப் பாராட்டிப் பல புலவர்கள் புகழ்ந்துரைக்கின்றனர்.

3.2.16 செய்நன்றி அறிதல்

நன்றி என்னும் சொல் சங்கப்பாக்களில் நன்மை,¹³⁴ உதவி,¹³⁵ அறம் என்னும் பொருள்களில் பயின்றுவந்துள்ளது. மனிதனின் உள்ளத்தைப் பக்குவநிலைக்குக் கொண்டு செலுத்தும் ஒரு தாரக மந்திரச் சொல் நன்றி என்றால் மிகையன்று; நன்றி, மன்னித்துக்கொள் என்னும் சொற்களைச் சொல்லுபவன், ஏற்பவன் என இருவரும் ஒரு நிறைவு கொண்ட மனிதனாக நிலைபெறுகின்றனர்.

பசுவினது மடியினை அறுத்த தீவினையாளரும், பெண்டிரது கருப்பத்தை அழித்தோரும், பார்ப்பாரைப் பிழைத்த கொடுந் தொழிலை உடையோரும் தாம் செய்த பாவத்தினைப் போக்குவதற்கு வழிகள் உள்ளன. ஆனால் நிலம் புடைபெயரும் காலமாயினும் ஒருவன் செய்த நன்றியைச் சிதைத்தோர்க்கு நரகத்திலிருந்து தப்ப முடியாது என்பதைச்,

‘செய்தி கொன்றார்க்கு உய்தி இல்லென’¹³⁶

என்று புறப்பாட்டு பதிவுசெய்கின்றது. செய்நன்றி மறத்தல் கூடாது என வலியுறுத்தும் இப்பாடலின் வழி நன்றி என்பதைச் சமூக மதிப்புடைச் செயலாகக் கருதியுள்ளது.

3.2.17 நான் - நாம்

தமிழர்களிடம் ‘நாம்’ (We Feeling) என்னும் உணர்வு தோற்றம்

பெறவேண்டும் ‘நான்’ என்னும் உணர்வு குறைய வேண்டும்; இல்லாமல் போகவேண்டும். இவ்வுணர்வு சங்கச் செய்யுட்களிலேயே வலியுறுத்தப் பட்டுள்ளது.

இந்திரர் அமிழ்தம் கிடைத்தாயினும் அதனைத் தனியே உண்ணாமல் பிறருக்கும் அளிப்பர். அவர்கள் யாரையும் வெறுக்க மாட்டார்கள். அஞ்சத் தகுவனவற்றிற்கு அஞ்சவர்; புகழுக்குரிய செயலெனின் அதற்காகத் தம் உயிரையும் கொடுப்பர். பழியாயின் உலகம் முழுவதும் பெறுவதாயினும் அதை விரும்பமாட்டார்கள். மனக் கவலையும் கொள்ள மாட்டார்கள். இத்தகு பிறர்நலம் பேணும் இயல்பு உடையவர்களால் தான் இவ்வுலகம் இயங்குகின்றது.¹³⁷

கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி என்னும் சங்கப்புலவர் ஒரு மனிதன் எவற்றிலிருந்து விலகி எவற்றைச் சார்ந்து நிற்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தும் இப்பாடலில் தமக்கு – பிறருக்கு எனச் செம்மாந்து சொல்லும் செய்திகள் உளங்கொளத்தக்கவை ஆகும்.

3.2.18 புகழ்

புகழ்பட வாழ்தலையே பெரும்பேறாகக் கருதினர். புலவர்களால் பாராட்டத்தக்க புகழ் எய்த வேண்டும் என்பதைப் பொதுவாக மக்களும் சிறப்பாக அரசர்களும் விரும்பினர்.

‘புலவர் ஏத்த ஓங்கு புகழ் நிறீஇ’¹³⁸

‘வாய்மொழி வாயர் நிற்புகழ் ஏத்த’¹³⁹

‘நீடு வாழிய நெடுந்தகை’¹⁴⁰

என்னும் தொடர்களால் மக்களும் மன்னனும் புகழ்பட வாழ்தலை விரும்பினர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

விரைந்து செல்லும் களிற்றின் தோற்றம் காண்பதற்கு அழகுடையது.
அவ்வழகினைப் போல புகழ் மேம்பாடடையும் வண்ணம் வாழ்பவரின் செல்வம்
பொலிவுடையது என்பதை,

‘இசைபட வாழ்பவர் செல்வம் போலக்

காண்டொறும் பொலியும் கதழ் வாய் வேழம்’ ¹⁴¹

என்னும் இப்பாவடிகள் உணர்த்தும்.

ஒருவன் புகழால் மேம்பட்டவன் என்பதைவிட அவன் புகழை
மேம்படுத்துபவன் எனும் கருத்தில் ‘புகழ் மேம்படுநன்’¹⁴² ‘புகழ் மேம்படுந்’¹⁴³ என்னும்
தொடர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மனிதன் புகழைச் சார்ந்து இருக்காமல் புகழ்
மனிதனைச் சார்ந்து இருக்கவேண்டும்.

மதிப்பால் மனிதன் சிறப்பதைக் காட்டிலும் மனிதனால் மதிப்பு சிறக்க
வேண்டும் என்பதை வெளிப்படுத்தும் இப்புகழ் என்னும் மதிப்பு மக்களால்
போற்றப்பட்டுள்ளது.

3.2.19 வாய்மை

சங்கச் சமூகத்தில் வாய்மையோடு இருப்பவர்கள் புலவர்களாயினும்
அரசர்களாயினும் அடைமொழியோடு போற்றப்பட்டுள்ளனர். இதனை வாய்மொழிக்
கபிலர்,¹⁴⁴ வாய்மொழிப் புலவீர்,¹⁴⁵ வாய்மொழித் தழும்பன்,¹⁴⁶ வாய்மொழி முடியன்¹⁴⁷
என்னும் தொடர்களால் அறிய முடிகின்றது. அரசர்கள் எச்சுமலிலும் வாய்மொழி
தவறாதவர்களாகவும் உண்மை பேசுபவர்களாகவும் இருந்தனர் என்பதை

‘வலியரென வாய்மொழியலன்

மெலியரென மீக்கூறலன்’ ¹⁴⁸

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்தும்.

தன் அனுபவத்தில் சான்றோர் மொழிகள் உண்மையானதைத் தலைவி
தோழியிடம் கூறி மகிழ்கிறாள்.

‘பல்லோர் கூறிய பழமொழி யெல்லாம்

வாயே யாகுதல் வாய்த்தனம் தோழி’¹⁴⁹

தலைவன் சொன்னசொல் தவறாதவன்; சொன்ன காலத்தில் வரவில்லை.
ஆனால் சொல்லிச் சென்ற காலம் வந்துவிட்டது. அக்காலத்தைத் தலைவி நம்பவில்லை.
தலைவனின் சொல்லில் உடன்பாடு கொள்கிறாள். இதனைக்,

‘கானம் கார் எனக் கூறினும்

யானோ தேறேன் அவர் பொய்வழங்கலரே’¹⁵⁰

என்னும் அடிகளால் புலப்படுத்துகின்றாள்.

சங்க காலத்தில் மெய்மொழி துலாக்கோலைப் போன்று
குற்றமில்லாதது.¹⁵¹மெய் பேசுபவர்கள் நிலம் தன் இயல்பில் திரிந்த பொழுதும்¹⁵²உலகம்
நிலைமாறிய பொழுதும்¹⁵³எந்நாளும் தன் இயல்பில் மாறாதவர்கள். கனவிலும்
¹⁵⁴விளையாட்டிலும்¹⁵⁵தவறுதலாகக்¹⁵⁶ கூட மெய் பேசுவதிலிருந்து மாறி பொய் பேசுதலை
விரும்பமாட்டார்கள்.

சங்கச் சமூகம் உண்மை உணர்வை பாதுகாத்து வைக்கும் பாங்கைப்
பெற்றிருந்தது. இப்பண்பு சங்கச் சமூகத்திற்கு முதன்மையானது. நிலை
நிறுத்தவேண்டியதாய் இருந்திருக்கிறது. இனக்குழு நிலையிலிருந்து மாறி நிலவுடைமைச்
சமுதாயமாய்ப் புடைபெயர்ந்த பொழுதும் மக்களிடம் நிலைத்து நிற்கவேண்டிய பண்பாக
வாய்மையைக் கருதிய காரணத்தால் இதுவும் உயர் மதிப்பாகக் கருதப்பட்டுள்ளது.

3.3 அறம்சார் மதிப்புகள்

இந்திய சமூகத்தில் கி.பி.8-ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் திரிவர்க்கமே பேசப்பட்டன. பின்னர் வீடு பேற்றினையும் இணைத்துச் சதுர் வர்க்கம் எனப் பேசப்பெறுகின்றன. தமிழ்ச் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை அறம் என்னும் நிலையிலேயே வீடு பேறு குறித்தச் செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.¹⁵⁷

பாட்டியல் நூல்களின் எழுச்சிக்குப் பின் நாற்பொருள் குறித்துப் பேசும் வழக்கம் வந்துள்ளது.

அறம், பொருள், இன்பம் என முப்பொருள் குறித்து இலக்கியங்கள் பேசினாலும் சங்க இலக்கியப் பாகுபாட்டில் அற இலக்கியம் என்னும் தனித்தப் பாகுபாடு இல்லை. எனினும் அறம் எனும் சொல்லாட்சியும் பொருண்மையும் பரவலாகப் பயின்று வந்துள்ளது.

தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் முப்பொருட்களைச் சொல்லும் பொழுது அறத்திற்கே முதன்மை அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

‘அந்நிலை மருங்கின் அறமுத லாகிய

மும்முதற் பொருட்கும் உரிய என்ப’¹⁵⁸

‘அறம் பொருள் இன்பமென் றம்முன்றின்’¹⁵⁹

இன்பமும் பொருளும் அறமும் என்றாங்கு

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை”¹⁶⁰

இன்பத்தைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது இன்பத்தை முதன்மைப்படுத்திக் கூறியுள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. மற்ற இடங்களில் அறத்தை முதன்மைப்படுத்தியும் அறமே தலைமைக்கு உரியதாகவும் கருதுகின்றனர். இன்பத்தை அகப் பாடல்கள் சிறக்கப் பேசியுள்ளன. அறத்தையும் பொருளையும் புறப் பாடல்கள் விரித்துப் பேசியுள்ளன.

முப்பொருள்களில் ஒன்றான அறமே முதன்மையானதாகும். அறத்தின்

வழியே அனைத்தும் இயங்கும் என்பதைச்

‘சிறப்புடை மரபின் பொருளும் இன்பமும்

அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம் போல்’¹⁶¹

என்னும் புறப்பாடலின் வழி அறிய முடிகின்றது.

அறத்தைத் தெய்வமாகக் கருதும் போக்கினைச் சங்கப் பாக்களின் வழி

அறியமுடிகின்றது.

‘மாசொடு குறைந்த உடுக்கையள் அறம் பழியா

துவ்வாளாகிய என் வெய்யோளும்’¹⁶²

என்னும் பாடலில் பெருஞ்சித்திரனார் என்னுடைய மனைவி தன்னுடைய

இந்தத் துன்பத்திற்குக் காரணம் அறக்கடவுள்தான் என்று கூறிப் பழிப்பாள் என்கிறார்.

சங்கப்பாடல்கள் அகத்தையும் புறத்தையும் பற்றி மட்டுமே 2381

பாடல்களிலும் போற்றியுள்ளன. எனினும் அறம் சார்ந்த செய்திகள் 140 அகப்பாடல்களிலும்

75 புறப்பாடல்களிலும் பதிவு பெற்றுள்ளன. அகமாந்தர்களின் கூற்றுகளிலும் புறத்

துறைகளிலும் அறம் சார் மதிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

அறம்சார்மதிப்புகள் அகப்பாடல்களிலும் புறப் பாடல்களிலும்

இடம்பெற்றுள்ளன. இம்மதிப்பை முன்பு பகுத்ததைப் போன்று புறம்சார் அற மதிப்புகள்,

அறம்சார் மதிப்புகள், பொதுவான அற மதிப்புகள் எனப் பகுக்கலாம்.

3.3.1 புறம்சார் அற மதிப்புகள்

புறநானூற்றில் பொருண்மொழிக் காஞ்சி, செவியறிவுறாஉ,

முதுமொழிக்காஞ்சி எனும் துறைகள் அறம் கூறும் துறைகளாகவே இடம்பெறுகின்றன.

மன்னர்களின் பெருமைகளைக் கூறும் பொழுதும் கையறு நிலை பாடும் பொழுதும்

வஞ்சினம் உரை கூறும் பொழுதும் பாடல்களில் அறச் செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன.

உலக மக்களுக்குப் பொதுவான உண்மைகளைக் (Universal Truth)

சூறும் செய்திகள் உலகம் தழீஇய அற மதிப்புகள் எனலாம். இம்மதிப்புகள் எந்நாளும் மாறாதவை; நிலைபேறுடையவை ஆகும்.

3.3.1.1 நல்லாட்சி

மக்கள் வாழ்விற்கு நீரும் நெல்லும் முதன்மையானது. இவ்விரண்டும் வேண்டியாங்கு வேண்டிய அளவில் நல்ல மன்னனின் ஆட்சியில் தான் கிடைக்கும். ஆகையால் உணவைக் காட்டிலும் உணவைப் பங்கிட்டுத் தரும் மன்னனே முதன்மையானவன். தன்னுடைய முதன்மையை உணர்ந்து செயல்படுவனே உலகுக்கு உயிர் போன்றவன் என்னும் செய்தியை

‘மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்’¹⁶³

என மோசிக்கீரனார் பதிவு செய்கின்றார்.

3.3.1.2 மனிதவளம்

ஒரு நாடு நல்ல நாடாக அமைவது அந்நாட்டின் வளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது மட்டுமன்று. அந்நாட்டு மக்களின் மனவளத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது ஆகும்.

ஒரு நாடு நல்லவர்களைக் கொண்டமைந்தால் நல்ல நாடாகும். தீயர்களைக் கொண்டமைந்தால் தீய நாடாகும். எனவே ஒளவையார்,

‘எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்

அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே’¹⁶⁴

ஆடவரை அடிப்படையாகக் கொண்டது இவ்வுலகு என்று சுட்டுவது சங்கச் சமூகத்தில் புறத்தே போய்ச் செய்யும் செயல்கள் ஆடவர்க்குரியதாகும் என்பதால்தான் இதனை

‘வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே’¹⁶⁵

என்று சுட்டுகின்றது. ஒருவன் எவ்வளவுதான் செல்வத்தைப் பெற்றுப் பலருடன் இருந்து உணவு உண்ணும் பெரும்பேறு பெற்றிருந்தாலும் குழந்தைச் செல்வம் பெறவில்லை என்றால் பயனில்லை என்று அரசன் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி பாடுகின்றார்.

‘மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்

பயக்குறை யில்லைத்தாம் வாழுநாளே’¹⁶⁶

இன்பமாய் வாழ எண்ணும் ஒருவனாயினும் அரசனாயினும் கல்லாதவனாயினும் வேட்டைக்காரனாயினும் உண்ணும் அளவும் உடுக்கும் அளவும் ஒன்றேயாகும். ஆகையால் சேர்த்து வைக்கும் செல்வத்தின் பயன் மற்றவர்க்குக் கொடுத்தலாகும். நாமே அனுபவிப்போம் என்றால் தவறுகள் பலவும் உண்டாகும் என்று நக்கீரர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே

பிறவும் எல்லாம் ஓர் ஒக்கும்மே

செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

துய்ப்பேம்எனினே தப்புந பலவே”¹⁶⁷

கொடுப்பது என்று முடிவு செய்யும் பொழுது யாருக்குக் கொடுப்பது எவ்வளவு கொடுப்பது என்பதையும் சங்கச் சமூகம் முடிவு செய்துள்ளது.

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதனெதிர்

ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று

கொள் எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதன்எதிர்

கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று”¹⁶⁸

எனும் இப்புறப்பாட்டைக் கழைதின் யானையர் பாடியுள்ளார். கொடுக்கும் மனப்பான்மை உடையவர்கள் சிலரே இருப்பர். அவர்களும் கொள்வோன் மனநிலையை அறிந்து கொடுப்பர்; கொள்வோரும் கொடுப்போரின் மன நிலையை அறிந்து கொள்வர் என்னும் உயரிய செய்தியைப் பதிவுசெய்துள்ளார்.

3.3.1.3 உலக இயல்பு

உலகத்தின் இயல்புகளை உணர்ந்தோர் அதனை முழுமையும் உணர இயலாது. இதனைப் பக்குடுக்கை நன்கணியார் என்னும் புலவர் குறிப்பிடும் பொழுது

‘இன்னாது அம்ம இவ்வுலகம்

இனிய காண்க இதன் இயல்பு உணர்ந்தோரே’¹⁶⁹

எனச்சுட்டுகின்றார். இப்பாடல் பிறப்பும் இறப்பும் இயல்பானவை; திருமண மகிழ்வும் இறப்புத் துன்பமும் இயல்பானவை; இவற்றைக் கடந்து வாழும் பொழுதுதான் இனியனவற்றை எய்த முடியும்.

கலித்தொகையில் அன்பு, பண்பு, நிறை என ஒவ்வொன்றிற்கும் வரையறைகள் தரப்பட்டுள்ளன. அவை ஒரு வளர்ந்த சமூகத்தின் எழிலார்ந்த வரையறைகள். இவ்வரையறைகள் சட்டவிதிகள் போன்று நிலைப்படுத்தப் பட்டன.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட செய்திகள் சங்கச் சமூகத்தின் நிலைத்த உலகம் தமிழிய அறம் சார் மதிப்புகளாகும். இம் மதிப்புகளைத் திறனாய்வாளர்கள் பிற சமயக்கருத்துக்கள் என்று சான்று பகர்கின்றனர். எது முந்தியது எது பிந்தியது என்று ஆராய்ந்தார் இலர்; சங்கப் பாடலாக இருக்கின்ற காரணத்தால் இலக்கியம் கண்டு இலக்கணம் இயம்பல் என்னும் கருத்தாக்கப்படி இப்பாடலிலிருந்து மெய்ப்பொருளியலை

வரையறுத்துக் கூறினாரில்; இதனை உலக உண்மையாகக் (Universal Truth) கருத வேண்டும்.

3.3.1.4 கொடை

சங்கச் சான்றோர் தம்முடைய பாடல்களில் அரசின் புகழினைப் பாடும்பொழுது கொடைத் தன்மையை வியந்து போற்றுகின்றனர்.

இம்மையில் கொடுத்தால் மறுமையில் வாழ்வு கிட்டும் என்னும் அறச்சிந்தனை சங்க காலத்திலேயே முகிழ்த்து விட்டது. எனினும் ஆய் அண்டிரன் என்னும் வள்ளலைப் புகழ்ந்து பாடும் முடமோசியார் தமது பாடலில்,

‘இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்

அறவிலை வணிகன் ஆய்அல்லன்’¹⁷⁰

என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் இரவலரின் முகக்குறிப்பைக் கண்டே கொடுக்க வேண்டும்¹⁷¹ கொடுப்பவர் மிகுதியாகக் கொடுக்க வேண்டும். அடுத்தவரிடம் சென்று

கேட்காத அளவிற்குக் கொடுக்க வேண்டும்,¹⁷² இரவலர் பலநாட்கள் பலருடன்

வந்தாலும் முதல்நாள் உபசரித்ததைப்போன்றே வரவேற்க வேண்டும்¹⁷³ எல்லாரையும்

சமமாகப் பாவிக்காமல் அவரவர் தகுதியறிந்து வழங்க வேண்டும்¹⁷⁴ (வரிசையறிந்து

வழங்கல்), ஏற்போருடைய தகுதியைப் பாராது கொடுப்போரின் தகுதி உயர்வினைக்

கருதி வழங்க வேண்டும்.¹⁷⁵

கொடை கொடுக்க வேண்டும். அதுவும் இடது கை தருவதை வலது கை அறியாமல் வழங்க வேண்டும் என்று கூறுவர். இக்கருத்தை ஒட்டிய மதிப்புகளை அறியமுடிகின்றது.

3.3.1.5 ஈகை

அறங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஈகையாகிய அறம் தலையாய அறமாகும்.

ஈகையாவது பெருளற்றவர்களுக்குப் பொருள் தந்து உதவுவதாகும்.

சங்க காலத்தில் வறுமையுற்றோருக்கு வரையாது பொருள் வழங்கி அவர்களை வாழ வைத்த வள்ளல்களையே புலவர்கள் சிறப்பித்துப் பாடினார். இரவலர்கள் புலவர்களால் பாடப்பெறும் சிறப்பினைப் பெறுவோரே பாகனால் செலுத்தப்பெறாத வானுர்தியை எய்தி விண்ணுலக இன்பத்தைத் துய்ப்பர் என்று புறப்பாடல் கூறுகின்றது.

“புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்

வலவ னேவா வான வூர்தி

எய்துப வென்பதஞ் செய்வினை முடித்து”¹⁷⁶

ஈகை கொடையெனப்படும். இல்லாதவர்களுக்குப் பொருளாகக் கொடுத்துதவுதலால் கொடை எனப்பட்டது.

சங்க காலத்தில் கொடையில் மேம்பட்டு விளங்குவது தலைச்சிறந்த பண்பாடாகப் போற்றப்பட்டது. புறநானூற்றுப் பாடல்கள் கொடையிற் சிறந்த பல வள்ளல்களைப் பாடி இப்பண்பாட்டின் மேன்மையினை உணர்த்துகின்றன.

பல மன்னர்களும் குறுநில மன்னர்களும் தலைவர்களும் புலவர்கள் பாணர்கள், பொருநர், விறலியர் போன்றோருக்குப் பரிசில்கள் நல்கி அவர்களுடைய வறுமையினைப் போக்கிய கொடைத்திறனைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பலபடப் பாடுகின்றன.

நான் - நாம் என்பது இல்லாது போதல் போன்று இருப்பவன் - இல்லாதவன் என்னும் வேறுபாடும் அற்றுப்போதல் வேண்டும் என்னும் எண்ணப் போக்கில் பழந்தமிழகத்தில் ஈகை என்னும் உள்ள உணர்வினை உருவாக்கியிருத்தல் வேண்டும்.

ஈகை என்னும் உணர்வின் செயல்பாடு கொடை எனலாம்.

வரையா ஈகை,¹⁷⁷ தண்டா ஈகை,¹⁷⁸ தாழா ஈகை,¹⁷⁹ தாங்கா ஈகை,¹⁸⁰

பொய்யா ஈகை¹⁸¹ என எச்ச நிலையில் ஈகையின் சிறப்பினை வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஈகை என்பது இருப்பதைப் பகிர்தல்; செல்வம் உள்ளவன் இல்லாதவனுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். நமக்குச் சேர்க்கவேண்டும். ஈயக்கூடாது என்று எண்ணினால் விளைவுகள் பல உண்டாகும். அதனால்

‘செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

துய்ப்போம் எனினே தப்பந் பலவே’¹⁸²

என நக்கீரர் கூறும் செய்திகள் வள்ளுவரின் ‘யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல் அதனின் அதனின் இலன்’¹⁸³ என்னும் குறளுக்கு முன்னோடிக் கருத்து என்று சொல்லலாம். செல்வத்தைச் சேர்ப்பதால் பல்வேறு துன்பங்களும் வந்து சேரும் என்பது உண்மை.

மெய்ப்பாட்டியலில் கொடை கொடுப்பதால் பெருமிதம் தோற்றம் பெறும் என்று குறிக்கப்பெறுகின்றது. கொடையை - ஈகையை உள்ளம் இயல்பாய்ச் செய்யும் பொழுது பெருமை வந்து சேரும். இதனைக்,

‘கொடைக்கடன் இறுத்த கூம்பா உள்ளத்து’¹⁸⁴

‘கொடைக்கடன் இறுத்த செம்மலோய்’¹⁸⁵

என்று வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஓர் அரசனைப் புகழும் பொழுது அவன் வருந்தி வந்தோர் துன்பத்தை நோக்கி அவர்களுக்குக் கொடுத்து அருள் வல்லானாகுக; பகைவர் அருள் இல்லாதவராகக் கொடாமை வல்லராகுக; என்னும் புலவர்கள் பாடினர்.

“வருந்தி வந்தோர் மருங்கு நோக்கி

அருளவல்லை யாகுமதி ! அருளில்

கொடாமை வல்ல ராகுக

கொடாத துப்பின் நிற்பகை எதிர்ந்தோரே”¹⁸⁶

இப்பாடலில் வெற்றியைக் கொடையுடன் இணைத்துப் பாடியுள்ளமை சிறப்பிற்குரியது. கொடுப்பவனும் பெறுபவனும் அடுத்தவரிடம் இல்லை எனும்படியாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்னும் உயரிய நோக்கில் தன்னலம் கருதா மழையோடு இணைத்துக் கூறியுள்ளார்.¹⁸⁷

கொடை, ஈதல் என்பன புறம் சார் மதிப்புகள் என்ற பொழுதிலும் இல்லறம் சார்ந்தே இவை அடித்தளம் இடப்பட்டிருக்கின்றன. ஈத்துவக்கும் இன்பம் மிகச் சிறந்தது என்பது சங்கச் சான்றோர் கருத்தாகும். இதனை அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் கூறும் பொழுது,

‘சுரும்பு உண விரிந்த பெருந்தண் கோதை

இவளினும் சிறந்தன்று ஈதல்’¹⁸⁸

வண்டுகள் மிளிற்றும் குளிர்ச்சி பொருந்திய மலரினை அணிந்துள்ள பெண்ணிடத்துக் கிடைக்கும் இன்பத்தைவிட ஈதலினால் கிட்டும் இன்பம் சிறந்தது என்று சொல்கிறான். அவ்வாறான உரை நிகழ்த்த தலைவன் எத்தகைய மன நிலையைப் பெற்றிருப்பான் என்பது வியப்பிற்குரியதாகும். அந்த அளவிற்குக் காமமா? ஈதலா, என்றால் பொருள் வயின் பிரியும் தலைவன் ஈதல் இன்பத்தை உயர் மதிப்பாகக் கருதியதால் அதனை முன்னிருத்தியுள்ளான்.

3.3.1.6 வஞ்சினம்

மூவேந்தர்கள் தம்முடைய பகைவர்களை நோக்கி வஞ்சினம் உரைக்கின்ற பொழுது பல்வேறு செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளனர். அவ்வுரைகளில் அறச்செய்திகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. அம்மன்னர்கள் தாம் உயர்வாகக் கருதியவற்றின் மேல் அவ்வறச் செய்திகளை ஏற்றிக் கூறியுள்ளனர். ஆகையால் அச்செய்திகள் உயர் மதிப்பாகக் கருதப்படுகின்றன.

ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் தம்முடைய வஞ்சினத்தில் தான் சொல்லும் நீதிக் கருத்துக்கள் பிழையானதாகப் போகட்டும் என்னும் பொருண்மையில் தகுதியில்லாத ஒருவன் என்னுடைய அரியணையில் அமர்ந்து நீதி வழங்குவானாக எனக் கூறுகின்றார்.

“அறனிலை திரியா அன்பின் அவையத்துத்

திறனில் ஒருவனை நாட்டி முறைதிரிந்து

மெலிகோல் செய்தே னாகுக”¹⁸⁹

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தம்முடைய வஞ்சினத்தில் என்னுடைய குடிமக்கள் நல்ல அரசாட்சி கிடைக்காமல் துன்பப்பட்டும். என்னுடைய அரசன் கொடியன் எனக் குடிபழி தூற்றும் நிலைக்கு ஆளாகட்டும் என்று கூறுகின்றான். இதனை,

“என்நிழல் வாழ்நர் செல்நிழல் காணாது

கொடியன் எம்இறை எனக் கண்ணீர் பரப்பிக்

குடிபழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுக”¹⁹⁰

எனும் பாவடிகள் சுட்டுகின்றன.

சோழன் நலங்கிள்ளி தமது வஞ்சினத்தில்

பொருந்திய தீதில் நெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளப்
பல்லிருங் கூந்தல் மகளிர்

ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைக என் தாரே”¹⁹¹

பகைப்புலத்தில் பகைவரை யான் வருத்தாது எதிர் கொள்ளாது போகில்
என்னுடைய மாலை பொருத்தமில்லாத பொது மகளிரின் மார்பில் புரளட்டும் எனக்
கூறுகின்றான்.

இவ் வஞ்சினங்களில் செங்கோல் சிறப்பு, குடி மக்களைப் பாதுகாத்தல்,
கற்பொழுக்கம் முதலான அறக்கருத்துக்கள் வலியுறுத்தப் பெறுகின்றன. ஒரு மன்னன்
வஞ்சினம் கூறும் பொழுது தனக்கு எது மானக்கேட்டைத் தருமோ அதையே உயரியதாகக்
கருதிக் கூறுகின்றான். அம்மதிப்பே அவனை உயரியவனாகக் காட்டுகின்றது.

3.3.2 அகம்சார் அற மதிப்புகள்

காதலுலகு என்பது ஒரு தனித்த உலகு தான் என்றாலும் அங்கும் அறம்
போற்றப்பட்டுள்ளது. அவ்வறங்களுக்கு முத்தாய்ப்பான அறமதிப்பு அறத்தொடு நிற்றல்
என்பதாகும்.

3.3.2.1 காதல் நட்பு

தலைவன் தலைவி இருவரிடத்தும் காதலுணர்வு வளர்ந்து வருகின்றது.
ஆனால் தலைவி தலைவனின் அன்பு குறைந்து வருவதாகக் கருதுகின்றாள். அதனை
உணர்ந்து தோழியிடம் வருந்திக் கூறுவதாகவும் அதற்குத் தோழி கூறுவதாக அமைந்த
பாடல் ஓர் உயரிய நட்பின் மதிப்பாழத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடியதாகும்.

“பெரியோர் நாடி நட்பின் அல்லது

நட்டு நாடார்தம் ஒட்டியோர் திறத்தே”¹⁹²

ஒவ்வொருவரிடத்திலும் குணமும் குறையும் காணப்பெறும். அவற்றுள் மிகையானது எதுவோ அவற்றையே கொண்டு மகிழவேண்டும். ஒருவரிடத்தில் நட்போ காதலோ கொண்டபின் அவர்களின் குறைகளை எச்சுழலிலும் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் கிடையாது. இது பெரியோர் இயல்பு. இவ்வுயரிய அறத்தைத் தலைவியே பின்பற்றுக எனத் தோழி கூறுகின்றாள்.

தலைவன் தம்முடைய திருமணத்தைத் தள்ளிப்போட எண்ணுகின்றான். தோழி வேற்று வரைவினை எடுத்துச் சொல்லி, தலைவியின் துன்பத்தைப் புலப்படுத்த விழைகிறாள். அது பொழுது,

‘முந்தையிருந்து நட்போர் கொடுப்பின்

நஞ்சும் உண்பர் நனிநாக ரிகர்’¹⁹³

நண்பர்கள் மனம் பிறழாமல் நடந்து கொள்வது தானே நாகரிகம் என்பதை வெளிப்படுத்த ஒருவர் கொடுக்கும் நஞ்சினை அடுத்தவர் உண்ணத் தலைப்படுவர். நஞ்சாயிற்றே என மறுத்தால் அடுத்தவர் நெஞ்சம் பதறுமே என நஞ்சினையும் ஏற்றுக் கொள்வர். இது நட்பின் வெளிப்பாடு. இதனை ஏன் காதலராகிய நீர் ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கின்றாய் எனத் தலைவனை நோக்கித் தோழி கேட்கின்றாள்.

தலைவனின் பிரிவைத் தோழி தலைவிக்கு உரைக்கின்றாள்.

‘நின்ற சொல்லர் நீடு தோன்று’¹⁹⁴

இப்பாவடிகளில் அவர் சொன்ன சொல் தவறாதவர், அவர் நட்பு மிகவும் இனிமையானது. தாமரைப் பூவின் தேனையெடுத்துச் சென்று மலையுச்சியிலுள்ள சந்தன மரக்கிளையில் கட்டப்பட்ட தேனடையைப் போன்று இனிமையானவர். அவருடைய நட்பு உயர்வானது; இனிமையானது என்று கூறுகின்றாள்.

எங்கள் இருவரது நட்பு நிலம், வான், கடல் மூன்றைக்காட்டிலும்

அகலமானது; உயரமானது; ஆழமானது என்று சுட்டிக் காட்டுகின்றாள்.¹⁹⁵

நட்பு என்பது சங்கச் சமூகத்தில் ஓர் உயரிய மதிப்பாகப் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. எனினும் காதல் உலகிலும் நட்பின் ஆழத்தை மதிப்பிட்டுக் காட்டும் போக்கினை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

3.3.2.2 விதிக்கோட்பாடு

நன்மையைச் செய்தால் நன்மையை அறுவடை செய்யலாம். தீமையைச்செய்தால் தீமையை அறுவடை செய்யலாம். இன்றைக்குச் செய்தால் அன்றே அனுபவிக்கலாம் என்னும் பழம் செய்தியினைத் தலைவி ஒருத்தி வருத்தப்பட்டுச் சொல்கிறாள்.

“இம்மை நன்றுசெய் மருங்கில் தீதில் என்னும்

தொன்றுபடு பழமொழி இன்றுபொய்த் தன்று கொல்”¹⁹⁶

எனும் இப்பாடலில் தலைவன் காலத்தே வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றான். ஆனால் சொன்ன சொல்லைக் காக்கவில்லை. ஊரார் அலர் தூற்றுகின்றனர். இதனைக் கேட்ட தலைவி இப்பிறவியில் நன்மை செய்தால் நன்மையே விளையும்; தீமை விளையாது என்று கூறுவார்களே. அப்பழமொழி இன்று பொய்யாகிப் போய்விட்டதே என்று வருந்துகின்றாள்.

நன்மை செய்தல் வேண்டும். மறந்தும் தீமை செய்தல் கூடாது என்னும் உயரிய எண்ணப்போக்கு மக்களிடம் இருந்துள்ளது.

3.3.3 அருள் சார் அறமதிப்பு

புறத்து ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்ட தலைவன் மீண்டு வந்து தோழியிடம்

வாயில் நேருகின்றான். அப்போது தோழி தலைவனிடம் கடுமையாகக் கூறும் பகுதிகள் அக்கால மதிப்பின் நிலைப்பாட்டை உணர வைக்கின்றன.

“நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்

செல்வ மன்று; தன் செய்வினைப் பயனே

சான்றோர் செல்வமென்பது சேர்ந்தோர்

புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்

மென்கட் செல்வம் செல்வமென் பதுவே”¹⁹⁷

இப்பாவடிகளில் ஒருவன் பட்டங்களைப் பெறுவதும் பாராட்டுக்களைப் பெறுவதும் யானை குதிரை போன்ற விலங்கினங்களை உடைமையாகக் கொண்டு ஊர்ந்து செல்வதும் செல்வமன்று. இவையெல்லாம் முன்பு செய்த நல்வினைப் பயனால் வருவன. இவற்றைச் சான்றோர் செல்வமென்று மதிக்கமாட்டார்கள். தம்மைச் சார்ந்தாரை எக்காரணம் கொண்டும் துன்புறுத்தாது அவருக்கு ஏற்படும் துன்பத்தைத் தன் துன்பமாகக் கொண்டு அருள் செய்வதையே செல்வமாகக் கொள்வர்.

தொடர்புடையார் மாட்டும் தொடர்பில்லார் மாட்டும் செலுத்தும் அன்பு அருள் எனப்படும். இவ்வன்பான அருளினைச் சங்கச் சமூகம் உயர் மதிப்பாக் கருதியுள்ளது.

ஒருவருக்கு இன்பம் தரக்கூடியது மற்றொருவருக்குத் துன்பமாய் அமையக்கூடும். ‘அன்பு ஈன் குழவி அருள்’ என்பார் வள்ளுவர். இன்பத்தையும் அளவு அறிந்து துயக்க வேண்டும். அடுத்தவரின் இன்பமும் துன்பமும் அவரைச் சார்ந்தது மட்டுமன்று; உடன் இருப்போரையும் சார்ந்ததாகும்.

தலைவன், தலைவியிடம் எனக்குப் புணர்ச்சி இன்பம் வேண்டும் என்பதால் விரும்பினேன் என்று கூறுகின்றான். அதற்குத் தலைவி தனக்கு இன்பம் என்று பிறருக்குத் துன்பம் தரலாமா என்று வினவுகின்றாள். இச்செய்தியைத்

‘தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கினனா

செய்வது நன்றாமோ மற்று’¹⁹⁸

எனும் கலித்தொகைப் பாவடிகள் உணர்த்துகின்றன.

அறம் என்னும் சட்டம் சார் மதிப்பு சங்கச் சமூகத்தில் அகம், புறம் என இரு தளங்களில் பலவாகப் பதிவாகிக் கிடக்கின்றன.

3.3.4 பொது மதிப்புகள்

சமூக மதிப்பென்பது விருப்பு, வெறுப்பு, ஈடுபாடு, கடமை, இன்பத்துறை, தேவை எனப் பலவற்றையும் உள்ளடக்கியவை ஆகும். சமூகத்தின் விரிந்த நிலையிலும் சுருங்கிய நிலையிலும் மதிப்பென்பது உருப்பெறும்; முழுமைபெறும்.

சங்க கால மக்களின் மதிப்புகளான முதன்மைக் கூறுகளோடு கீழ்க்காணும் மதிப்புகளும் இடம்பெறுகின்றன. இவை சமூகம் சார்ந்த பொது மதிப்புகளாகத் தனித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

3.3.4.1 மானம்

பண்டைத் தமிழர் தொடங்கி நிலைத்து நின்ற உயர் பண்புகளில் ஒன்று மானம் ஆகும். மானம் போற்றுதல் உயரிய நிலையில் காக்கப்பட்டது. சங்ககால நன்மக்கள் தம் வாழ்வு, உயிர்ப்பு என்ற இரு நிலைக்களன்களிலும் மானத்தையே உயர்வாகக் கருதினர்.

மானம் போர்க்குணத்துடன் தொடர்புடையது. சங்கச் சமூகம் போருடன் தொடர்புடையது என்பதால் மானஉணர்வு பெரிதும் போற்றப் பெற்றுள்ளது.

மான உணர்வு சங்கச் சமூகத்தில் போற்றப் பெற்றதோடு நிலைபெற்று இருந்தமையால் வள்ளுவர் தனி அதிகாரமாகப் படைத்துக் காட்டுகின்றார்.

மானம் என்பதற்குப் பரிமேலழகர் ‘எஞ்ஞான்றும் தந்நிலையில் தாழாமையும்
தெய்வத்தால் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையும்’¹⁹⁹ என விளக்கம் தருகின்றார்.

தம் வாழ்வு நெறியிலிருந்து அணுவளவும் பிழையாத தன்மையே மான
உணர்வு எனக் கொள்ளலாம்.

மானம் என்னும் நிலைக்களனைப் போர்க்களத்து இறத்தல், வஞ்சினம்
கூறல், வடக்கிருத்தல், பரிசில் பெறுதல் போன்ற நிகழ்வுகளின் வழி அறியலாம்.

சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை, சோழன் செங்கணானோடு
திருப்போர்ப்புறத்து போரிட்டுத் தோற்றுச் சிறையிடப் பெற்றபொழுது காவலர்களிடம் நீர்
கேட்டு உடன் கிடைக்காத நிலையில் காலம் தாழ்த்திக் கிடைத்த நீரினைப் பருகாமல்
மானத்தால் உயிர் துறந்தான்.

வயிற்றுத் தீத் தணியப் பகைவரிடம் நீர் கேட்டு வாழும் வாழ்வு
தேவையில்லை என்பதால்

“குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்

ஆளன்று என்று வாளில் தப்பார்

தொடர்ப்புடு ஞமலியின் இடர்ப்புடுத்து இரீஇய

கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்

.....

தாம் இரந்து உண்ணும் அளவை

ஈன்மரோ இவ்வுலகத்தானே”²⁰⁰

என்று பாடி அரச குலத்து மானஉணர்வை இரும்பொறை பதிவு
செய்துள்ளார். இப்பாடல் அரச குலத்து வீரன் போர்க்களத்து இறத்தல் என்பதே
நிலைத்த புகழைத் தரும். அல்லாதவை துன்பத்தைத் தரும் என்பதைப் பதிவு செய்தவை
ஆகும்.

‘இன்னது பிழைப்பின் இதுவாகியர் எனத் துன்னரும் சிறப்பின் வஞ்சினம்’²⁰¹

என்பதை உரைப்பதற்கும் மான உணர்வின் மேம்பட்ட நிலையே காரணியாகும்.

தன்னுடைய நிலையில் தாழ்வு ஏற்படும் பொழுது தான் விரும்பி, மேலாகச் சிந்தித்த அனைத்தையும் இழந்தவனாக எனப் பட்டியலிடுவதன் வழி மான உணர்வை உயர் மதிப்பாகக் கருதியிருந்தனர்.

அரசன் ஒருவனிடத்தில் அரசு நடத்தும் திறன், நீதி வழங்கல் முதலானவற்றை மக்கள் எதிர்பார்ப்பர். இதனையே அரசன் பெரிதும் போற்றுவான். அரசியல் திறனைக் கடந்து மக்கள் அரசனிடத்து இல்லற மாண்பினை எதிர்பார்த்திருந்தனர். தலைவன் அல்லது மன்னனுக்குத் தனிமனித ஒழுக்கம் இன்றியமையாதது எனக் கருதப்பட்டது. ஆகையால் சங்க வேந்தர்கள் வஞ்சினத்தால் காதல் மனைவியோடு கூடிய இல்லறத்தை முதன்மை படுத்தியிருக்கின்றனர்.²⁰² தன் ஆளுகைக்குட்பட்ட

நிலத்தைப் புலவர் பாடாது போகட்டும் எனவும் வஞ்சினம் மொழிவான்.²⁰³ ஆக தான் எதை உயர்வானதாகக் கருதினானோ அவற்றின் மீது ஏற்றி வஞ்சினம் மொழிவது வழக்காக இருந்துள்ளது. அவ்வஞ்சின மொழிகளை மான மொழிகளாகக் கருதலாம்.

போர்க்களத்து நிகழும் இயல்பான புண்ணாக இருந்த பொழுதும் அதனை அடுத்தவர் இழிவாகக் கருதும் சூழல் உருவாகும் என்பதனால் அதற்காக நாணி வடக்கிருந்து உயிர் துறக்க முயல்வது ஒரு வகையான மானச்செயலாகக் கருதப்பட்டது.

சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் சோழன் கரிகால் பெருவளத்தானோடு போரிட்ட பொழுது நேருக்கு நேரான போர்தான் என்கின்ற பொழுதும் சேரமானின் மார்பில் புதைந்த வேல் முதுகு வழியே வெளியேறியது. இதனைப் புறப்புண்ணாகக் கருதி வடக்கிருந்து உயிர்துறந்தான். அத்தகைய மானமுடைய மன்னன் இல்லாத காரணத்தால் இப்பகல் பொழுது தனக்குத் துன்பம் தரக்கூடியது எனக் கழாத்தலையார் பாடுவார்.

‘புறப்புண் னாணி மறத்தகை மன்னன்

வாள்வடக் கிருந்தனன் ஈங்கு

நாள்போற் கழியல ஞாயிற்றுப் பகலே’²⁰⁴

இவரைப் போல் பாடிய வெண்ணிக்குயத்தியார் ஒரு படி மேலே போய் வெற்றி பெற்ற சோழனை விடவும் வடக்கிருந்து உயிர்த்துறந்த பெருஞ்சேரலாதன் நல்லவன் எனப் பராட்டுகின்றார்.²⁰⁵

அதியமான் தமக்குப் பரிசில் தரக் காலம் தாழ்த்திய பொழுது காவலனை நோக்கிக் கூறிய உரைகள் எத்தகைய மான உணர்வு மிக்கவை என்பது அறியக்கூடிய ஒன்று.

அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்து போயினும் இவ்வுலகம் வற்றிய உலகமாகிவிடாது என ஒளவையார்,

“அறிவும் புகழு முடையோர் மாய்ந்தென

வறுந்தலை யுலகு மன்றே யதனால்

காவினெம் கலனே சுருக்கினெம் கலப்பை

மரங்கொல் றச்சன் கைவல் சிறார்

மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே

எத்திசைச் சொல்லினு மத்திசைச் சோறே”²⁰⁶

என்று கூறும் அடிகளில் பயின்று வரும் ஆழமான செய்திகள் கவனத்திற்குரியவை.

இவரைப் போலவே கோனாட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார்

“மிகப்பே ரெவ்வ முறினும் எனைத்தும்

உணர்ச்சி யில்லோ ருடைமை யுள்ளேம்

நல்லறி வுடையோர் நல்குர

வுள்ளுதும் பெருமயா முவந்துநனி பெரிதே”²⁰⁷

எனச் சோழன் குராப்பள்ளி தஞ்சிய பெருமாவளவனிடம் பரிசு கிடைக்கக் காலம் தாழ்ந்த பொழுது சிறிதும் அறிவில்லாதார் என அரசனையும் தம்மை நல்லறிவு வாய்ந்தோர் எனவும் கூறிக் கொள்ளும் பொழுது சினத்தின் வெளிப்பாடு தன்னம்பிக்கை வரிகளாக வெளிவருவதைக் காணமுடிகின்றது.

பெருஞ்சித்திரனார் ஒருபடி மேலே போய் தம்மை ‘வணிகப் பரிசில் னல்லேன்’ எனக் கூறும் பொழுது தன்முனைப்பின் வெளிப்பாட்டினைக் காணமுடிகின்றது.²⁰⁸

புலவர் பெருமக்கள் இரந்துண்டு வாழும் மரபினர். தமது தகுதியறியாது நடக்கும் பொழுது அவர்களது தகுதியை எடுத்தெறிந்து வெளியேறும் பொழுது புலவர்களின் மான உணர்வின் வெளிப்பாடு வெள்ளிடையாகின்றது.

மானம் என்னும் உயரிய கோட்பாடு கோட்டையில் அமர்ந்து ஆட்சி புரிந்த மன்னனுக்கும் குடிசையில் வாழ்ந்த புலவர்களுக்கும் பொருத்தமாய்ப் பொருந்தி அமைந்துள்ளது.

போர்க்களச் சூழலானாலும் இல்லறச் சூழலானாலும் வஞ்சினம் கூறும் சூழலானாலும் இல்லாமையைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் சூழலானாலும் சங்கத் தமிழரின் உயரிய கோட்பாடாக மானம் நிலைபெற்று இருந்துள்ளது.

3.3.4.2 விருந்து

விருந்து போற்றுதல் தமிழரின் உயரிய ஒழுக்கமாகப் போற்றியுள்ளனர்; போற்றி வருகின்றனர். தமக்குத் தொடர்பில்லாத முன்பின் அறியாதவர்கள் தம் இல்லம் நோக்கி உணவு வேண்டி வருவதே விருந்து என்பதாகும். அவர்களை மனம் கோணாத வகையில் பேணுதல் விருந்தோம்பலாகும்.

இல்லறத்தாரின் உயரிய நோக்கமே விருந்தாகும். இந்நோக்கம் பெண்மக்களுக்கு உரியது என்று தொல்காப்பியர் சுட்டுவார்.

‘விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும்

பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்’²⁰⁹

தலைவியானவள் மறக்குடியைச் சார்ந்தளாதலால் நாட்டுக்குப் பகைமையும் வீட்டுக்கு விருந்தும் வேண்டுமென அவளுடைய கடவுளான நடுகல்லை வணங்குகின்றாள்.

வேண்டுபவள் எளிய தலைவி. ஆனால் அறச்சிந்தனையோடு இயங்குபவள். இவளைப் போன்றோர் நாடு, சமூகம் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்காக இயங்கிக் கொண்டு இருந்தமையால் சங்கச் சமூகம் வீரர்ந்த நடையில் இயங்கியது. இதனைக், “களிறு பொரக் கலங்கு கழல்முள் வேலி

அரிது உண் கூவல் அங்குடிச் சீறார்

ஒலிமென் கூந்தல் ஒண்ணுதல் அரிவை

நடுகற் கைதொழுது பரவும் ஒடியாது

விருந்தெதிர் பெருகதில் யானே

என்னையும் வேந்தனொடு

நாடுதரு விழுப்பகை எய்துக எனவே’²¹⁰

என்று பதிவு செய்துள்ளது.

3.3.4.2.1 மகிழ்ச்சிப் புலப்பாடு

விருந்து வரவேண்டுமென முகமலர்ச்சியோடு எதிர்கொள்ளும் தலைவியரைக் காணமுடிகின்றது. வாராதோரை வரவேண்டுமென அழைக்கும் வழக்கமும் இருந்துள்ளது.

உள்ளது சிறிது; அதனைப் பகிர்ந்து உண்ண வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. முகம் மாறுபடாது உண்டு மகிழும் தலைவியை,

“உள்ளது தவச் சிறிதாயினும் மிகப்பலர் என்னாள்

நீனெடும் பந்தர் ஊண்முறை ஊட்டும்

இற்பொலி மகடுஉ”²¹¹

எனக் குறிப்பிடுகின்றது குறுந்தொகை. தலைவி ஒருத்தி இரவுப் பொழுது வீட்டுக் கதவு அடைக்கப் போகிறாள். வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்து ‘விருந்து உண்ண யாரும் உள்ளிரோ’ எனக் கூக்குரல் இட்டுப் பின் கதவடைக்கிறாள்.²¹²

இரவுப்பொழுதாயினும் வந்த விருந்தைக் கண்டு மகிழும் வாய்ப்பும் அவர்களுக்காக வியர்வை சிந்த உணவு சமைத்த பொழுதும் எத்தகைய துன்பமும் இல்லாது விருந்து போற்றியதை,

“அல்லில் ஆயினும் விருந்து வரின் உவக்கும்

முல்லை சான்ற கற்பின்

மெல்லியல் குறுமகள்”²¹³

எனவும்,

“எல்லி வந்த நல்இசை விருந்திற்கு

கிளர் இழை அரிவை நெய்துழந்து அட்ட

விளர் ஊன் அம்புகை எறிந்த நெற்றி

சிறுநுண் பல்லியர் பொறித்த

குறுநடைக் கூட்டம் வேண்டுவோரே”²¹⁴

எனவும் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளது.

சங்கச் சமூகத்தில் ஆடவர் இல்லாத பொழுதிலும் விருந்து போற்றிய திறத்தினைச்

‘சேட் புலம்பு அகல இனிய கூறி’²¹⁵

“குறுமகள் ஆக்கிய வால் அவிழ் வல்சி

ஆகம்மலி உவகை ஆர்வமொடு அளைஇ

மகமுறை தடுப்ப மனைதொறும் பெறுகுவீர்”²¹⁶

என்னும் அடிகள் வழி அறியமுடிகிறது.

ஐங்குறுநூற்றுத் தாய் தெய்வத்தை வணங்கும் பொழுது இரவலர்

வருக என வேண்டுதல் வியப்பிற்குரியது.²¹⁷

களவுக் காலத்திலேயே தலைவி தன்னுடைய காதலை வெளிப்படுத்தும்

பாங்கில் தான் செய்ய இருக்கும் செயல்களைப் பட்டியலிடுகிறாள்.

“சாறயர்ந் தன்ன மிடாஅச் சொன்றி

வருநர்க்கு வரையா வளநகர் பொற்ப

மலரத் திறந்த வாயில் பலருணப்

பைந்நிண மொழுகிய நெய்ம்மலி அடிசில்

வசையில் வான்றிணைப் புரையோர் கடும்பொடு

விருந்துண் டெஞ்சிய மிச்சில் பெருந்தகை

நின்னோ டுண்டலும் புரைவ தென்றாங்கு

அறம்புணை யாகத் தேற்றிப் பிறங்குமலை

மீமிசைக் கடவுள் வாழ்த்தி”²¹⁸

தலைவன் தான் திருமணம் செய்யப்போகும் மனைவியின் இல்லத்துச்

சிறப்பினைக் கூறும் பொழுது

“உயர்ந்தோர்க்கு நீரொடு சொரிந்த மிச்சில் யாவர்க்கும்

வரைகோ ளறியாச் சொன்றி

நிரைகோற் குறுந்தொடி தந்தை ஊரே”²¹⁹

எனத் தனது மனைவியின் குடி உயர்வினை விருந்து போற்றும் உயர் மதிப்புடையது எனப் போற்றுகின்றான்.

விருந்து போற்றுதல் என்பது அரசர்களுக்கு நாள் கடமையாக இருந்துள்ளது.

‘அல்கு பதம் மிகுந்த கடியுடை வியனகர்’²²⁰

‘கூழுடைத் தந்தை இடனுடை வரைப்பு’²²¹

‘பெருந்திரு நிலைஇய வீங்குசோற் றகன்மனை’²²²

எனச் ‘சோறிடும் இரவலர் வாரா நாட்கள் பலவாகுக’²²³ என வஞ்சினம் உரைக்கும் பொழுது விருந்தின் மதிப்பின் உயர்வினை உணர முடியும்.

ஆற்றுப்படை நூல்களில் பாண் மரபினர் செல்லும் ஐந்நில நெறியிலும் வேண்டிய உணவை வேண்டிய அளவிற்கு மக்கள் வழங்கி மகிழ்வர்.

பொருள் தேடி வந்த இரவலர்களை அரசன் சிறந்த ஆடைகளை அளித்து நல்ல ஊண் சுவை உணவினை அருகிருந்து பரிமாறி உபசரிப்பார். அதன் பின்னரே பொருள் கொடுத்து வழியனுப்புவார்.

சங்கச் சமூகத்தில் செல்வர் வறியர் என்னும் பேதமின்றி எல்லாரும் தத்தமக்கு இயன்ற வரையில் விருந்தோம்பலைப் போற்றினர்.

விருந்தோம்பல் வழக்கம் நிலைத்து நின்றமைக்குரிய பின்புலமாகப் பின்வரும் கருத்துக்களைப் பொருத்திப் பார்க்கலாம்.

- சேமிப்பு என்னும் நிலை தோற்றம் பெறாமை.
- நிலவுடைமைச் சமூகம் தோற்றம் பெற்ற காலம்.
- உழைத்துக் கிட்டிய பொருட்களைச் செலவு செய்திடல் வேண்டும் என்னும் எண்ணம்.
- அடுத்த விளைவிற்குள்ளாகச் செலவிடல்.

- ஆநிரைகள் மட்டுமே செல்வம் எனக் கருதியமை.
- பிற செல்வங்கள் பற்றி அறிந்திருக்க வாய்ப்பின்மை.
- பிறரால் மதிக்கப்படுதலும் போற்றப்படுதலும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தமை.
- பொருளைக் கொடுத்து உணவைக் கொடுத்துத் தன்வயப்படுத்தி உழைப்புக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளல்.
- குடிமேன்மை போற்ற விருந்து புறம் தரும் வழக்கம்.
- கணவன், மனைவியாகிய இல்லறம் போற்றுதலின் மேன்மை விருந்திற்காகவே எனக் கற்பிக்கப்பட்டுவிட்ட நிலை.

இல்லறம் - அரசியல் - சமயம் என மூன்று நிலைக்களன்களிலும் ஈகை, ஒப்புரவு, விருந்தோம்பல் எனும் மூன்றும் பொருந்தி நின்றன.

இயல்பாய் இயற்கை நியதி அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்ற விருந்து பின்வந்த அறஇலக்கிய நூல்களிலும் காப்பியங்களிலும் இல்லறத்தின் அடிப்படையாக்கப்பட்டது.

‘விருந்தெதிர்க்கோடலும் இழந்த என்னை’²²⁴ எனப் பேசும் வகையில் கண்ணகி வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளாள்

விருந்து உயரிய ஓர் மதிப்பாக மதிக்கப்பட்டுள்ளமை பல்வேறு நிலைபாடுகளின் வழி அறியமுடிகின்றது.

3.3.4.3 கல்வி

சங்கச்சமூகத்தில் கல்வி ஒரு மதிப்பாகப் போற்றப்பட்டுள்ளது. சங்கப்புலவர்கள் 473 பெயர்களைத் தொழிலுடன் பொருத்திப் பார்க்கும் பொழுது சங்க காலத்தில் அனைத்துத்தர மக்களும் கல்வி கற்றிருந்தனர். கற்ற கல்வியினால் பெற்ற சிறப்பினைப் பிறரும் போற்றினர்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் சொல்லும் கீழ்ப்பால் ஒருவனிடத்து மேற்பால் ஒருவனும் அவனிடத்துச் சார்வான் என்னும் கருத்து கல்வியை அடிப்படையாகக் கொண்டதே ஆகும்.

புலவர்கள் பெற்றிருந்த அறிவுச் செல்வத்திற்கு மதிப்பு கொடுத்திருந்த காரணத்தினால் அரசர் பெருமக்கள் இவர்களை அமைச்சர் நிலைக்கு வைத்திருந்த செய்தியினைப் பல்வேறு சான்றாதாரங்களினால் அறியமுடிகின்றது.

“செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்

வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலர்

இன்றுள னாயின நன்றுமன்”²²⁵

என யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் கருதியதாக இளங்கீரனார் பாடுவார்.

புலவர்கள் பாடும் புகழ் என்பது சமூகம் சார்ந்த மதிப்பாகக் கருதியதால் மாங்குடி மருதன் முதலானோர் பாடாது வரைக என வஞ்சினம் கூறும் வகையில் அவர்கள் கற்றிருந்த கல்விக்கு உரிய மரியாதையைத் தந்து போற்றினர்.

வடபுலத்துத்துக் கல்வியான வேதக்கல்வியை ‘எழுதாக் கிளவி’ எனப் போற்றிய காரணத்தால் தமிழ்க்கல்வி எழுத்துடையது என்பது பெறப்படும். எழுத்தில் தோய்ந்து போயிருந்த மக்கள் தம் பயன்பாட்டிற்குரிய பாணை ஓடுகள் வரை தம் பெயரினை எழுதியுள்ளனர்.

கற்கோடாரியில் ‘முருக அன்’ என்னும் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப் பட்டிருந்தமையைக் குத்தாலம் அருகில் செம்பியன் கண்டியூரில் நடன காசிநாதன் படித்துள்ள திறத்திலிருந்து சங்கச் சமூகத்தின் எளிய மக்களின் பயன்படு பொருளில் கூட எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டு இருப்பதால் மேல் தட்டு முதல் அடித்தட்டு மக்கள் வரை எழுத்துக்கல்வி மதிப்பு பெற்றிருந்தமையை அறியமுடிகிறது.²²⁶

கல்வி என்னும் சொல் சங்கப் பனுவல்களில் ஓர் இடத்தில் மட்டும் பதிவாகியுள்ளது. எனினும் எதிர்மறையில் கல்லா, கல்லாதவர், கல்லாது, கல்லாமை எனும் பதிவுகளிடத்துக் கல்வியின் பெருமையும் விளக்கமும் பதிவு பெற்றிருக்கின்றன.

கல்லா என எதிர்மறைச் சொல்லினைக் கையாண்ட பொழுதும் குறிப்பிட்ட ஒன்றைத் தவிர பிறவற்றைக் கல்லாத என்று பொருள் தரும் 'கல்லா வன் பறழ்'²²⁷ எனும் பொழுது தன்னுடைய இன்துணை மீது வைத்திருந்த பற்றின் காரணமாக இன்னும் தாவுகின்ற தொழிலைக் கற்றுக்கொள்ளாத தன்னுடைய குட்டியைப் பிற குரங்குகளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு மலை மீது ஏறி தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் இயல்புடையது.

'புல்லென் யாக்கைப் புலவுவாய்ப் பாண'²²⁸

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப் படைத்தொடருக்குப் 'பொலிவிழந்த தோற்றத்தினையும் கற்ற கல்வியினை வெறுத்துக் கூறுகின்ற வாயினையுமுடைய பாண' என உரை வரைவர்.

'ஒளியோர் பிறந்த இம் மலர்தலை உலகத்து'²²⁹

எனும் புறநானூற்றுத் தொடருக்குக் 'கல்வியால் விளக்கமுடையோர் பிறந்த இப்பெரிய இடத்தை உடைய உலகம்' எனப் பழம் உரைகாரர் விளக்குகின்றார்.

தொல்காப்பியர் பெருமிதம் எப்போது தோற்றம் பெறும் என்று கூறும் பொழுது

'கல்வி தறுகண் புகழ்மை கொடையெனச்

சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே'²³⁰

எனப் பதிவு செய்கின்றார். கல்வி கற்கும் காலம் எவ்வளவு என்று வரையறுக்கும் பொழுது,

‘வேண்டிய கல்வி ஆண்டு மூன்று’²³¹

என்று சுட்டுகிறார். கல்விக்காகப் பிரிவு உண்டு. அதுவும் கற்புக் காலத்தில் உண்டு என்று பதிவு செய்துள்ளார். இக்கல்வி யாது எனில் போர்க்கல்வியே என்று அறிஞர் பெருமக்கள் கருதுவர்.²³²

எப்படி இருப்பினும் கல்விக்கு உரிய மதிப்பினைச் சங்கச் சமூகம் வழங்கியுள்ளது.

3.4 தொகுப்புரை

சங்க காலம் இயற்கை நெறிக் காலமாகும் . இக்காலப் பகுதியில் வாழ்ந்த சமூகத்தொடு இணைந்திருந்த மனிதன் அறமான செயல்களைச் செய்தான்; பின்பற்றினான்; அதனைப் புலவர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர்.

ஒரு சமூக நிகழ்வு சமூக உறுப்பினர்கள் போற்றப்பட்டு மக்கள் வாழ்வில் அதற்குரிய உயரிய இடம் கிடைக்கின்றபொழுது மதிப்பு என்னும் இடத்தைப் பெறுகிறது.

சங்கச் சமூகம் அறம் என்னும் நிலைக்களனை மையமாகக் கொண்டே இயங்கி வந்துள்ளது. அதனோடு இணைத்துப் பொருள் இன்பம் என்னும் முப்பொருள் கோட்பாட்டைப் போற்றியுள்ளது.

சங்கச் சமூகத்தில் இம் முப்பரிமாணக் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு அன்பு முதலாகப் பல்வேறு மதிப்புகளை அகம், புறம், அறம், பொது மதிப்புகள் என பகுத்துரைத்துள்ளது.

இம்மதிப்புகள் சமூக வாழ்வியலை ஒட்டியே நிலைத் திருக்கின்றன. சமூக வளர்ச்சிக்குப் பயன்படும் பொழுது உண்மையான மதிப்புகள் உயர்வடைகின்றன. எதிர்மறையானவை வீழ்ச்சியடைகின்றன.

இனி, மக்கள் வாழ்வும் நிலைபேறாக்கமும் குறித்து அடுத்த இயல் ஆராய்கின்றது.

குறிப்புகள்

1. தொல். பொருள். பொருளி. நூ. 29.
2. அகம். 225:2.
3. குறள். 72.
4. கலி. 133:9.
5. தொல். பொருள். களவு. நூ. 1.
6. குறுந். 40:3-5.
7. புறம். 5:5-7.
8. குறுந். 60:6.
9. நற். 204:5.
10. மேலது, 262:7-8.
11. குறுந். 167:5-6.
12. மேலது, 84:3-5.
13. அகம். 11:10.
14. நற். 240:3.
15. மேலது, 294:1-2,9.
16. மேலது, 304:9-10.
17. ந.சஞ்சீவி, சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள், ப.62.
18. தொல். பொருள். களவு. நூ.1.
19. இறையனார் களவியல் உரை. நூ.1.

20. தொல். பொருள். களவு. நூ.1.
21. கலி. 39:20-21.
22. நற். 166:5-6.
23. கலி. 42:26-27.
24. மேலது, 11. கொளுக்குறிப்பு.
25. தொல். பொருள். களவு. நூ.2.
26. தொல். பொருள். நச்சர் உரை.
27. பரி. 9:14.
28. அகம். 268:5-6.
29. மேலது, 220:14-15.
30. கலி. 113:20.
31. குறுந். 57:3.
32. அகம். 332:1-15.
33. நற். 353:5.
34. புறம். 181:2.
35. பெரும். 223.
36. புறம். 281:7.
37. பரி. 10:35.
38. குறுந். 229:3.
39. தொல். பொருள். புறத். நூ. 21:1-2.
40. பரி. 8:37.
41. ஐங். 446:4.
42. புறம். 272:3.

43. நற். 133:8.
44. அகம். 339:11-14.
45. கலி. 18:7-12.
46. அகம். 379:15.
47. நற். 314:3-7.
48. அகம். 361:4-7.
49. ஐங். 299:2-5.
50. மேலது, 419.
51. மேலது, 365:3-5.
52. மேலது, 361:3-4.
53. பரி. 11:116-117.
54. மேலது, 11:138-139.
55. நற். 397:8-10.
56. குறுந். 49:3-5.
57. அகம். 332:12-15.
58. நற். 68:1-3,6-7.
59. கலி. 9:12-20.
60. குறி. 231-233.
61. கலி. 114:19-21.
62. பரி. 11:41-44.
63. குறுந். 167:1,6.
64. அகம். 316:8-17.
65. தொல். பொருள். களவு. நூ. 17:1-2.

66. மேலது, நூ.8.
67. தொல். பொருள். பொருளி. நூ. 15.
68. தொல். பொருள். கற்பு. நூ. 11:1-4.
69. அகம். 225:1-3.
70. நற். 17:8-9.
71. கலி. 40:2-3.
72. குறுந். 135:1-2.
73. ஐங். 405:1-2.
74. பதி. 70:14-16.
75. அகம். 198:14,16-17.
76. பெரும். 302.
77. கலி. 2:21.
78. நற். 110:10-13.
79. ஐங். 203.
80. குறுந். 295:4-6.
81. புறம். 188:6-7.
82. மேலது, 9:4.
83. பதி. 74:21.
84. புறம். 222:3.
85. அகம். 184:1-2.
86. மேலது, 66:4-5.
87. புறம். 137:14-15/
88. பதி. 48:9.

89. புறம். 55:13.
90. மேலது, 373:35.
91. குறுந். 341:4-5.
92. பதி. 38:15.
93. அகம். 339:6-7.
94. குறுந். 43:1-3.
95. புறம். 312:6.
96. மேலது, 26:8-11.
97. மேலது, 87:1.
98. மேலது, 104.
99. அகம். 116:19
100. புறம். 89:7-9.
101. மேலது, 68:11-13.
102. மேலது, 79:1-2.
103. முல். 11.
104. புறம். 20:18-19.
105. நெடு. 188-189.
106. புறம். 44.
107. மேலது, 9:1-5.
108. மேலது, 43:13-14.
109. மேலது, 34:3.
110. மேலது, 142 உரைக்குறிப்பு.
111. மேலது, 284:7-8.

112. மேலது, 301:8-9.
113. மேலது, 294:3-4.
- 114 மேலது, 213.
115. மேலது, 45.
116. மேலது, 95.
117. மேலது, 75:1-2.
218. மேலது, 186:1-2.
119. மேலது, 35:14.
120. மேலது, 20:17
121. மேலது, 35:14.
122. கலி. 3:1-2.
123. புறம். 39
124. மேலது, 224:4.
125. மேலது, 71:7.
126. மேலது, 35:19-21.
127. மேலது, 184:10-11.
128. மேலது, 10:1-6
- 129 மேலது,5:5-7.
130. மேலது, 65:10.
131. மேலது, 214.
132. மேலது, 217.
133. மேலது, 246.
134. நற். 330:10.

135. குறுந். 225:5.
136. புறம். 34:6.
137. மேலது, 182.
138. பதி. 20:15.
139. மேலது, 37:2.
140. புறம். 198:23
141. நற். 217:1-2.
142. புறம். 48:9.
143. பொரு. 60.
144. அகம். 78:16.
145. புறம். 221:10.
146. மேலது, 348:5.
147. நற் 390:8.
148. புறம். 239:6.
149. அகம். 66:5-6.
150. குறுந். 21.
151. அகம். 349:3-4.
152. பதி. 63:6-7.
153. நற். 289:2-4.
154. பதி. 20:9.
155. மேலது, 70:12.
156. மது. 19-20.

157. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள்,
ப.126.
158. தொல். பொருள். செய்.நா 105.
159. தொல். பொருள். களவு. நா1:1-2.
160. கலி. 141:3.
161. புறம். 31:1-2.
162. மேலது, 159:13-14.
163. மேலது, 186:2
164. மேலது, 187:3-4.
165. குறுந். 135:1.
166. புறம். 188:6-7.
167. மேலது, 189:5-8.
168. மேலது, 204:1-4.
169. மேலது, 194:6-7.
170. மேலது, 134:1-2.
171. மேலது, 3:24-26.
172. மேலது, 68:19.
173. மேலது, 101:1-3.
174. மேலது, 121.
175. மேலது, 134:4.
176. மேலது, 27:7-9.
177. மேலது, 17:40.
178. பெரும். 460.

179. புறம். 369:28.
180. மேலது, 325:15.
181. மேலது, 375:11.
182. மேலது, 189:7-8.
183. குறள். 341.
184. பெரும். 446.
185. மலை. 543.
186. புறம். 27:16-19.
187. மேலது, 133.
188. அகம். 131:4-5.
189. புறம். 71:5-7.
190. மேலது, 72:10-12.
191. மேலது, 73:11-14.
192. நற். 32:7-9.
193. மேலது, 355:6-7.
194. மேலது, 1:1.
195. குறுந். 2.
196. அகம். 101:1-3.
197. நற். 210:5-9.
198. கலி. 62:7-8.
199. குறள். 969.
200. புறம். 74.

201. தொல். பொருள். புறத். நூ. 24:8-9.
202. புறம். 71:5-6.
203. மேலது, 72:16.
204. மேலது, 65:10-12.
205. மேலது, 66:7-8.
206. மேலது, 206:8-13.
207. மேலது, 197:15-19.
208. மேலது, 208:7.
209. தொல். பொருள். கற்பு. நூ. 11:3-4.
210. புறம். 306.
211. மேலது, 331:6-9.
212. குறுந். 118.
213. நற். 142:9-11.
214. மேலது, 41:6-10.
215. மலை. 167.
216. மேலது, 183-185.
217. ஐங். 2:2.
218. குறி. 201-210.
219. குறுந். 233:4-7.
220. அகம். 49:4.
221. மேலது, 145:17.

222. கவி. 83:1.
223. குறுந். 137:4-5
224. சிலம்பு. 2.16:63.
225. புறம். 53:11-13.
226. கல்வெட்டுச் சிறப்பிதழ், இதழ் 70, பக். 62-63.
227. ஐங். 272:1.
228. பெரும். 22.
229. புறம். 53.
230. தொல். பொருள். மெய். நூ. 9.
231. தொல். பொருள். கற்பு. நூ. 47
232. ந.சுப்பிரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், ப.393.

இயல் நான்கு

மக்கள் வாழ்வும் நிலைபேறாக்கமும்

இயல் நான்கு

மக்கள் வாழ்வும் நிலைபேறாக்கமும்

4.0 அறிமுகம்

தனிமனிதன் சமூகத்தின்மீது கொள்ளும் விருப்பு, வெறுப்புகளின் அடிப்படையில் உருவாகுவது மதிப்பாகும். ஒரு மனிதனின் உள்ளத்தளவில் ஏற்படும் மதிப்பு என்னும் உணர்வு சமூகத்தில் ஒரு தாக்கத்தை உண்டுபண்ணினால் அது மதிப்பு என்னும் உயர்ந்த நிலையை அடைகிறது. அச்சமூக மதிப்பு மக்களின் வாழ்க்கையில் நிலைபேறு அடைவதை இவ்வியல் விளக்குகின்றது.

4.1 வாழ்க்கைச் சிறப்புகள்

சங்கத்தமிழர் இவ்வுலக வாழ்க்கை நிலையானது என்னும் எண்ணப்போக்கைக் கொண்டிருந்தனர். ஆகையால் மனிதனின் இயல்புக்கமான மோகித்தலையும் தாக்குதலையும் தன் இரு கண்களாகக் கருதினர். இவ்விரு இயல்புக்கங்களின் வழி வரும், புலன்நுகர் இன்பாராட்டத்தையும் புகழ் வெற்றியையும் வாழ்க்கையின் உயர்ந்த குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர். எத்தகு பண்பாட்டுச் சூழலிலும் தாக்குறாத நிலையில் தமிழ்ப்பண்பாடு அகம், புறம் என்னும் இரு நிலையில் செயல்பட்டது. தொல்காப்பியக்கோட்பாட்டு அடிப்படையில் சங்கப்பாக்கள் பெருமளவில் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பொருள் பாகுபாட்டு அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளன.

காதல் வாழ்வு, கற்பு வாழ்வு, புறவாழ்க்கை, போர்க்கள நிகழ்வுகள், மக்களுக்கான கடமைகள், அரசின் இயக்கம், அரசின் கொள்கை எனச் சங்கச் சமூகத்தின் அனைத்து நடவடிக்கைகளும் இயற்கைநெறி மாறாமல் இன்பத்தை நோக்கியே அமைந்துகிடக்கின்றன.

தங்களின் இயல்பான இன்ப வாழ்வு சிறப்புறவேண்டும் என்பதற்காகக் கடவுள் வழிபாடு செய்துள்ளனர். விருந்து வரவேண்டும், வெற்றிபெறவேண்டும் என்னும் சிறு சிறு தேவைகளையே தங்கள் வழிபாட்டில் இறைஞ்சி வேண்டினர். 'தான் நல்ல நிலையைப் பெறவேண்டும்; செல்வம் சேரவேண்டும்; மறுமை இன்பம் பெறவேண்டும்; வீடு பேறு பெறவேண்டும்' என்னும் வேண்டுதல்கள் இடம் பெறவில்லை. வடவரின் வழிபாட்டுக் கலப்பு பெறப்பட்ட பிறகு இத்தகு வேண்டுதல்களும் வேள்விகளும் சங்கத் தமிழர் வாழ்வில் இடம் பெறத் தொடங்கின எனலாம்.

வாழ்க்கை வாழ்வதற்காகவே என்பது சங்கத் தமிழரின் கொள்கை. இதன் பொருட்டு அறச்செயல்கள் செய்தல்; கட்டுப்பாட்டு வாழ்க்கையை நோக்கிச் செல்லுதல் (ஒருத்திக்கு ஒருவன்; ஒருவனுக்கு ஒருத்தி) நல்லொழுக்கத்துடன் வாழ்தல்; இவ்வுலக வாழ்வில் அனுபவிக்க வேண்டிய இன்பங்களை நெறியோடும் முறையோடும் அனுபவித்தல்; என்னும் இத்தகு சூழலிலேயே அகத்திணை மரபுகளை உருவாக்கியுள்ளனர்.

அரசர்களைப் புலவர்கள் வாழ்த்துகின்ற பொழுது நல்ல பல அறிவுரைகளைக் கூறுவதோடு உலக இயல்புகளை எடுத்துக்காட்டி நன்நெறியை அறிவுறுத்தி மனைவி மக்களோடு வாழுமாறு வாழ்த்துகின்றனர்.

தொல்காப்பியர் காஞ்சித்திணையைச் சுட்டும் பொழுது 'நில்லா உலகம் புல்லியல் நெறித்தே'¹ என நிலையாமையை வலியுறுத்தும் என்று சுட்டுகின்றார்.

இதற்கு மாறாக,

“பொற்பு விளங்கு புகழ்அவை நிற்புகழ் ஏத்த

இலங்கு இழை மகளிர் பொலங்கலத்து ஏந்திய

மணம்கமழ் தேறல் மடுப்ப நாளும்

மகிழ்ந்து இனிது உறைமதி பெரும

வரைந்து நீ பெற்ற நல்ஊழியையே”²

எனத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி மருதனார் பாடுகின்றார். உலக இயல்பை உள்ளவாறு உணர்ந்து உள்ளம் செம்மையுற்று இன்பமாக வாழ்நாளாகக் கழித்து மகிழ்வுறுமாறு வாழ்த்தும் வாழ்த்து முறையே மதுரைக்காஞ்சி உணர்த்தும் பண்டைத்தமிழரின் வாழ்வியல் கோட்பாடாகும்.

‘நல்லது செய்க இயலாவிடின் தீமை செய்யாது இருக்க முயலுக’

என்னும் உயரிய மதிப்பார்ந்த கோட்பாட்டைத் தந்துள்ள நரிவெருடத் தலையார்³ நல்ல நெறியில் வாழத்தூண்டும் கருத்தைப் பதிந்துள்ளார். நடப்பு வாழ்வியலில் சிக்கலும் துன்பமும் உண்டாக்காமல் தாமும் இன்பமாக வாழ்வதோடு மற்றவர்களையும் மகிழ்சியாக வாழவிட வேண்டும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார். இதனைச் சும்மாயிரு; வாழ; வாழவிடு; என்னும் சொற்றொடர்கள் விளக்கும்.

இவ்வாறு கலைநயமிக்க அறநெறிப்பட்ட வாழ்க்கையைச் சங்கத் தமிழர் விரும்பினர். சங்கத் தமிழர் வாழ்வு இயற்கை நெறி சார்ந்தது என்பதோடு வாழ்க்கையை இன்பமயமானதாகவே வாழ விரும்பினர். ஆகையால் இவர்களுடைய வாழ்வு மகிழ்வு நலமதிப்புக் கோட்பாட்டோடு தொடர்புடையதாக அமைகின்றது.

4.2. வாழ்க்கைப் பாகுபாடுகள்

சங்கத்தமிழரின் வாழ்க்கை பல்வேறு ஏற்றத்தாழ்வுகள் உடையனவாக உள்ளன. அவை நில அடிப்படையிலும் தொழில் அடிப்படையிலும் பிறப்பு அடிப்படையிலும் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

4.2.1 நிலமும் வாழ்வும்

சங்கச் சமூகத்தில் நிலம் முதன்மையான இடத்தைப் பெற்றிருந்தது.

நிலத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் வாழ்க்கை முறைகள் மாறுகின்றன; மதிப்புகளும் மாறுகின்றன. நிலத்தின்கண் தோன்றிய இயற்கை பொருட்கள் எல்லாம் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுகின்றன.

நிலங்களைப் பாகுபாடு செய்து அதன் அடிப்படையில் முதல், கரு, உரிப் பொருள்களும் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதே அகத்திணை மரபுகளாகும். இம்மரபுகள் இயற்கையுடன் பொருத்தி வளர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஐந்நிலங்களுக்கும் இன்ன பொருள்கள் சிறப்பிற்குரியன என்றும் இன்ன ஒழுக்கம் உயரியது என்றும் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பாகுபாடும் பொருத்தமும் பிறமொழி நாட்டு இலக்கியங்களில் இடம்பெறாதவையாகும்.

புணர்தல், பிரிதல் என்னும் இருபெரும் வகைப்பாட்டுக்குள் அடங்கும் உரிப்பொருள்களைப் பாடும் அனைத்துப் பாடல்களும் மதிப்பார்ந்த பாடல்களே. பாலியல் சார்ந்த வாழ்க்கையையே மக்கள் வாழ்ந்தாலும் எங்கும் வரம்பு கடந்த பாடல்களோ சொற்களோ இடம்பெறாமை சிறப்பிற்குரியது.

குறிஞ்சித் திணைக்குரிய ஒழுக்கம் புணர்தல். இது சேர்ந்திருத்தல். இதனை இன்றளவும் உள்ளப்புணர்ச்சி என்றும் உடற்புணர்ச்சி என்றும் இரு கூறாக்கி விவாதத்திற்குரிய பொருளாக்கி வருகின்றனர்.

மருதத் திணைக்கு ஊடல் என்பது உரிய ஒழுக்கமாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. பல பெண்களின் தொடர்பினை விளக்கும் இத்திணைப் பாடல்களில் பாலியல் நிலைகளை வெளிப்படுத்தும் செய்திகளோ சொற்றொடர்களோ இடம்பெறவில்லை.

4.2.2 அறமும் நிலமும்

அகத்துறைகள் அனைத்தும் அறத்துடன் தொடர்புபடுத்தப் பட்டுள்ளன.

‘ஆற்றல்சால் யறம்பொரு ளின்பத்தைப்

போற்றிப் புனைந்த பொருளிறே’⁴

என்னும் குறிஞ்சிப்பாட்டின் தனிப்பாடலில் அறம் பொருள் இன்பத்தைப் போற்றிய பொருள் என்பதாகப் பதிவாகியுள்ளது.

“இவ்வைந்திணையும் இன்பமும் பொருளும் அறனும் ஆயினவாறு என்னை எனின் புணர்தல் முதலாகிய ஐந்து பொருளும் இன்பம் தருதலின் இன்பமாயின. முல்லை முதலாகிய ஐந்திணைக்கும் உறுப்பாகிய நிலமும் காலமும் கருப்பொருளும் இவற்றின் புறத்ததாகிய வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை என்பனவும் வாகையுள் ஒரு கூறும் பொருள்களாலும் புணர்தல் முதலாகிய உரிப்பொருள்களால் வருவதற்குக் கேடினமையாலும் பொருளாயின. இவ்வொழுக்கங்கள் அறத்தின்வழி நிகழ்தலாலும் பாலையாகிய வாகைப்படலத்துள் அறநிலை கூறுதலாலும் இவை அறமாயின” என இளம்பூரணர் விளக்குவார்.⁵

அகம், அன்பு, அன்பின் புலப்பாடு, இன்பம், இற்செறித்தல் முதலான அனைத்துக் கூறுகளும் ‘அறம்’ என்னும் ஒற்றைச் சொல்லை அடிப்படைக் கூறாகக் கொண்டு இயங்குகின்றது.

4.2.3 அறமும் மணமும்

வடவர் நெறியில் எண்வகை மணமுறைகள் பேசப்பெறுகின்றன. அவற்றில் அறத்தின் வழிப்பட்ட காந்தர்வ மணமுறையோடு பொருந்தியது என்று ஐந்நில மணமுறையை வரையறுத்துக் கூறுவர்.

களவு மணம், கற்பு மணம் எனும் இருதிறத்து மணமுறைகளும் சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளன. மணமுறைகளில் சிற்சில முரண்பாடுகள் ஏற்பட்ட காரணத்தால்

‘கரணம்’ என்னும் விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு மணமுறையை உருவாக்கினர் எனத் தொல்காப்பியர் சுட்டுவார்.

4.2.4 இல்லறப்பணிகள்

பெண் என்பவள் குறிப்பிட்ட வரையறைக்குள் மட்டுமே வளைய வரக்கூடியவள். ஆனால் சங்கச் சமூகம் பெண்ணுக்கு உயரிய இடத்தைத் தந்து போற்றியுள்ளது. இல்லறம் சார்ந்த பணிகள் அனைத்தையும் அவளே முன்னின்று நடத்தியுள்ளனர். இல்லக வரைப்புக்குள்ளுள் நிகழும் எதனையும் கணவனின் கவனத்திற்குக் கொண்டு செல்லாது தனியொருவராகப் பணியாற்றி ஆளுமைப் பண்பு மிக்கவராகச் செயல்பட்டுள்ளார்.

4.3 பாகுபாடுகள்

சங்கத் தமிழர் நில அடிப்படையில் பாகுபட்டுக் கிடந்தாலும் சமூக நிலையில் உயர்வு தாழ்வு என்பது இல்லையெனும்படி வாழ்ந்துள்ளனர்.

புறநானூறு குடிநிலையை நான்காகப் பகுத்துக்காட்டும் பொழுது அப்பாகுபாட்டை வேறு எங்கும் காணமுடியவில்லை. வடவர் வரவால் உள்நுழைந்த பல்வேறு கூறுகளின் வருணாசிரம நெறி உள் நுழையவில்லை. உள்நுழைந்ததற்குச் சான்றுகள் இல்லை.

தொழில் முறையில் ஏற்பட்ட உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், வினையுறை மக்கள், அடியுறை மக்கள் என்போர் அடிமைகளாக நடத்தப்படவில்லை. அடிமைகளுக்கான விரிவான பதிவுகள் இல்லை.

ஒரு குடிப் பிறந்தோருள்ளும் மூத்தோர் வருக என்னாது அவருள்ளும் அறிவுடையோன் வழி அரசு செல்லும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒருவனுடைய குணம் செயல்களை அவன் பிறந்த நாடு, ஊர், குடியிருப்பு, பிறந்தகுடி, அவனது ஏற்றம் முதலிய செயல்களோடு ஒத்துப் பார்த்து மதிப்பிடுதல் முறையாகும். இதனை,

“நாடும் ஊரும் இல்லும் குடியும்

பிறப்பும் சிறப்பும் இறப்ப நோக்கி

அவன் வயின் தோன்றிய கிளவியொடு தொகைஇ”⁶

எனத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது.

ஒழுக்கம், வாய்மை, புகழ் முதலியனவெல்லாம் அவரவர் தம் குடிப்பிறப்பிற்கு ஏற்ற வகையில் அமைவது இயல்பு. குடிப்பிறப்பிற்கு ஏற்ற குணம், செயல்கள் ஒருவர் மாட்டு அமைவது இயற்கை. தவிரவும் அக்குடியிற் சிறந்து விளங்கிய முன்னோரின் பெருமையை எடுத்துக்கூறி, ‘நீயும் அத்தகு நிலையை அடைதல் வேண்டும்’ என்று கூறும் வழக்கம் உண்டு.

4.4 ஈகை – கொடை – அறம்

ஒருவன் உண்டு உடுத்தி இன்பமாக வாழ்ந்து சுற்றத்தார்க்கும் பிறர்க்கும் உதவிசெய்து நல்வாழ்வு வாழ்வதற்குக் காரணமாக இருப்பது அவர்களுடைய பொருள் முயற்சி. வறுமைக்காலத்தில் பொருளை நாடி அதனைத் தேட விரைவது ஆடவரது இயல்பாகும். ஆள்வினை முயற்சியே ஆடவனுக்கு உயிர் போன்றது. மடியில்லாதவனுக்குச் செல்வம் மேன்மேலும் பெருகும். அதனைக் கொண்டு தன் சுற்றத்தாரைப் பாதுகாத்தும் பகைவரைப் பணிய வைத்தும் ஒருவன் நல்வாழ்வு வாழ்தல் வேண்டும்.

உழைப்பால் முயன்று வாழ்க்கை நடத்தாது இரந்து உண்டு வாழ்தல் மிக இழிவெனக் கருதப்பட்டது. உறவினரிடம் சென்று வறுமை காரணமாகக் கூட இரத்தல் கூடாது.

ஈகையில் சிறந்த பெரியோர் ஏனையோர் தம்பால் வந்து வறுமை கூறி இரப்பதற்கு முன்பாக விரைந்து அவர்க்கு உதவுவர். ஈயாது செல்வத்தைச் சேமித்து வைப்பதால் பல்வேறு துன்பங்கள் வந்து சேரும். தன்னிடம் இல்லையென்று வந்தார்க்கும் இல்லையென்று மறுக்காது கொடுப்பது உயரிய பண்பாகும்.

4.5 அகமதிப்புகள்

சங்கச் சான்றோர் பதிவு செய்துள்ள பாக்களின் வழியாக பல்வேறு வகையான மதிப்புகளைக் கண்டறிந்துள்ளது. அவற்றிலிருந்து அகம்சார் மதிப்புகளை இனம் காண்கிறது.

காதல் உருப்பெறவும் வளர்ச்சி பெறவும் ஈருடல் ஒருயிர் ஆவதற்கு அடிப்படையான மனம் சார்ந்த உணர்வு அன்பு ஆகும். அன்பினால் ஐம்புலன்கள் நிறையும் உணர்வு இன்பமாகும்.

அன்பினால் விளையும் இன்பத்திற்கு அகநூல்கள் பற்பல படிநிலைகளை வைத்துள்ளன. அப்படிநிலைகள் அகத்துறை எனப்பெறும். இத்துறைகளின் ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் நுண்ணிய உணர்வுகள் பதிவு பெற்றுள்ளன. அவ்வுணர்வுகள் அனைத்தும் அறத்தின் வழியே நிலை நிறுத்தப் பெற்றுள்ளன. அவையனைத்தும் அகம்சார் மதிப்புகளாகக் கருதக்கூடியனவாகும்.

4.6 புற மதிப்புகள்

புறநானூறு முதலிய புறப்பாடல்களின் வழியில் அமைந்து கிடக்கும் பல்வேறு மதிப்புகளை இனம் கண்டுள்ளது. அவற்றையே புறம்சார் மதிப்புகள் எனத் திட்டமிடுகின்றது.

அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம் என்னும் அறம்சார் அடிப்படை மதிப்புக்கோட்பாடே புறமதிப்புகளுக்கு முதன்மையானதாகும். வேந்தனின் வெற்றி.

படைகளாலோ வீரர்களாலோ கிட்டுவதில்லை; அறநெறியாலேயே கிட்டுகிறது எனப் புறப்பாட்டு உணர்த்துகின்றது. அரசன் உயிர் எனவும் இறையெனவும் மதிக்கப்பட்டான். அனைத்துத் தரப்பு மக்களும் மகிழும் வண்ணம் அரசாள வேண்டும் என்று விரும்பினர்.

ஆண்மை, வீரம், மறம், மானம், போர் மரபுகள், நடுவுநிலைமை, போரைத்தவிர்த்தல், செங்கோன்மை, புகழ் முதலியன புறம்சார் மதிப்புகளாகப் போற்றப்பட்டுள்ளன.

4.7 நிலைபேறுடைய மதிப்புகள்

சங்க காலத்தில் வீரஉணர்வும் சான்றாண்மையும் நிறைந்த வாழ்வை மக்கள் விரும்பினர். அவ்வாறே வாழ்ந்தும் வந்தனர். அவர்கள் வாழ்க்கையில் மதிப்பார்ந்த குறிக்கோள்களைப் போற்றினர். அவர்களை ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் என்று போற்றினர்.

கொள்கைச் சான்றோர்சூடி கூட்டு நனவிலி மனக்கோட்பாட்டு அடிப்படையில் (Collective Unconscious) சில மதிப்புக் கோட்பாடுகளைத் தம் கால மக்களுக்கு அளித்துள்ளனர். அம்மதிப்புகள் எதிர்காலச் சமூகத்திற்கும் பயன்படும் வகையில் நிலைத்து நிற்கின்றன.

இவர்களின் கோட்பாடு வாழ்வைத் துன்பியலோடு அணுகவில்லை. ஆனால் நடைமுறைக்கு உகந்த வாழ்க்கை நெறியைக் காட்டுவதாக வகுக்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. அவர்களுடைய கோட்பாடு குறுகிய நோக்கமுடையது அன்று; தனிமனிதர் சிலரின் செழிப்பிற்கும் சிறப்பிற்கும் வழிகாட்டுவதும் அன்று; அனைத்துலக எண்ணப்போக்கும் நடைமுறையில் உண்டாக்கும் சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் திறனும் வாய்ந்தது.

படைப்பாற்றலின் உயர்ந்த கொடுமுடியை எட்டிப்பிடித்த சங்க காலத் தமிழரின் வாழ்க்கை அறவழியில் சிறப்புறவும் உயர்வுறவும் ஆழ்ந்து இன்புறவும் சிறப்பு மிகு மதிப்புக் கோட்பாட்டினை வரையறுத்துள்ளனர்.

4.7.1 துன்பம் - இன்பம்

துன்பம் நிறைந்ததே வாழ்க்கை எனும் சோர்வினால் மனம் தளர்ந்து விடாது, அதில் இடம்பெற்றுள்ள இனிமையைக் கண்டறிந்து வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையும் புத்துணர்ச்சியையும் பெறவேண்டும் என்பதை,

‘இன்னாது அம்ம இவ் வலகம்

இனிய காண்க இதன் இயல்பு உணர்ந்தோரே’⁷

என்று வெளிப்படுத்துகின்றனர். வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே; துன்பத்தைக் கண்டு துவளவேண்டாம்; வாழ்க்கையில் இன்பத்திற்கும் இடம் உண்டு. துன்பத்திடையே இன்பம் காணும் மனப்பான்மையைப் பெற்றால் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை ஒளி உண்டாகும்; எனும் நலக்கோட்பாட்டைப் பண்டைச் சான்றோர் போற்றியுள்ளனர்.

4.7.2 உயர்வு தாழ்வு

மக்களிடையே பிறப்பாலோ செய்தொழிலாலோ வேற்றுமை பாராட்டக்கூடாது. அனைவரும் சமம். அனைவருக்குமான தேவையும் ஒன்றுதான். ஆனால் சிலர் செல்வந்தராகவும் சிலர் வறியவராகவும் வாழ்தலைத் தவிர்க்கச் செய்ய வேண்டும். இதனைத்,

“தென் கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி

வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமையோர்க்கும்

.....

துய்ப்போம் எனினே தப்புந பலவே”⁸

எனும் பாடலில் வேந்தனும் வேடுவரும் வெவ்வேறு பணிகளைச் செய்து வந்தாலும் பிறப்பினாலோ செய்தொழிலினாலோ உயர்வு தாழ்வு கற்பிப்பதும் அறிவுடைமையாகாது. இவ்விருவரும் உண்ணும் உணவும் உடுக்கும் உடையும் ஓர் அளவே ஆகும். இவற்றைப் போலவே வாழ்க்கையின் மற்றத் தேவைகளுமாகும். செல்வத்தைச் சேமித்து வைத்துக் கொண்டு தாங்களே வளமாக வாழவேண்டும் என்று நினைப்பது தவறு. செல்வத்தின் பயன் பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புவதே ஆகும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இச்சிந்தனை புத்துலகச் சிந்தனையாகவும் பரிணமித்து ஒளிக்கின்றது. எக்கால மக்களுக்கும் ஏற்ற வகையில் எடுத்துரைத்துள்ள இச்சிந்தனை மனித குல சமத்துவத்தை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் அமைந்துள்ளது.

4.7.3 ஒருலகச்சிந்தனை

உலகில் ஒற்றுமை நிலவ வேண்டும். மக்களிடையே இன்று காணப்படும் வெறுப்பும் பிரிவுகளும் ஒழிக்கப்படவேண்டும். இதற்குரிய ஒரே வழி எல்லா மக்களும் அன்புடன் ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டும் அதற்குரிய செயல்களையும் திட்டங்களையும் தொடங்க வேண்டும் என இன்றைய சமூக ஆர்வலர்களும் தலைவர்களும் முயன்று வருகின்றனர்.

உலகம் என்னும் சிந்தனையும் உலகமக்கள் ஒன்றிணைய வேண்டும் என்னும் உணர்வும் உலகின் எந்த மூலையிலும் தோற்றம்பெறாத நிலையில் கணியன்பூங்குன்றனார்,

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா

.....

சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே”⁹

என்று பாடியுள்ளார்.

- எமக்கு எல்லா ஊரும் சொந்த ஊரே
- எல்லா மக்களும் உறவினரே.
- தீமையும் நன்மையும் பிறரால் வராது.
- துன்பம் உண்டாவதும் துன்பம் தீர்வதும் கூட இவை போன்றவையே.
- சாவதும் புதுவதும் அன்றே.
- பிறந்தவர் இறந்துதான் ஆகவேண்டும்.
- வாழ்வது என்றும் நிலையானது.
- இன்பமானது என மகிழ்ச்சி அடையத் தேவை இல்லை.
- யாதாகிலும் வெறுப்பு உண்டாகின்ற பொழுது மட்டும் இவ்வுலக வாழ்வு துன்பம் உடையது எனச் சலிப்படைய மாட்டோம்.
- மின்னுகின்ற மேகம் குளிர்ந்த மழையைப் பெய்வதால் எப்போதும் கல்லிலே மோதி ஒலித்துக் கொண்டு ஓடுகின்ற நீர்வளம் பொருந்திய பேராற்றிலே நீர் ஓட்டத்தின் போக்கிலே இதில் விடப்பட்ட தெப்பம் ஒடிக்கொண்டிருக்கும்.
- நமது அரிய உயிரும் நாம் செய்த வினைக்குத் தக்கவாறு இன்பமோ துன்பமோ அடையும்.
- இவ்வுண்மையை அறிஞர்களின் நூல்களால் தெளிவாக அறிந்தோம்.
- நன்மை செய்யும் பெரியோரைக் கண்டு வியப்பு அடையவும் மாட்டோம்.
- சிறியோரைப் பழிக்கவும் மாட்டோம்.

இப்பாடலில் பதிந்து கிடக்கும் உண்மைகளை உலகமக்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தமது மனநிலைகளாகக் கொண்டு இயங்க வேண்டும். அப்போதுதான் உலகில் அமைதி நிலவும். ஒற்றுமை தளிர்க்கும் என்பது சங்கப் புலவரின் உறுதியான நம்பிக்கையாகும்.

இத்தகு உயரிய மதிப்பு மக்களை மக்களாக மதித்துப் போற்றும் மனித நலன் நாடும் நாகரிகம் ஆகும். பண்டைத்தமிழ்ப் பண்பாடு உலகம் ஒரு குடும்பம் என்னும் ஒருலக ஒருமைப்பாட்டை உலகிற்கு உணர்த்துவதாகும்.

4.8 மதிப்புகளின் மாற்றங்கள்

சங்க கால மதிப்புகள் பலவும் பல்வேறு தாக்கங்களின் காரணமாக மாற்றங்களை எய்தின. சமயம், ஊழ்வினை, சாதிப்பிரிவுகள் இம்மாற்றங்களுக்குக் காரணமாய் அமைந்தன. அகத்திணை சார்ந்த செய்திகள் சிற்றின்பம் என்று வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டன.

அறம் என்பதைச் சமய எல்லைக்குள் அடக்கிச் சைவ அறம், வைணவ அறம், சமண அறம், பௌத்த அறம் எனப் பகுத்து வழங்கும் நிலை ஏற்பட்டது.

சங்க காலத்திற்குப் பின் எழுந்த இலக்கியங்களும் கருத்துலகத் தத்துவவாதிகளும் சங்க காலத்தில் போற்றப்பெற்ற மதிப்புகளை நிலை நிறுத்தவோ வளர்த்தெடுக்கவோ முயலவில்லை. அதே நேரத்தில் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் புதிய மதிப்புகள் எதனையும் அவர்கள் பதிவாக்கவும் இல்லை எனலாம்.

மக்களுக்குத் தலைவன் அரசன் என்னும் நிலையிலிருந்து மாறி இறைவனை முன்னிருத்தியதன் காரணமாக இம்மை மறுமை வாழ்விற்கு இறைவனே என்று கருதினர். வாழ்வில் நடைபெறும் நன்மை தீமை என அனைத்திற்கும் இறைவனே மூல முதற் காரணம் என்று கருதிப்போற்றினர்.

ஈகை, ஒட்டரவு, மணஏற்பாடு, மணமுறிவு, பிறப்பு, இறப்பு, நோய் உண்டாதல், நோய் நீங்குதல், சிற்றின்பம், பேரின்பம் ஆகிய எல்லாமே தத்தமது சமயத்திற்குரிய தெய்வத் தலைமையால் நேர்வன எனக் கருதும் சமயநெறி தழுவியவாழ்க்கை சங்ககாலத்துக்குப் பின் உண்டாகியிருக்கின்றது.

அறம், அறப்பயன் என்பன மறுபிறப்போடு மிகுதியும் தொடர்புப் படுத்தும் நிலை பிற்கால நூல்களில் இடம்பெறத் தொடங்கியது.

பெண்களின் அக, புற உலகின் முதன்மைகள் புறந்தள்ளப்பட்டன. மாறாகச் சமய உலகில் முன்னிருத்தப்பட்டனர். (மணிமேகலை, காரைக்கால் அம்மையார், கவுந்தியடிகள்).

சங்க காலத்தில் மிகுதியாகப் புனையப்பெற்ற களவுக்காலப் பாடல்கள் பிற்காலத்தில் அவ்வளவு பெருகிய நிலையில் கையாளப் பெறவில்லை. இலக்கிய உத்திக்காகச் சில பாடல்கள் பதிவு பெற்றுள்ளன. சங்க காலத்தில் வாழ்க்கை மதிப்பாகப் போற்றப்பட்ட களவு நெறி பிற்காலத்தில் இலக்கியக் கோட்பாடாகப் பாடுநெறியாக முகிழ்த்தது.

களிறெறிந்து பெயர்ந்த காளையரின் பெருமைகள் புலன்களை அடக்குமாறு புடைமாற்றம் செய்யப்பட்டன.

புகழ்ச்சிக்காகவும் போற்றுதலுக்காகவும் இயன்மொழியாகவும் கையறு நிலையாகவும் இன்னபிற நிலையினராகவும் புகழ்ந்து பாடப்பட்ட மறவர்கள், மெய்யியலைப் போற்றப்படவேண்டியவர்களாக மாற்றம் பெற்றனர்.

கோப்பெருஞ்சோழன்- பிசிராந்தையார், பாரி - கபிலர், அதியமான் - ஓளவையார் முதலானோரின் நட்புறவு ஒருவரின் இறப்புக்குப் பிறகும் தொடர்ந்தது; பேசப்பட்டது. மாறாகச் சமயக் காலத்தில் சுந்தரர் -சேரமான் பெருமாள் நாயனார் நட்புறவு விண்ணுலகம் வரை செல்வதாகப் புடைமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

சங்க காலத்தில் நிலைபெற்ற நிலையாமைக்கும் சமயக் காலத்தில் நிலவிய நிலையாமைக்கும் பெரிய வேறுபாடு உண்டு. சங்க காலத்தில் நிலைபெற்ற நிலையாமையை வலியுறுத்தும் பாடல்கள் உலகியல் வாழ்க்கையைத் தூண்டுவதற்கும்

உலக வாழ்க்கையில் பெறக் கூடிய இன்பங்களை இழந்து விடக்கூடாது என அறிவுரை கூறுவதாக அமையும். மாறாகப் பிற்காலத்தில் உலகம், யாக்கை, செல்வம், இளமை என எவையும் நிலையில்லாதது; ஆகையால் அறம் செய்க; வீடுபேறு பெறுக; இறையருள் பெறுக என வலியுறுத்துவதாக உள்ளன.

சங்கத் தமிழர் தன் வாழ்வின் மதிப்பார்ந்த அனைத்துக் கூறுகளையும் முப்பொருளுக்குள் (அறம், பொருள், இன்பம்) ஒருங்கிணைத்துக் கூறி வந்தனர். சமயக்காலத்தில் இம்முன்றன் பொருளொடு இணைத்து வீடுபேறு என்ற நான்காவது கூற்றினையும் இணைத்துக் கொண்டனர். பின் வீடுபேறு என்னும் ஒரு சிந்தனையை முன்னிறுத்தியே பாடுபொருள்கள் அமைந்தன.

மீண்டும் பிறவாமை வேண்டும் என்பதே சமயவாதிகளின் அடிப்படைக் கொள்கையாக இருந்தது.

ஈகை, கொடை முதலியன சங்கச் சமூகத்தைச் சமநிலையில் வைத்துக் கொள்ள வடிவமைக்கப்பட்ட மதிப்புகள். ஈகை, கொடை என்பன மறுமைக்காக வழங்கப்படக் கூடியனவாக மாறின. இன்று இவை விளம்பரத்திற்காக வழங்கப்படக்கூடியனவாக உள்ளன. 'கொடுப்பது கால் பணம் காட்டுவது முக்கால் பணம்' என்னும் தொடரே நலச்சங்கங்கள் தொடங்கி அரசின் நலத்திட்டங்கள் வரை நிலைப்பட்டு இருக்கின்றது.

இன்பம் என்பது உயரிய மதிப்பாகும். இன்று பொருண்மையும் செயலும் இழந்து காமக்களியாட்டங்களைத் தழுவித் திடக்கும் பொழுது அதன் உண்மையை வெளிக்கொணருவது கடினமான ஒன்றாகும்.

பழந்தமிழர் மதிப்பினை வரையறுக்க அறக்கோப்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வறம் தன் வண்ணத்தையும் இயல்பையும் முழுக்க முழுக்க

இழந்துவிட்டது. நீதி என்னும் பெயரில் சட்டத்தைப் பணம் உள்ளவன் வளைத்துக்கொள்ள முயலும் பொழுது பிற மதிப்புகள் நிலைத்து நிற்பது கேள்விக்குறியே ஆகும்.

ஒரு சமூக மதிப்பென்பது சமூக உறுப்பினர்களால் போற்றப்பட்டுத் தம் வாழ்வில் அதற்குரிய இடத்தைப் பெறும் பொழுதே மதிப்பு என்ற நிலையை அடைகின்றது.

அகமாயினும் புறமாயினும் இல்லமாயினும் அரசாயினும் போராயினும் சமாதானமாயினும் கொடையாயினும் என எந்தவொரு நிகழ்விலும் சங்கத்தமிழர் அறத்தை முதன்மைப்படுத்தினர். சமூகத்தின் அனைத்து மதிப்புகளும் அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாகும். ஆனால் அறம் மாறுபாடுகளை அடையத் தொடங்கியது.

சங்கச் சமூகம் வாழும் இவ்வுலகிலேயே நிலைத்த இன்பம் மிக்க நல்வாழ்வைக் காணமுற்பட்டது. இதனைச் சங்கப்பாக்கள் பதிவு செய்துள்ளன. அறச்செயல்களால் பிறர் துன்பம் துடைக்கப்பட வேண்டும் என்பதையே பண்டைத்தமிழர் எண்ணினர்.

சமயக்காலத்தில் அறம் செய்தால் சொர்க்கம் கிடைக்கும் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. இன்று அறம் செய்தால் எத்தகு பயனும் கிட்டாது எனக் கருதுகின்றனர். ஆக அறம், நீதி, சட்டம் என்பன காலந்தொறும் மாறக்கூடியன. அவ்வாறு மாறுவதால் அதனை அளவுகோலாகக் கொண்டு வடிவமைக்கப்பட்ட மதிப்புகளும் மாறுவது என்பது இயல்பானது.

அயல் மொழியாளர்களின் படையெடுப்பாலும் ஆட்சியாலும் ஒரு நாடும் நாகரிகமும் பாதிக்கப்படும் என்பது இயல்பு நெறி. வேற்றுமொழியாளரின் கலையும் பண்பாடும் நாகரிகமும் நம்மிடம் வேரூன்றிக் கிளைத்து நம் கலை, பண்பாடு, நாகரிகம் ஆகியன மறைவதற்குக் காரணம் வேற்றவர்களின் முயற்சி மட்டும் காரணமாகிவிடாது. நம் மனப்பான்மையும் காரணமாகும். அயலவர்களின் மொழி, உணவு, உடை, நாகரிகக் கூறுகளை அவர்களே வியக்கும் வண்ணம் ஏற்றுக்கொள்ளாததும் பின்பற்றாததும்

நிகழ்ந்துள்ளன. இது இவர்களின் இயல்புக் குணமாய் அமைந்துவிட்டது. இக் குணங்களே தமிழரின் வாழ்க்கை நெறிகளும் சமூக மதிப்புகளும் தேய்ந்து போவதற்குக் காரணங்களாகும்.

இன்றைய சமூகம் பொருளுக்கு(பணம்) முதன்மை கொடுத்து விட்டது. அது படைத்தளிக்கும் வசதிகளுக்கும் பெருமதிப்பு வழங்கத் தலைப் பட்டுவிட்டது. பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளின் அடிப்படையிலேயே மனிதனைக் கணிக்கும் நிலைப்பாடு தோற்றம் பெற்றுவிட்டது.

சமூக உறவுகளே பல்வேறு சூழல்களில் மதிப்பை நிலை நிறுத்துகின்றன. சங்கச் சமூகம் உலகையே தன்னுடைய ஊராகக் கருதியது. ஊரிலுள்ள அனைவரையும் உறவினர்களாகக் கருதியது. இன்று உலகமே ஒரு கிராமமாக (**Global Village**) மாறிவிட்டது. ஆனால் பக்கத்து வீட்டிலுள்ள மனிதனைப் பற்றிய அறிமுகம் இல்லாமல் இருக்கின்ற அவலமான நிலை உள்ளது. இது மனித உறவுகள் இல்லாது போனதை உணர்த்துகின்றது.

சமூகத்தில் தன்னல நோக்கு மிகுதியானதால் ஒருவர் செய்யும் தவறினை அடுத்தவர் கேட்பதில்லை. அரசு கேட்கும் என்று தட்டிக்கழித்தனர். ஆனால் முன்னாளில் ஊரின் ஒழுங்குகளைத் தம் பொறுப்பாக ஒவ்வொருவரும் கருதினர். குற்றம் இழைப்பவரை ஊர்ப்பெரியோர் கூடித் தண்டித்தனர்.¹⁰

பண்பாட்டு மதிப்புகளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு அவ்வவ் சமூகத்திற்கு இயற்கையாயிருந்தது. அதனை இன்று இழந்து நிற்கின்றது.

4.9 மதிப்பின் தேவை

சமூக மதிப்புகள் பலநிலைகளில் பல துறைகளில் வளர்வன; வாழ்வன; சமூகப் படித்தரநிலையில் சிக்கல்கள் எழும்பொழுதெல்லாம் மதிப்புக் கோட்பாட்டின்

தேவையைச் சமூகவியலாளர்கள் வெளிப்படுத்தி யுள்ளனர். சமூகம் வளர வளரச் சிக்கல்களும் வளரும். அதனால் மதிப்புகளும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகும். அல்லது புதிதாகத் தோற்றம் பெறும். சிக்கல்கள் தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்வரை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மதிப்புகள் புறக்கணிக்கப்பெறும்.

களவு ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்ட ஆடவன் எங்கும் தவறு செய்யவில்லை. அல்லது தவறியமை பதிவாகவில்லை.

அகநானூற்றில் தலைவியின் அழகு நலன்களை நுகர்ந்த தலைவன் தெரியாது எனக் கைவிரிக்க ஊர்மன்றத்தினர் அவனை மரத்துடன் கட்டிச் சாம்பலினைத் தலையில் கொட்டினர். சுற்றி இருந்த மக்கள் ஆரவாரித்து அவனை எள்ளி நகையாடினர்.

இத்தலைவன் காதல் மதிப்பினைத் துறந்தவன். அறனில்லாதவன் ஆகையால் தலைவியைத் தெரியாது என்று புறந்தள்ளினான். இத்தகுச் சூழலில் புதிய மதிப்பு தோன்றும் என்பதற்கிணங்க, தொல்காப்பியர் பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின் கரணம் நிகழும் என்னும் வரையறையை உருவாக்குகிறார். அ.தாவது திருமணம் என்னும் மதிப்பு உருப்பெறுகின்றது.

தலைவனும் தலைவியும் களவில் ஈடுபடுகின்றனர். அன்பு மொழி பேசும் தலைவன் பொய்த்தால் என்ன செய்வது என்று தலைவி புலம்புகின்றான்.

அதுகாலை, பெரியோர்கள் இயல்பு பற்றிய எண்ணங்கள் தோற்றம் பெறுகின்றன. ஆன்றோர் தம் நெஞ்சறிந்தவற்றை மறைத்துப் பொய் கூறும் இயல்புடையவர் அல்லர் என்னும் கருத்துப்பட 'அறிகறி பொய்த்தல் ஆன்றோர்க்கில்லை' என்னும் உண்மை புலனாகின்றது.

இவ்வாறு சமூகத்தில் ஏற்படும் பொழுது அவற்றை நிலைபெற்ற மதிப்புகளே திருத்த முயல்கின்றன.

மன்னர்கள் தத்தமது எல்லைகளுக்குள் எத்தகு சிக்கல்களும் தோற்றம் பெறவில்லை. உலகம் முழுவதும் தாமே ஆள வேண்டும் என்னும் அவா காரணமாகப் போர்கள் எழுந்தன.

நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் பகைத்துக் கொண்ட பொழுது கோவூர்கிழார் போரினால் ஏற்படும் பல்வேறு விளைவுகளையும் இழப்புகளையும் எடுத்துக் கூறி ‘இருவீர் வேறல் இயற்கையுமன்றே’ என்று பகர்கின்றார். வெற்றி என்பது இருவருக்குமானதாக அமையாது என்னும் உயரிய மதிப்பினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

புலவர்களுக்கு வறுமைச்சிக்கல் எழுந்த பொழுது அதனைத் தீர்த்துக் கொள்ள அரசர்கள் உதவினர். அரசர்களிடையேயும் சிக்கல் எழுந்த பொழுது ‘எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே’, ‘பெரிதே உலகம் பேணுநர் பலரே’ என்னும் நம்பிக்கை சார் மதிப்புகள் தோற்றம் பெற்றன.

4.10 தொகுப்புரை

இவ்வியலில் மக்களின் தேவையே சிலவற்றைத் தீர்மானிக்கின்றது. மதிப்புகளும் மக்களின் வாழ்வின் பல்வேறு சூழல்களைப் பதிவு செய்துள்ளன. இப்பதிவாக்கங்கள் நிலைபேறுடையனவாகும். இப்பதிவுகள் சமூகத்தின் தேவைக்கேற்ப மாற்றங்களையும் உருப்பெருக்கத்தினையும் கொண்டமைந்துள்ளன. உருப்பெருக்கம் அடையும் மதிப்புகளைப் பின்பற்றும் சமூகம் உயரும்; நிலைபெறும்; என்பன ஆய்ந்துரைக்கப்பெற்றன. இனி உலகச் சமூக மதிப்புகள் குறித்து அடுத்த இயலில் ஆராயப்பெறுகின்றன.

குறிப்புகள்

1. தொல். பொருள். புறத். நூ. 23.
2. மது. 778-82.
3. புறம். 195.
4. குறி. தனிப்பாடல். 2.
5. தொல். பொருள். அகத். நூ. 3.
6. தொல். பொருள். களவு. நூ. 24:33-35.
7. புறம். 194:6-7.
8. மேலது. 189.
9. மேலது. 192.
10. வ.சுப.மாணிக்கனார், சங்க நெறி, ப.35.

இயல் ஐந்து

உலகச் சமூக மதிப்புகள்

இயல் ஐந்து உலகச் சமூக மதிப்புகள்

5.0 அறிமுகம்

சங்கச்சமூகம் தன்னுடைய இலக்கியப் பதிவுகளைக் கி.மு.300 தொடங்கிக் கி.பி.300 வரையிலான 600 ஆண்டுகளில் பதிவு செய்துள்ளது. கி.மு.200 இல் முழுமையாகக் கிடைத்த தமிழரின் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் தோற்றம் பெற்றுள்ளது. இலக்கணத் தோற்றம் என்பது அரசு உருவாக்கம், நிலைபேறாக்கம், இலக்கியச் செழுமை என்னும் கருத்துரு தோற்றம் பெற்ற பின்னர் எழுவதாகும்.¹ தொல்காப்பியம் தோற்றம் பெற்ற பொழுது நல்லதொரு இலக்கிய வளம் அமைந்த மொழியாகத் தமிழ் எழுச்சி பெற்றிருந்தது. தொல்காப்பியர் வரையறுத்துக் கூறிய இலக்கணத்திற்குட்பட்ட பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை; மீறிய பாடல்கள் கிடைக்கின்றன. கிடைத்துள்ள பாடல்களைக் கூர்தலறப் பார்க்கின்ற பொழுது இப்பாடல்களுக்கு முந்தைய பழமையான சமூகப் பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியினைக் காணமுடிகின்றது.² இத்தகு பண்பாட்டுச்சமூகம் உலகின் பல்வேறு சமூகங்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. தொடர்பு இல்லாமல் இணையான சிந்தனையைப் பெற்றிருந்தது.

5.1 உலகச் சமூகம்

தமிழ்ச் சமூகம் கி.மு. விலேயே எல்லா நிலைகளிலும் செம்மையாகச் சிறந்து விளங்கியமையால் இன்று செவ்வியல் இலக்கியமாய் அரங்கில் தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. உலக நாடுகளைக் கீழ்த்திசை நாடுகள் என்றும் மேல்திசை நாடுகள்

என்றும் இரண்டாகப் பகுப்பர்.³ கீழ்த்திசை நாடுகள் மனிதவள மேம்பாட்டிற்கான சிந்தனைகளை வழங்கியுள்ளன. மேற்கத்திய நாடுகள் மனிதனை அடுத்தக்கட்ட வளர்ச்சிக்கான சிந்தனைகளை வழங்கியுள்ளன. கீழ்த்திசை நாடுகள் மனிதனை மனிதனாக்குவதற்குரிய சிந்தனைகளை வழங்கியுள்ளன. கடந்த நூற்றாண்டுகளில் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளாலும் மனித இன வளர்ச்சிக்குத் தேவையான கண்டுபிடிப்புகளைத் தந்த மேற்கத்திய நாடுகள் மேலோங்கி நிற்கின்றன.

இந்நூற்றாண்டில் மனிதன் மனிதத்துவத்தைத் தேடத் தொடங்கியதன் விளைவாக இந்தியா போன்ற கீழ்த்திசை நாடுகளின் தத்துவச் சிந்தனையாளர்களின் எழுச்சியான சிந்தனை உரைகளைப் பின்பற்ற விரைவு உலகின் அனைத்துத் தரப்புக் கதவுகளும் திறக்கப்படுகின்றன. கலைத்துறைப் படிப்புகள் எவ்விதமான பயனையும் தராது என்னும் விவாதம் எழுந்து வரும் சூழலில் கலைத்துறைச் சிந்தனைகளைக் கற்கும், பின்பற்றும் பெரிய அறிவியல் கண்டுபிடிப்பாளர்கள் வரத் தொடங்கிவிட்டனர்.

இத்தகு பின்னணியில் தமிழ்ச்சமூகத்தின் சங்கச் சமூகத்துடன் தொடர்புடைய வடவர் சமூகம், கிரேக்கச் சமூகம், இலத்தீன் சமூகம், சீனச் சமூகம், ஜப்பானிய சமூகம் ஆகியவற்றுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்க முனைகின்றது. அச்சமூக இலக்கியப் பின்புலத்தைத் தொடர்ந்து அவர்களின் நிலைபெற்ற உயரிய சில மதிப்புகள் சங்கச் சமூக மதிப்புகளுடன் ஒப்பிட்டுக் காண முயலுகின்றது.

5.2 வடமொழிச் சமூகம்

வடவேங்கடத்துக்கு வடக்கே இமயமலை வரையிலும் உள்ள நிலப்பகுதி வடபுலம் என்று தமிழ்ச் சான்றோர் கருதியுள்ளனர்.⁴ அவ்வட புலத்து மொழியை வடமொழி என்றும் அம்மக்களை வடவர் என்றும் வழங்கி வந்தனர். இந்தியத் துணைக்கண்டம் பல்வேறு மொழி, இன, பண்பாட்டுச் சூழலில் பின்னிப் பிணைந்து

இருந்தாலும் ஆரிய மரபு, திராவிட மரபு என்றும் ஆரிய மொழிக் குடும்பம், திராவிட மொழிக் குடும்பம் என்றும் திராவிட இனம், இந்தோ ஆரிய இனம் என்றும் இருவகையான சிந்தனைப் பள்ளியிலேயே அடங்குகின்றன. இதன் தொடர்ச்சியில் பாணினிய மரபு, தொல்காப்பிய மரபு என்னும் இரு மரபுத் தொடர்ச்சியிலேயே இந்திய இலக்கண, இலக்கியமரபு வளர்ச்சி பெற்றன.⁵ இந்தியாவைப்பற்றி ஆராய்ந்த மேலை நாட்டார் வடமொழியைப் பற்றியும் ஆரியர் பற்றியும் மட்டுமே அறிந்து எழுதினர். தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த இந்தியாவின் தொன்மைக் குடியான திராவிட மக்களைப் பற்றி ஏதும் அறிந்திருக்கவில்லை.⁶ இந்தியா இலக்கிய, இலக்கணம் என்றால் அது சமற்கிருத இலக்கிய இலக்கணங்கள் மட்டுமே என்றுதான் அறிந்திருந்தனர்; முடிவு செய்திருந்தனர்.

5.2.1. வடமொழி இலக்கியங்கள்

5.2.1.1 வேதகால இலக்கியங்கள்

வடமொழி இலக்கியங்களை வேதகால இலக்கியம், உயர் தனி இலக்கியம் என இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுப்பர்.⁷ கி.மு.1500 முதல் கி.மு.200 வரையிலான காலம் வேத காலம் எனப்படுகின்றது. இதற்குப் பிந்தைய காலம் உயர் தனி இலக்கியம் எனப்பெறும் செவ்வியல் காலமாகும்.

வேதங்களை இருக்கு, யசுர், சாம, அதர்வண வேதங்கள் என நான்காக்குவர். இவ்வொவ்வொன்றும் சம்கிதை, பிராமணம், ஆரண்யம், உபநிடதம் என நான்காகப் பகுக்கப் பெறும். இவற்றைத் தொடர்ந்து சூத்திரங்கள் என்பவற்றை இணைத்தனர். இவை வேதங்களைச் சார்ந்து சமயச் சடங்குகளைச் செய்யவும் இன்னபிற சடங்குகளைச் செய்யவும் வழிவகுக்கக் கூடியவையாகும்.⁸

எழுதாக்கிளவி என்று சொல்லப்பெறும் வேதங்கள் செவிவழியாகவே பல காலம் நடத்தப்பட்டு வந்தமையால் பலருடைய சேர்க்கையாலும் இணைப்புகளாலும் மாற்றங்களும் புனைவுகளும் நிகழ்ந்திருக்க வாய்ப்புகள் உண்டு.

5.2.1.2 செவ்வியல் கால இலக்கியங்கள்

கி.மு.200 தொடங்கி தோற்றம் பெற்ற இலக்கியங்கள் அனைத்தும் செவ்வியல் கால இலக்கியங்கள் எனப் பெறுகின்றன. இக்காலத்தில் இதிகாசங்கள், புராணங்கள், அரசவைக் காப்பியங்கள், உரைநடைக் காப்பியங்கள், சம்பு இலக்கியம், வரலாற்றுக் காப்பியம், கதை இலக்கியம், தன்னுணர்ச்சிப் பாக்கள், மூதுரையும் நீதி இலக்கியமும், நாடகம், திறனாய்வுக் கோட்பாடுகள் எனப் பல்வேறு வகைமைகளில் இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றன.⁹

வேத கால இலக்கியங்களுக்கும் செவ்வியல் கால இலக்கியங்களுக்கும் இடையே பொருள், உணர்ச்சி, வடிவம் என எல்லா வகையிலும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. வேத காலத்தில் சமயம், வேள்வி, பலி, சடங்குகள் எனப் பாடுபொருள் அமைந்திருந்தன. செவ்வியல் காலத்தில் ஊழ், பழவினை, கருமக்கோட்பாடு முதலியன வலியுறுத்தப்பட்டன. உலக இன்பங்கள் அனைத்தும் துன்பம் தரக் கூடியவை. அவற்றை விட்டுவிட்டு ஓட வேண்டும் என்று மனிதனுக்கு வலியுறுத்தப்பட்டன.¹⁰

வேத இலக்கியம் மகிழ்நோக்கு உடையதாக விளங்க, செவ்வியல் கால கலை நூல்களில் சொற்புனைவுகள், சிலேடைகள், நீண்ட கலவை வாக்கியம் முதலியன இணையத் தொடங்கின. பாவியலும் இலக்கணமும் கடுமையாகிப் போயின.¹¹

செவ்வியல் கால இலக்கியம் இராமயண பாரத காப்பியங்களில் தொடங்குகின்றது. இச்செவ்வியல் மொழியைச் சமற்கிருதம் எனப் பாணினி குறிக்கின்றார்.

இவர் சமற்கிருதத்தை வேதம், பாஷை என இருவகைப் படுத்துகின்றார். பாஷை என்பது திருந்திய மொழியாகும். அதற்குரிய இலக்கணத்தை இவரே வகுத்தளித்துள்ளார்.¹²

5.2.2 தமிழரின் வடபுலத் தொடர்பு

பாணினியின் அஷ்டாத்யாயனிக்கு உரை எழுதிய காத்தியாயனார் சோழ, பாண்டிய, கேரள நாடுகளைக் குறிக்கின்றார்.¹³ புத்த ஜாதகக் கதைகளில் மதுரை, தாமிரபரணி, காவிரிப்பூம்பட்டினம், பாண்டியர் குறித்த குறிப்புகள் காணக் கிடைக்கின்றன.¹⁴ வட இந்தியாவுக்கும் மதுரைக்குமான தொடர்பு நீண்ட நெடுங் காலமாக இருந்துள்ளது. நீண்ட காலம் வரை மதுரையைக் கொண்டே தமிழகம் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது.

மோரியர் தமிழகம் வந்தமையால் அல்லது அறிந்திருந்தமையை அகநானூறு மூன்று இடங்களில் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.¹⁵ நந்தனையும் அவனுடைய செல்வ வளத்தையும் மாமூலனார் குறிப்பின் வழி அறிய முடிகின்றது.¹⁶ அர்த்த சாத்திரத்தில் வணிகர்கள் வடக்கே செல்வதைக் காட்டிலும் தெற்கே செல்வது சிறப்புக்குரியது என்று குறிப்பிடுகிறது.¹⁷

சமுத்திர குப்தன் தன்னுடைய ஆசிரியரான பத்திரபாகு முனிவருடன் தென்னகம் வந்த பொழுது உடன் வந்த சமணத்துறவிகள் மலைகளில் தங்கினர். இம்மன்னன் காலத்திய கிரேக்கப் பயணி மெகத்தனிஸ் தமிழகத்தைப் பற்றிய குறிப்புகளை எழுதியுள்ளார்.¹⁸

அசோகனுடைய பாறைக் கல்வெட்டில் பாண்டியர், சத்ய புத்திரர்கள் பற்றிய குறிப்பினைக் குறிப்பிடுகின்றான். காரவேலன் தன்னுடைய கல்வெட்டுகளில் தென்னாட்டு அரசர்களின் கூட்டணியை வியக்கின்றான்.¹⁹

கரிகாலனும் செங்குட்டுவனும் வடநாட்டின்கண் இமயம் வரை படையெடுத்துச் சென்றனர்.

கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும் நனந்தலை மறுகிற கலந்து கிடந்தன எனும் பட்டினப்பாலைக் குறிப்பும் உளது.²⁰

இவ்வாறு தமிழருக்கும் வடவருக்கும் இலக்கியம், அரசியல், சமயம், வணிகம் என எல்லாத் தளங்களிலும் நீண்ட நெடிய தொடர்பு இருந்துள்ளது.

5.2.3 வடமொழியில் மதிப்புகள்

வடமொழியின் தொடக்க இலக்கியங்களான வேதங்களில் மதிப்புக் கோட்பாடுகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

வேதங்களின் ஒரு பகுதியான உபநிடதங்களில் காணப்பெறும் அறிவுரைகளில் சில வருமாறு.²¹

‘செல்வத்தைப் புறக்கணிக்க வேண்டாம்’

‘வந்த விருந்தினரைத் தெய்வமாகக் கருது’

‘உனக்கான மட்டும் உணவு உண்டாக்கில் போதாது’

‘நாட்டுக்குப் பயன்படுமாறு உணவை ஏராளமாக உண்டாக்கு’

‘பொருள் உண்டாக்குவது உனக்காக அன்று மற்றவர்களுக்காக’

‘எவர்க்கும் இடமில்லை என்று சொல்லாடாதிருப்பாயாக.’

சதபத பிராமணத்தில் ஒருவன் தனக்குரிய எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்தலே வீடுபேற்றுக்கு வழி எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. சுயநலமின்மை, தியாகம் ஆகிய இவற்றோடு சேர்ந்து அன்பையும் விருந்தோம்பலையும் மிக இன்றியமையாத அறங்கள் எனப் பேசுகின்றது.²²

மனிதனால் பற்றினை விடமுடியாது. அதனால் அப்பற்றை நிலையற்ற
துன்பம் தருவனவுமாய் பொருள்கள் மீது வைக்காது, நிலையானதும் இன்பம் தருவதுமான
பரம்பொருள் மீது வைக்க வேண்டும் என்றும் மகாபாரதம் குறிப்பிடுகின்றது.²³ இதனைப்
புறப்பாடலொன்று,

“வாழ்தல்

இனிதன்று மகிழ்ந்தன்றும் இலமே முனிவின்

இன்னா தென்றலும் இலமே”²⁴

என்று பதிவு செய்துள்ளது.

மனுதர்ம சாத்திரம் அரசர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் அரசன்
தன்னுடைய செல்வாக்கினால் நெருப்பாகவும் வாயுவாகவும் சூரியனாகவும் சந்திரனாகவும்
இமயனாகவும் குபேரனாகவும் வருணனாகவும் தேவேந்திரனாகவும் இருப்பான் என்று
கூறுகின்றது.²⁵

சங்க இலக்கியங்கள் மன்னனை இறைவனுக்கு இணையாகக்
கண்டிருக்கின்றன.²⁶ மேலும்,

“தண் கதிர் மதியம் போலவும் தெறுசுடர்

ஒண் கதிர் ஞாயிறு போலவும்

மன்னிய பெருமநீ நிலமிசை யானே”²⁷

“ஞாயிற் றன்ன வெந்திரல் ஆண்மையும்

திங்க ளன்ன தண்பெருஞ் சாயலும்

வானந் தன்ன வண்மையும் மூன்று

உடையை”²⁸

என்னும் இப்புறநானூற்றுப் பாவடிகளில் மன்னனை நிலவு ஞாயிறு, வானம் என இயற்கை சார் பொருள்களுடன் இணைத்துக் காணும் போக்கினைக் காண முடிகின்றது.

சங்க காலச் சமூகத்துடன் தொடர்புடைய வடபுலச் சமூகம் மதிப்புக் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் சமயச் சார்புடையதாகவே அமைகின்றது. கூடுதலாக வருணாசிரம கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றது.

5.3 கிரேக்கச் சமூகம்

உலகின் தொன்மையான சமூகங்களில் ஒன்று கிரேக்கச் சமூகமாகும். இச்சமூகத்தின் அறிவுக் கருவூலங்களான இலக்கியங்களே உலகின் முன்னோடி இலக்கியங்கள் எனப் பெறுகின்றன. நாகரிகத்திலும் பண்பாட்டிலும் செழுமையான உயர்நிலையை அடைந்த சமூகம் கிரேக்கச் சமூகமாகும். திட்டமிடப்பட்ட அரசவைகளும் பிரபுக்களும் பிரபுக்கள் அபையும் உடனிருக்க ஆட்சி செலுத்தி வந்தனர்.

5.3.1 கிரேக்கச் செவ்வியல் இலக்கியம்

கிரேக்க இலக்கிய வரலாற்றினை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுப்பர். அவை செவ்வியல் இலக்கியக் காலம் (கி.மு.850-323), ஹெலனிஸ்டிக் காலம் (கி.மு.323-கி.மு.1), கிரேக்க உரோம காலம் (கி.மு.1-கிபி.527) என்பனவாகும்.²⁹

இக்காலத்தில் காப்பியம், தன்னுணர்ச்சிப்பா, நாடகம், உரைநடை என்னும் இலக்கிய வகைமைகள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன.

ஹோமரின் இலியது, ஒடிசி என்னும் இரட்டைக் காப்பியங்களும் ஹீசியட்டின் வேலையும் நாட்களும், தியோகனி முதலிய நூல்களும் முக்கியமானவை.

எலிஜியாக்குச் சந்தப் பாக்கள், அயாம்பிக்குச் சந்தப்பாக்கள் மெலிக்குச் சந்தப்பாக்கள் முதலான தன்னுணர்ச்சிப் பாக்கள் தோற்றம் பெற்றன.

ஏச்சிலசு, சோபாகில்சு, யூரிபைட்சு என்னும் மூவர் எழுதிய துன்பியல் நாடகங்கள் சிறப்புக்குரியன. சாக்ரடீசு, பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் என்ற மூவரும் தத்துவத் துறையில் சிறந்த நூல்களை எழுதினர்.

தாலிமேச்சு, தியோகிரிடசு போன்றோர் எழுதிய தன்னுணர்ச்சிப் பாக்களோடு கவிதையுலகு நிறைவு பெற்றது.

ஹோரசு, லாங்கினசு எனும் இருவர் அரிஸ்டாட்டிலைப் போன்று இலக்கியக் கொள்கைகள் பலவற்றைத் தொகுத்தனர்.

உலகச் செவ்வியல் வரிசையில் இடம்பெறத்தக்கக் காப்பியங்களான இலியட், ஒடிசி என்னும் இரண்டும் வீரயுகக் காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவானவை. இவ்விரண்டு காப்பியங்களும் கிரேக்க வீரயுகப் பழம் பாடல்களிலிருந்தும் புகழ்பெற்ற மரபுக் கவிதைகளிலிருந்தும் உருவானவை.³⁰

தன்னுணர்ச்சிக் கவிதைகள் என்பவை புலவர் பலரால் பாராட்டப் பட்டவையாகும். இவற்றைப் பிற்காலத்தில் தொகுத்தும் வகுத்தும் பாடபேதம் குறைத்தும் பதிப்பிக்கும் பணிகள் தாலமி சோதர் என்னும் அரசின் ஆதரவில் நிகழ்ந்தேறியது.

இன்பியல் நாடகங்கள், துன்பியல் நாடகங்கள் என இரு கூறாகப் பகுக்கப்பட்டாலும் துன்பியல் நாடகங்களே மிகுதியாக எழுதப்பட்டன. இவற்றிலேதான் செவ்வியல் தன்மை மீதுர்ந்து நிலை நின்றன.³¹

தத்துவம், சொற்பொழிவு, புலப்பாட்டு நெறி, வரலாறு முதலியன அடங்கிய உரைநடை தோற்றம் பெற்றதும் இக்காலத்திலேயே ஆகும். இதற்கு முந்தை இலக்கியங்கள் வலியுறுத்திய அடிக்கருத்துக்களையும் தத்துவங்களையும் வெளிப்படுத்தி நூல்கள் எழுதப்பட்டன.

பிளேட்டோவின் சிம்போசியம், குடியரசு அபன் முதலியனவும் அரிஸ்டாட்டிலின் கவிதையிலும் குறிக்கத்தக்க திறனாய்வு நூல்களாகும்.

இத்தகு படைப்புகளோடு கிரேக்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் படைப்புகள் மட்டுமல்லாது இலக்கியப் படைப்புகளும் தனித்தன்மையோடு நிலைத்து நின்றவை ஆகும்.

5.3.2 தமிழர் – கிரேக்கர் வரலாற்றுத் தொடர்பு

சமுத்திர குப்த மௌரியன் காலத்தில் இந்தியாவிற்கு வந்த மெகஸ்தனீஸ் ஹெராக்ளிசின் மகளாகிய பண்டையாவால் ஆளப்படும் பாண்டிய நாடு எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.³²

கிரேக்க நூலாகிய பெரிப் டூஸ் தமிழகத்தைத் ‘தமிரிகே’ என்று அழைக்கின்றது. பிளினி சில முன்னோடிகளைப் பின்பற்றித் தமிழகத்து மேலைக் கடற்கரை நகரங்கள் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்.³³

5.3.3 தமிழர் – கிரேக்கர் இனத் தொடர்பு

மனித இனங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையனவாக உள்ளன. ஓரிடத்தில் தோற்றம் பெற்ற இனம் ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்கு இடப்பெயர்ச்சி மூலமாகப் பெயர்ந்துள்ளனர்.

கிரேக்க இனமும் தமிழினமும் முன்னொரு காலத்தில் ஓரினமாகவோ பழக்க வழக்கம் காரணமாகவோ ஒப்புமையாகத் தொடர்புடைய இரண்டு இனங்களாக இருந்திருக்கலாம் எனக் கருதமுடிகின்றது.³⁴

நடுநிலைக் கடலின் நாடுகளே பழந்தமிழருக்குக் குடியிடமாக இருந்தவென்றும் தமிழ் மக்கள் நடுநிலக்கடல் மக்களினத்தைச் சார்ந்தவரென்றும் மக்களின் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர் என்று தனிநாயக அடிகள் குறிப்பிடுகின்றார்.³⁵

திராவிடர் மத்திய தரைக்கடல் மக்களைப் போல் விளங்குகின்றனர். அவர்கள் கரேட் பகுதியிலிருந்து புறப்பட்டு ஆசியா மைனர் மெசபடோமியா வழியாக வந்து சுமேரிய நாகரிகத்தொடு கலந்து சிந்துவெளிக்கு வந்து பின் தென்னகம் வந்தனர் என்று சட்டர்ஜி கூறுவதாகப் பூரணலிங்கம் பிள்ளை கூறுகின்றார்.³⁶

புராதன கிரேக்கர்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைகள் அனுஷ்டித்து வந்த பழக்க வழக்கங்கள் முதலியவற்றைப் பற்றிப் படிக்கின்ற பொழுது அவர்களெல்லாம் நமது மூதாதையர்களிடமிருந்து பிரிந்து சென்ற ஒரு கிளையினர் தானோ என்று எண்ணவேண்டியுள்ளது. நமது பாரத நாட்டுப் பண்புகள் பலவும் அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் பிரதிபலிப்பதைக் காண்கிறோம் என்று வெ.சாமிநாத சர்மா குறிப்பார்.³⁷

பண்டைக்காலத்துக் கிரேக்கரைத் தமிழர் என்றே உறுதியாக நம்புகின்றார். கிரேத்தா மக்களின் நாகரிகம், எகிப்திய, சுமேரிய நாகரிகங்களைப் போலவே மிகப் புராதனமானது. அந்நாட்டு மக்கள் மீனவர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் தமிழர் கெரதோசக என்னும் கிரேக்க வரலாற்றாசிரியர் கிரேத்தாவிலும் இலைசியாவிலும் வாழ்ந்த மக்கள் தமிழரே என்று புகழ்கின்றார்.³⁸

கிரேக்க நாட்டின் பழங்குடிகள் ஆசியா மைனர் மக்களோடு தொடர்புடையவர்களாக இருக்கக் கூடும் . அவர்கள் பெரும்பாலும் இந்தோ ஐரோப்பிய இனத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்க முடியாது என்று பக்னர் டிராவிக் என்பார் கூறுகின்றார்.³⁹

இன அடிப்படையில் கிரேக்கர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் தொடர்பு இருந்துள்ளது. அத்தொடர்பு உண்மையானது தானே என எத்தகைய தொடர் ஆய்வுகளும் நிகழாத பொழுது அவற்றை வலியுறுத்த முடியவில்லை. அதே நேரத்தில் புறந்தள்ளவும் முடியவில்லை.

5.3.4 பண்பாட்டுத் தொடர்பு

கிரேக்க நாட்டிற்கும் தமிழகத்திற்கும் இடையில் அரசியல் தொடர்பின்றிப் பண்பாட்டுத் தொடர்பும் இருந்துள்ளது. மரவழிபாடு, தாய்த் தெய்வ வழிபாடு, சேய்க்கடவுள் வழிபாடு, பெண்கள் அணிகலன்களை மிகுதியாக அணிதல், கள் குடி, விருந்தோம்பல், இசைக்கருவிகள் பயன்பாடு, படைமறம் முதலான பல பண்பாடுகளில் ஒத்திசைந்து காணப்பெறுகின்றார்கள் என்று செண்பகம் இராமசாமி கூறுகின்றார்.⁴⁰

திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகின்ற பெண்ணுக்காக முலைக்கூலி தரும் வழக்கத்தை இரு நாட்டிலும் காணமுடிகின்றது.

பெண்ணுக்காக ஆடு மாடுகள் தரும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. ஆடு மாடுகளின் எண்ணிக்கை பெண்ணின் அழகு, தகப்பனாரின் பெருமை முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு திட்டமிடப்பட்டது.⁴¹

கிரேக்கமும் தமிழகமும் பல ஒப்புமைக் கூறுகளைப் பெற்றிருக்கின்றன. அவை ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று பெற்றது எனும் முடிவுக்கு வரமுடியாது. அவை இணைக் கருத்துக்களாகவே இருக்கமுடியும்.

தமிழகத்தில் கிரேக்கர் பலர் சிற்பிகளாகவும் வணிகர்களாகவும் போர்ச் சேவகர்களாகவும் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது.⁴² அறிவுத்தேடல் காரணமாகவோ, பண்பாட்டு ஒருமையைப் புலப்படுத்தவோ, புதியனவற்றைக் காணவேண்டும் என்னும் விருப்பிலோ

பல நாட்டவரும் தமிழகத்தைத் தேடி வருகை தந்துள்ளனர்.

பித்தோகோரஸ் என்பவரைக் கணிதவியல் கணிப்பாளராகவே கருதினர். ஆனால் அவர் புவியியல், சமயம் ஆகிய பல துறைகளில் கவனம் செலுத்தியுள்ளார். சமயத்துறையில் ஆன்மாக்களின் பெயர்ச்சி பற்றியும் வினை பற்றியும் அவ்வறிஞன் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் தமிழரின் வினைக் கோட்பாட்டோடு தொடர்புடையதாக அமைகிறது.⁴³

சங்க இலக்கியத்திலும் தொல்பொருள் அகழ்வுகளிலும் கிடைத்துள்ள யவனரின் புலிச்சங்கிலி, பாவை விளக்கு, மதுச்சாடிகள் முதலியன இத்தொடர்பை மேலும் வலுவாக்கக் கூடியவை.

5.3.5 மதிப்புக் கோட்பாடு

தமிழரும் கிரேக்கரும் அகப் பண்பாடுகளில் ஒருமித்துப் பல கூறுகளில் ஒன்றிணைந்து செயல்பட்டு வந்துள்ளனர் என்பதைப் பல்வேறு கோணங்களில் அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

கிரேக்கச் செவ்வியல் இலக்கிய வரலாற்றுக் காலம் கி.மு.850 முதல் கி.பி527 வரை ஆகும். இக்காலகட்டத்திற்குள்ளாகவே சங்கச் செவ்வியல் காலம் தொடங்கி முடிகிறது.

அரிஸ்டாட்டில் ஆசிரியர் மரபின் தொடர்ச்சியில் முதற்புள்ளியாய் அமையக்கூடியவர் சாக்ரடீஸ் ஆவார். இவருடைய 'உன்னையே நீ அறிவாய்', 'ஒழுக்கமே அறிவு' என்னும் இரு தொடர்களும் மதிப்புக் கோட்பாட்டின் தொடக்கப் புள்ளி எனலாம்.⁴⁴ இவ்விரு கருத்துக்களையும் பலரும் பல வகைகளில் வளர்த்தெடுத்து உலகளவில் பரவச் செய்துள்ளனர்.

மனிதன் நல்வாழ்வு வாழ வேண்டுமானால் தன்னையும் தன்னையொத்த மனிதர்களின் இயல்புகளையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். மனிதன் இயற்கையின் ஓர் அங்கமாவான்.

இயற்கையை அறிதல் என்பதைவிட வெல்லுதல் என்பது முதன்மையானதாகும். மற்றொன்றைக் காட்டிலும் முன்னேறுதல் என்பது மனிதனுடைய இயல்பு. அந்த இயல்பிற்குத் தன்னை அறிதல் என்பது தேவையானதாகும். தன்னை அறிகின்ற பொழுது மனிதன் வளருகிறான்; உயருகின்றான்.

‘ஒழுக்கமே அறிவு என்னும் கருத்தினையும் உலகச் சமூகம் ஏற்றுக் கொண்டது. நற்சிந்தனைகளை எண்ணவும் நற்செயல்களைச் செய்யவும் அறிவு தேவை. அத்தகைய அறிவை, நன்மை தரும் இயல்பைப் பிறர் உணரத் தவறியதால் அதை அடுத்தவர் எடுத்துரைக்க வேண்டும் என்றே இதனை வெளிப்படுத்தினார்.⁴⁵ இவ்வொழுக்க வெளிப்பாட்டைச் சங்கச் சமூகம் நல்லாறு என்று குறிப்பிடுகின்றது.⁴⁶ இல்லற ஒழுக்கம், போர் ஒழுக்கம், திணை ஒழுக்கம் எனப் பல நிலைகளில் வெளிப்படுத்துகின்றது.

பிளாட்டோவின் குடியரசில் குறிக்கோள் அரசு, அறத்தைப் பின்பற்றும் சமூகம் முதலியவற்றைப் பற்றி விரிவாக விளக்குகின்றார்.⁴⁷

பிளேட்டோவின் கருத்துக்கள் அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாகும். ஆகையால் உலகம், சமுதாயம், மனிதன் மூன்றிலுமிருந்து அறத்தைப் பிரிக்க முடியாது என்று கருத்துரைத்தவர். இவர் உலகைக் காட்சி உலகம் என்றும் கருத்து உலகம் என்றும் இரண்டாகப் பகுப்பார்.

கண்ணுக்குப் புலனாகும் பல்வேறு பொருள்கள், ஒலிகள், நடைமுறை வழக்குகள் முதலிய கருத்தலகுகள் காட்சி உலகில் அடங்கும்.

கண்ணுக்குப் புலனாகா சிந்தனை, எண்ணம், கோட்பாடுகள் முதலிய கருத்தலகுகள் கருத்துலகில் அடங்கும்.

இவ்விரு கருத்தலகுகளும் தமிழ் மரபு அடிப்படையில் அகம், புறம் என்னும் இரு அலகுக்குள் பொருத்திப் பார்க்க முடியும்.

அரிஸ்டாட்டில் கண்ணுக்குத் தெரியும் உலகமே உண்மையான உலகம். கருத்துகள் உலகப் பொருட்களின் வழியே வெளிப்படுகின்றன என்றும் கூறினார்.

பொருள்களின் அமைப்பும் கருத்துக்களின் செறிவும் ஒன்று கூடி தொடர்ந்து வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. மனிதன் இயல்விலேயே அறத்தோடும் இயற்கையோடும் இணைந்து செயல்படக் கூடியவன் என்று கருத்துரைத்துள்ளார்.

இச்செய்திகளை அகம் புறம் என்னும் பாகுபாட்டோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கமுடிகின்றது. உள்ளுறை என்பது கருப்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிப்படும் என்னும் கருத்துடன் தொடர்புப் படுத்திப் பார்க்கமுடிகின்றது.

மானுட வாழ்க்கையின் தலையாய நோக்கம் நல்வாழ்வு எனப்பெறும் யூடோமோனியா (**Eudaemonia**) எனப்பெறும் என்று அரிஸ்டாட்டில் குறிப்பிடுகின்றார்.⁴⁸

மனிதனின் பகுத்தறிவைச் சிறப்பித்துக் கூறினாலும் மக்களுக்கு முடிந்த முடிவைத் தருவது நல்வாழ்வே ஆகும் என்பார். இக்கருத்துத் தொல்காப்பியரின் இன்பம் என்பது 'தான் அமர்ந்து வருடம் மேவற்றாகும்'⁴⁹ எனும் கோட்பாட்டிற்கு இணையானதாகும்.

கிரேக்கச் சமூகம் தமிழினத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த பொழுதும் சிந்தனையாளர்கள் பலரும் தோற்றம் பெற்ற உலகமாகத் திகழ்கிறது. சங்கச் சமூகத்தைப் பொருத்தவரை தொல்காப்பியர் மட்டுமே சிந்தனையாளராக இருந்துள்ளார். அவரும் மொழிக்கும் செய்யுளுக்கும் இலக்கணம் வகுப்பதிலேயே கவனம் செலுத்தியுள்ளார். சங்கப் புலவர்களில் சிலர் மதிப்பார்ந்த பல கருத்துக்களை உதிர்த்துச் சென்றுள்ளமை

வியப்பிற்குரியதாகும். இத்தகு கருத்துக்களே தமிழ்ச் சமூகத்தின் மதிப்புக் கோட்பாட்டை உருவாக்க உறுதுணையாக அமைந்துள்ளன.

5.4 இலத்தீன் இலக்கியம்

உரோம் அரசு நிலைபெற்று உயர்ந்து இருந்த பொழுது இலத்தீன் மொழியில் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களை இலத்தீன் இலக்கியம் என்றும் உரோம இலக்கியம் என்றும் பெயர் வழங்கி வருகின்றது. இலத்தீன் இலக்கியம் கி.மு.240 இல் தொடங்கி, கி.பி.476 இல் முடிவெய்துகிறது. இக்காலகட்டத்திலேயே சங்க இலக்கியக் காலமும் அடங்குகின்றது. கிரேக்க மொழி இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலத்தீன் இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றன.

நாடகம், தன்னுணர்ச்சிப் பாக்கள், காப்பியங்கள், எலிஜியாக்குப் பாடல்கள், வரலாறு, தத்துவம், கடிதம், தன்வரலாறு, இலக்கிய வரலாறும் திறனாய்வும் முதலான வகைமைகளில் தோற்றம் பெற்றுள்ளன.

கிரேக்கத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகவோ போலச் செய்தல் அடிப்படையிலோ இலத்தீன் இலக்கியங்களின் தொடக்ககாலம் அமைந்திருந்தன. உரோமானியர்களால் உருவாக்கப்பட்டது அங்கதச்சுவை இலக்கியங்கள் மட்டுமே ஆகும்.

வெர்ஜிலுடைய ஏனிது (**Aeneid**) காப்பியத்தில் தன்னுடைய கதைத் தலைவனுடைய பண்புகளைச் சுட்டும் பொழுது நம்பிக்கை, நாணயம், நன்றியுடைமை, கடமையுணர்ச்சி, மனவிரம், மனநிறைவு போன்ற பண்புகளில் அதிக அழுத்தம் கொடுத்துப் படைத்துள்ளார்.⁵⁰

ஐரோப்பிய இலக்கிய மரபுகளுக்கு அடிப்படை கிரேக்க இலக்கியம் என்றாலும் அவற்றில் வாய்மொழி மரபு மிகுதியாக இருப்பதால் வெர்ஜிலின் ஏனிது

காப்பியத்திலிருந்துதான் ஐரோப்பிய இலக்கியம் உலகளாவிய வளர்ச்சியைப் பெற்றது.

இவ்விலக்கியம் மானுடம் போற்றிய காப்பியம் என்று புகழப்படுகின்றது.⁵¹

ஓரசுவின் கடித இலக்கியங்களில் பழக்க வழக்கங்கள், ஒழுக்கம், இன்பம் முதலியன விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. மேலும் பொன்மொழிகள், அறவுரைகள், அறிவொளி வீச்சுகள் முதலியனவும் காணப்பெறுகின்றன.⁵²

5.4.1 அரசுத் தொடர்பு

உரோமானியரான ஸ்ட்ராபோ என்பார் அகஸ்டஸ் அவைக்குச் சென்ற பாண்டிய நாட்டுத்தூதர் சிலரைக் குறிப்பிடுகின்றார். அகஸ்டஸ் காலத்தில் நிகழ்ந்த அரசியல், வணிக உறவுகளைப் பதிவுசெய்துள்ளார். கொற்கையிலிருந்து மதுரைக்குத் தலைநகரம் மாற்றப்பட்டதையும் குறிப்பிடுகின்றார்.⁵³

உரோமப் பேரரசன் அகஸ்டஸ் அரியணை ஏறியவுடன் இந்திய அரசர்கள் பலரும் தங்கள் தூதர் வழி வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தனர்.⁵⁴

தமிழகத்தில் உரோமர் குடியிருப்பு முசிறியில் அகஸ்டஸ் கோயில், உரோம நாணயங்கள், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் யவனக் குடியிருப்பு முதலியன இருநாட்டு உறவுகளுக்கும் சான்றுகளாகும்.

5.5 சீன சப்பானியத் தொடர்பு

சீனம், சப்பானிய மொழிகள் செவ்வியல் காலகட்டத்து மொழிகளாகும்.

சீனாவுடன் ஏற்பட்ட வணிகத் தொடர்பு போன்று சப்பானுடன் உறவு இல்லை என்பதை அறியமுடிகிறது. தமிழகத்திலிருந்து கடல் வழியாகப் பாபிலோனியாவிற்குப் பொருள்கள் ஏற்றுமதியாகியுள்ளன. தமிழகத்தில் உரோமானிய நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளன.

பிலிப்பைன்சில் புதைகுழிகளில் கிடைக்கும் பல்வேறு வகையான போர்க்கருவிகளும் மணிகளும் தென்னகத்தில் கிடைக்கக் கூடியவைகளுடன் ஒப்பிடும்படியாகக் கிடைத்துள்ளன.⁵⁵

சப்பானிய செய்யுட்களில் இறைச்சி போன்ற சில பண்புகள் உள. சங்கப்பாடல்களுக்குக் கொளுக்குறிப்பு எழுதியுள்ளது போன்று சப்பானிய பாடல்களுக்கும் உளது. சப்பானிய தங்காக் கவிதைகளிலும் கொளு கருத்தமைவு முதலியன கொண்டு சங்ககாலக் குறுந்தொகையைப் போன்று சிறக்க அமைந்துள்ளன.⁵⁶

சப்பானிய மொழியில் அறிஞர் சுசுமு ஒஹீனோ (Susumu Ohino) இருமொழிகளுக்கு இடையேயான சில வியத்தகு ஒப்புமைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உயர்நிலையுலகம், இறந்தோருலகம், ஆகிய இரண்டும் குறித்து இரு நாட்டிடையேயும் ஒருமித்த செய்திகள் கிடைக்கின்றன. இரு நாடுகளுக்கிடையே இறப்புச்சடங்குகளில் ஒற்றுமைக் கூறுகள் காணப்படின் அவ்விரு நாடுகளுக்கும் இடையில் பல்வேறு வழிபாட்டு ஒப்புமைக் கூறுகள் இருக்கும் எனக் கூறுகின்றனர்.⁵⁷

5.5.1 சீனாவின் மதிப்புக் கோட்பாடு

சீனாவின் தத்துவ மேதைகளான கன்பூசியஸ், மென்கியஸ், லவோ-ட்சு முதலானோர் கி.மு.5,6 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்தோராவார்.

சீனாவில் வழங்கி வந்த மரபார்ந்த பல பாடல்களைத் திரட்டி இலக்கிய உலகுக்கு வழங்கியவர் கன்பூசியஸ் ஆவார். சங்கப் புலவர்கள் தாம் வாழ்ந்த சமுதாயத்திற்காக வாழ்ந்ததைப் போன்று (ஆற்றுப்படை நூல்கள்) கன்பூசியஸ் உடன் வாழும் மானிடர்களின் மேல்மைக்காகப் பெரிதும் பாடுபட்டார்.

ஒழுக்கத்தின் நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றாது அதைப் போற்றுவது வெறும் ஆரவாரமாகப் போய்விடும். ஒழுக்கத்தின் நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றாத அக்கறை

உணர்ச்சி பயங்கொள்ளித் தனமாக மாறிவிடும். ஒழுக்கத்தின் நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றாத துணிச்சல் கீழ்ப்படிந்து ஒழுகாத மனநிலையை வளர்த்துவிடும். ஒழுக்கத்தின் நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றாமல் நேர்மையை மட்டும் கடைபிடிக்கும் மனிதர்களை அது முரட்டுத்தனம் உடையவர்களாக்கிவிடும் என்று கூறும் கன்பூசியஸ் தனிமனித ஒழுக்கத்தைப் போற்றுவதில் உயர்ந்து நிற்கின்றார்.

மனிதன் உயர்ந்த நிலையைப் பெறுகின்றான். அவனே பொருள்களின் ஒழுங்கு முறையை உணர வல்லவன். அவனே ஒழுக்கக் குறிக்கோளுக்கு ஏற்ப வாழ வல்லவன். சாதாரண நிலையிலிருந்து உயர்ந்த நிலைக்கு அவன் செல்ல முயல வேண்டும். அத்தகைய நிலைக்கு உயர்பவன் எந்தத் துறையிலும் வரம்பு கடந்து செல்வதில்லை என்று சீன இலக்கியங்கள் மனிதர்களைச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றன. இவ்வுருவாக்கமே சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் சான்றோர் பெருமக்களாவர்.

ஜென் கோட்பாடு கன்பூசியஸ் கூறிய கருத்தாக்கங்களினும் உயர்வானதாகும். ஜென் என்பதற்கு மானிட இதயப் பண்பு, மனிதன் மனிதனாக இருக்கவேண்டிய பண்பு, நிறைவு கொண்ட சமுதாய அறம், அருளுடைமை, மனிதனுக்கு மனிதன் காட்டவேண்டிய பண்பு என்னும் பல் பொருண்மைகளை உட்படுத்தியதாகும்.

விலங்குப் பண்பிலிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது ஜென் தத்துவம் எனலாம். உதவி, நன்றி, நம்பிக்கை, வீரம் முதலியன ஜென் கோட்பாட்டின் வடிவங்களாகும்.⁵⁸

சங்கச் சமூகத்தில் அறம் என்னும் கோட்பாடு எவ்வாறு விரிவானதாக அமைந்து கிடைக்கின்றதோ அதைப் போன்ற பொருண்மையுடையதாக ஜென்னைக் கருத வேண்டியுள்ளது.

5.5.2 சப்பானிய மதிப்புக் கோட்பாடு

சப்பானியர்களுக்கு எனத் தனித்த கோட்பாடுகள் இருக்கின்ற பொழுதும் சீனாவையே பெரிதளவில் பின்பற்றுகின்றனர். சிறிதே பௌத்த இந்தியக் கோட்பாடும் அவர்களுடைய நெறியில் இணைந்து செல்கின்றன.

சமுராய் என்னும் போர் வீர இனம் புஷிதோ என்னும் கோட்பாட்டை உருவாக்கியது. இக்கோட்பாடு உழவர், தொழிலாளி, வணிகர் எனப் பல்வேறு இனத்தவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகும்.

நன்றி, மானம், நீதி, வீரம், தீர்ச்செயல், உணர்வு, கருணை, அடக்கம், பணிவு, கல்வி, தியாகம் முதலான கூறுகளை உள்ளடக்கியது புஷிதோ என்னும் கோட்பாடாகும்.

சப்பானியர் மதிப்புக் கோட்பாட்டினை மூன்று வகையாகப் பகுப்பர். அவை கல்வி சார் மதிப்புகள், முருகியல் சார் மதிப்புகள், குடும்பம் சார் மதிப்புகள் என்பன.

சப்பானில் தனி மனிதனைவிடக் குடும்பம் சமுதாய உறுப்பாகப் போற்றப்பட்டது. இருப்பினும் அரசுக்கும் நாட்டுக்கும் காட்டவேண்டிய நன்றி அல்லது கடமையே குடும்ப உறவிலும் சிறந்ததாகப் போற்றப்பட்டது.

சப்பானிய சமூகத்தின் இன்றைய உயர் நிலைக்கு அவர்கள் சமூகம் சார்ந்து செலுத்திய கருத்தலகுகளும் காரணமாக அமைகின்றன.

5.6 உலக மதிப்புகள்

மதிப்புக் கோட்பாடுகளை ஆராயும் முயற்சி பிற்காலத்தில் நன்கு வளர்ந்தது. கால ஓட்டத்தில் மக்களின் சிந்தனையில் பல்வேறு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. அம்மாற்றங்களின் அடிப்படையில் மதிப்புக் கோட்பாடுகள் உருவாயின. அறிவுத் துறையில்

ஏற்பட்ட பல்வேறு வளர்ச்சிக் கூறுகளும் புதிய புதிய கோட்பாடுகளை உருவாக்கினர்.

அத்தகு மதிப்புக் கோட்பாடுகளுள் சிலவற்றைக் காணலாம்.

5.6.1 மகிழ்நிலை மதிப்பு

மனிதனின் எந்தவொரு கண்டுபிடிப்பும் மகிழ்வை நோக்கியதாகவே அமையும். மனிதனின் எந்தவொரு செயலும் அவனுடைய மகிழ்வை மையமிட்டதாகவே அமையும்.

அரிஸ்டாட்டில் டெமாக்ரிட்சம் மனித நடத்தையின் குறிக்கோள் மகிழ்ச்சியே என்றனர். மகிழ்ச்சியே மனிதனின் ஒப்பற்ற நன்மையாகும். மிகுந்த மகிழ்ச்சியே உயர்ந்த நன்மை என்னும் கோட்பாட்டில் இவர்கள் நிலைநின்றனர்.

நிலையானதும் உயர்ந்ததுமான மகிழ்ச்சி என்று எப்பிகுரஸ் கூறினார். ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் சொந்த இன்பத்தைத் தேடுதல் இயற்கை. தண்ணீர் தன்னுடைய நிலையினைத் தானே முடிவு செய்து கொள்வது போன்று மனிதனும் இன்பத்தை நாடுதல் இயற்கையாகும்.

மனிதர்கள் எப்பொழுதும் இன்பத்தை நாடித் துன்பத்தை விலக்குகின்றோம் என்பதில்லை. நிறைந்த இன்பத்தையும் குறைந்த துன்பத்தையும் தரவல்ல செயல்களை மக்கள் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். இன்பமும் மகிழ்ச்சியும் வேறு வேறு மதிப்புகளின் அடையாளங்களோ அல்லது துணை விளைவுகளோ அல்ல. அவையே மதிப்புகளாகும்.

5.6.2 இயற்கை நிலை மதிப்பு

இயற்கைச் சூழல்களும் இயற்கை உணர்வுகளும் மானிட இனத்திற்கு வழிகாட்டும் சிறப்பை அடையும் பொழுது அவை மதிப்புகளாகத் திகழ்கின்றன. இயற்கையைப் புறக்கணித்து இலக்கியம் இல்லை. உலக இலக்கியங்கள் அனைத்தும்

இயற்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே தோன்றியுள்ளன. மனிதனும் இயற்கையின் ஒரு கூறு ஆதலால் அதனைப் புறக்கணித்தல் இயலாத ஒன்றாகும்.

பண்டைய கிரேக்கச் சிந்தனையாளரான ஸ்டாயிக்ஸ் என்பவர் நற்பண்பு என்பது இயல்பானது என்றும் ஒழுக்க விதிகள் என்பன இயற்கை விதிகளே என்றும் கூறுவார். அவை அறிவுக்கு இயைந்த வகையிலும் மனிதரால் பகுத்தாராய்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையிலும் அமைந்தவை எனத் தெளிவாகக் காணமுடிகின்றது.

இயற்கையின் வழி நடத்தலே நல்வாழ்விற்குரிய ஸ்டாயிக் விதிமுறையாகும். பகுத்தறிவின் ஒழுங்கு முறையே இயற்கையாகும். நீதியும் இயற்கையில் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கின்றது. எனவே, இயற்கை நிலைபேறுடையது; மாற்றமுடியாதது; இயற்கையும் பகுத்தறிவும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில்தான் தனிக் கோட்பாடுகளாக உருமாறின.

கிரேக்கத்தில் கி.மு.8ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஹேஸியட் என்பார் எழுதிய வேலையும் நாட்களும் என்னும் நூல் மக்களின் இயற்கை வாழ்க்கையை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அரேதஸ் என்னும் கவிஞர் இயற்கைக் காட்சிகள் என்ற நூலை எழுதினார். அரேதஸ் மருத நில மக்களையும் நெய்தல் நில மக்களையும் சுட்டிக்காட்டும் பொழுது வாழ்க்கை மதிப்புகளையும் புலப்படுத்தியுள்ளார். உரோம் இலக்கிய வரலாற்றில் லுக்கிரீஷியஸ் என்பார் கி.மு.முதல் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். இவரது நூலின் பெயர் பொருட்களின் இயற்கை என்பதாகும். இவர் இயற்கைப் பொருட்களின் அமைப்பிலும் இயக்கத்திலும் பல அறிய அறநெறிக் கருத்துக்களைக் கண்டு உரைத்துள்ளார்.

வர்ஜில் எழுதிய நூல் ஜார்ஜிக்ஸ் என்பதாகும். இத்தலைப்பு உழவுத்தொழில் என்னும் பொருளுடையதாகும். மக்கள் வாழ்க்கையையும் மண்ணின் இயற்கையையும் இந்நூல் எடுத்துரைக்கின்றது. உயிரினங்களின் இயற்கை நெறிகளிலிருந்து

மானுட மதிப்புகளை ஆங்காங்கே வர்ஜில் குறிப்படுகின்றார். இயற்கையின் கூறு எதுவாக இருந்தாலும் அதில் மதிப்புகள் உள்ளமையை மேனாட்டில் நெடுங்காலமாகக் கவிஞர்கள் புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

5.6.3 அகநிலை மதிப்புக் கோட்பாடு

விருப்பம், இன்பம், ஆவல், தேவை, வெறுப்பு என்னும் பல மனித உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது என்கின்ற காரணத்தினால் மதிப்பு என்னும் கோட்பாடு அகநிலையைச் சார்ந்தது என்பர். மனிதன் காணும் காட்சி, கேட்கும் இசை, உண்ணும் உணவு, உடுக்கும் உடை, நுகரும் மணம் ஆகிய அனைத்தும் இன்பம் பயக்கின்றன என்று உணரும் பொழுது அவை மதிப்புடையனவாகத் திகழ்கின்றன. எனவே, மனிதனின் உணர்வுகளே மதிப்பை நிலைபெறச் செய்கின்றன. பொருள், இடம், காலம் ஆகியவற்றாலும் விருப்பு, தேவை முதலிய உணர்வுகளாலும் மதிப்புகள் மாறிக்கொண்டே இருப்பவை. ஆதலால் அவை அகநிலையைச் சார்ந்தவை என்று கூறுவர். மதிப்பு என்பது ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் ஏற்ப மாறுபட்டும் வேறுபட்டும் அமைகின்றன.

5.6.4 புறநிலை மதிப்புக் கோட்பாடு

மனிதன் தான் அனுபவிக்கும் உணர்வுகளில் சிலவற்றை மதிப்புடையனவாக எண்ணுகின்றான் இந்நிலையில் மதிப்பு மனிதனிடமிருந்து பிறக்கவில்லை என்பதைக் கருதமுடிகின்றது. காட்சிக்குப் புலப்படும் பல்வேறு பொருள்கள் மதிப்புடையவை; அழகுடையவை; வண்ணமுடையவை; இன்பமுடையவை. இந்த அழகு, வண்ணம், இன்பம், என்பவை பொருள்களின் மதிப்புகள் புறநிலையைச் சார்ந்தவை என்று கூறுவர். மனிதனின் கணிப்பு ஒருபுறமும் பொருட்களின் இயல்பு மற்றொரு புறமும் தனித்தனியானவை. எனவே மனிதன் புறநிலையிலிருந்தே மதிப்புகளை முடிவு செய்கின்றான்.

மதிப்புகள் மனிதனுக்கு மனிதன் மாறுபடக்கூடியவை என்கின்ற காரணத்தாலேயே அவை அகநிலையைச் சார்ந்தவை ஆகிவிடா. மாறுபடு சமூக அறநோக்கிலேயே அமைவதால் மதிப்புகள் தற்சார்பு உடையன என்று சொல்வதைவிடப் பொதுசார்பு உடையன எனலாம். அ.தாவது அகநிலையைச் சார்ந்தவை என்பதை விடப் புறநிலையின் பாற்பட்டன என்று கூறுவர். அனுபவமும் பயிற்சியும் மிகுவதால் மதிப்புக் கோட்பாடுகள் மேன்மேலும் பொதுச் சீர்மையைப் பெறுகின்றன.

5.7 தொகுப்புரை

அறிஞர்கள் புலவர்களின் சிந்தனைத் திறத்தாலும் புலமை மேம்பாட்டாலும் ஆய்வு வன்மையாலும் சொல்லிச் சென்ற பல்வேறு மதிப்புக் கோட்பாடுகளையும் மொழி இலக்கியச் செய்திகளையும் பண்பாட்டு ஒருமைக் கூறுகளையும் இவ்வியல் பதிவு செய்துள்ளது. மனிதனின் அனுபவக்கீற்றுகளும் உணர்வுப் பதிவுகளும் வளர்ச்சிபெற்று மதிப்புகளாக உயருகின்றன. அனுபவங்களும் உணர்வுகளும் மனிதனுக்கு மனிதன் மாறக் கூடியன. அதனால் மதிப்புக் கோட்பாடுகள் மாறாதவை. இவை மொழி கடந்தும் நிலம் கடந்தும் ஒற்றுமைக் கூறுகளோடு திகழ்கின்றன என்பதை அறியமுடிகின்றது.

இனி இயல்தொறும் விவாதிக்கப்பெற்று மெய்மைகளின் வழிப் பெறப்பட்ட உண்மைகள் நிரல்படத் தொகுக்கப்பெற்று ஆய்வின் முடிவுரையில் தரப்படுகின்றன.

குறிப்புகள்

1. இரா.அறவேந்தன், தமிழ் சிங்கள இலக்கண உறவு, ப.5-8.
2. வெள்ளைவாரணார், தொல்காப்பியம், ப.8.
3. இராதாகிருட்டினன், கீழை மேலை நாடுகளின் மெய்ப்பொருளியல்
வரலாறு தொகுதி-1, முன்னுரை, ப.7.
4. தேவநேயப்பாவாணர், வடமொழி வரலாறு, ப.2.
5. க.ப.அறவாணன், தமிழர் இந்தியா, ப.61.
6. தேவநேயப்பாவாணர், மு.நூ., ப.3.
7. மேலது, ப.18.
8. மேலது, ப.30.
9. மேலது, பக்.33-39.
10. மேலது, ப.210.
11. மேலது, ப.31.
12. கு.மீனாட்சி, பாணினி, ப.10.
13. P.T.Srinivasa Iyengar, History of the Tamils, p.123.
14. Ibid, p.125-226.
15. அகம். 69:10, 251:12, 281:8.
16. மேலது, 264:4.
17. கௌடில்யம். 7:110

18. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம், சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், ப.281.
19. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், பக்.30-31.
20. பட். 190.
21. கி.இலட்சுமணன், இந்திய தத்துவ ஞானம், ப.63.
22. மேலது, ப.30.
23. மேலது, ப.69.
24. புறம். 192.
25. மனுதர்ம சாஸ்திரம், 7:12.
26. புறம். 186:2.
27. மேலது, 6:27-29.
28. மேலது, 55:13-16.
29. கா.அப்பாதுரையார், உலக இலக்கியங்கள், ப.23.
30. செ.சாரதாம்பாள், சங்கச்செவ்வியல், பக்.17-19
31. மேலது, பக்.22-27.
32. ந.சுப்பிரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், ப.22.
33. மேலது, ப.23.
34. செண்பகம் இராமசாமி, கிரேக்க லிரிக் கவிதைகளும் சங்க இலக்கியக்
கவிதைகளும் ஒப்பீடு, ப.25.
35. எஸ்.தனிநாயக அடிகள், ஒன்றே உலகம், ப.162.
36. M.S.Purnalingam pillai, Tamil India, p.20.
37. வெ.சாமிநாத சர்மா, கிரீஸ் வாழ்ந்த வரலாறு, ப.24.
38. ந.சி.கந்தையாப்பிள்ளை, வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட பழந்தமிழர்,
ப.43-44.

39. செண்பகம் இராமசாமி, மு.நா., ப.25.
40. மேலது, ப.26-27.
41. வெ.சாமிநாதசர்மா, மு.நா., ப.36.
42. மேலது, ப.62.
43. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம், மு.நா., ப.299.
44. ஈ.கோ.பாஸ்கரதாஸ், மானிட மதிப்புகள், ப.197.
45. மேலது, ப.197.
46. புறம். 195.
47. ஈ.கோ.பாஸ்கரதாஸ், மு.நா., ப.198.
48. மேலது, ப.199.
49. தொல். பொருள். 219.
50. தமிழண்ணல், சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, ப.288.
51. மேலது, ப.289.
52. மேலது, ப.290.
53. ந.சுப்பிரமணியன், மு.நா., ப.22.
54. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம், மு.நா., ப.304.
55. K.A.Nilakanta Sastri, **History of south India**, p.81.
56. தனிநாயக அடிகள், தமிழ்த் தூது, ப.13.
57. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம், மு.நா., ப.306.
58. க.த.திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், 236.

துணைநூற்பட்டியல்

மூலநூல்கள்

அகநானூறு

1981 (இ.ப) நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.

1990 வே.சிவசுப்பிரமணியன்,
டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்நிலையம்,
சென்னை

1999 அ.மாணிக்கனார்,வர்த்தமானன்
பதிப்பகம், சென்னை.

இறையனார் களவியலுரை

1969 கழகப்பதிப்பு, சென்னை.

ஐங்குறுநூறு

1980 டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர்
நூல்நிலையம், சென்னை

1981 (இ.ப) நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.

1999 அ.மாணிக்கனார்,வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை.

கலித்தொகை

1981 (இ.ப) நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.

1999 அ.மாணிக்கனார்,வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை.

2007 நச்சினார்க்கினியர், கழகப்பதிப்பு, சென்னை.

குறுந்தொகை

1981 (இ.ப) நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.

1999 அ.மாணிக்கனார்,வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை.

2007 பொ.வே.சோமசுந்தரனார்,
கழகப்பதிப்பு,சென்னை.

சிலப்பதிகாரம்	1950	ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார், உரை கழகப்பதிப்பு, சென்னை.
திருக்குறள்	1993	பரிமேலழகர் உரை, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை.
தொல்காப்பியம்	1943	தி.சு.பாலசுந்தரம் பிள்ளை(விளக்கக் குறிப்புடன்) கழகப்பதிப்பு, சென்னை.
தொல்காப்பியம்	1986	எழுத்ததிகாரம், இளம்பூரணர் உரை கழகப்பதிப்பு, சென்னை.
தொல்காப்பியம்	1980	சொல்லதிகாரம், சேனாவரையர் உரை, கழகப்பதிப்பு, சென்னை.
தொல்காப்பியம்	1974	பொருளதிகாரம், இளம்பூரணர் உரை கழகப்பதிப்பு, சென்னை.
தொல்காப்பியம்	1966	பொருளதிகாரம், பேராசிரியர் உரை, கழகப்பதிப்பு, சென்னை.
நற்றிணை	1981	(இ.ப) நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
	1999	அ.மாணிக்கனார்,வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.
	2007	அ.நாராயணசாமி ஐயர், கழகப்பதிப்பு, சென்னை.
பத்துப்பாட்டு	1981	(இ.ப) நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
	1986	நச்சினார்க்கினியர், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
	1999	அ.மாணிக்கனார்,வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.
பதிற்றுப்பத்து	1981	(இ.ப) நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
	1999	அ.மாணிக்கனார்,வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.
	2007	ஒளவை சு.துரைசாமிபிள்ளை, கழகப்பதிப்பு, சென்னை.

பரிபாடல்

1981 (இ.ப) நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.

1999 அ.மாணிக்கனார்,வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை.

2007 பொ.வே.சோமசுந்தரனார்,
கழகப்பதிப்பு, சென்னை.

புறநானூறு

1981 (இ.ப) நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.

1999 அ.மாணிக்கனார்,(இருதொகுதிகள்)
வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.

2007 ஒளவை சு.துரைசாமிபிள்ளை,(இருதொகுதிகள்)
கழகப்பதிப்பு, சென்னை.

துணைநூல்கள்

அகத்தியலிங்கம்,சு.,

1997 சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல்
இலக்கியங்களே,
மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

1983 சங்கத் தமிழ்-1 மொழியியல் நோக்கில்
சங்க இலக்கியங்கள்,
அனைத்திந்திய தமிழ் மொழியியற் கழகம்,
அண்ணாமலைநகர்.

அருணன்,

2008 சங்க இலக்கியபதிவுகள்,
பாரதி புத்தகாலயம், சென்னை.

அறவாணன்,க.ப.,

1978 அற்றைநாட்காதலும் வீரமும்,
பாரி நிலையம், சென்னை.

2005 தமிழர் இந்தியா,
தமிழ்க்கோட்டம், சென்னை.

அறவேந்தன்,இரா.,

1999 தமிழ் சிங்கள இலக்கண உறவு,
திருவரசு வெளியீடு, விசாத்தனூர்

அனுராதா,ப.,

2001 இலக்கியபீடம்,
கண்ணகி அச்சகம், சென்னை.

அன்னி தாமசு	2000	தமிழர் சமூகவியல் சில பார்வைகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
ஆறுமுகம்,அ.,	1986	சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், உடைமை, அரசு, பாவேந்தர் பதிப்பகம், திருமழப்பாடி.
ஆனந்தன் நாஞ்சில்	1999	சங்க இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள் (கட்டுரைத் தொகுதி) கண்மணி பதிப்பகம், திருச்சி.
இராதாகிருட்டினன்,	1972	கீழைமேலை நாடுகளின் மெப்பொருளியல் வரலாறு, தொ.1, அண்ணாமலைப்பல்கலைக்கழகம், அண்ணமலைநகர்.
இராமநாதன் செட்டியார், லெ.ப.கரு.,	1970	சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு, முத்தையா புத்தக நிலையம், சென்னை.
இராசமாணிக்கனார்,மா.,		தமிழரின் நாகரிகமும் பண்பாடும், பதிப்பு விவரம் இல்லை.
இராமலிங்கம்.அரங்க,	1994	சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், தேன் மழைப் பதிப்பகம், சென்னை.
இலட்சுமணன்,கி.,	1961	இந்திய தத்துவ ஞானம், கழகப் பதிப்பு, சென்னை.
ஏங்கல்ஸ்,	1978	குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், முன்னேற்றப்பதிப்பகம், மாஸ்கோ.
கடிகாசலம்,ந., சிவகாமி,ச.,	1998	சங்க இலக்கியம் கவிதையியல்நோக்கு, சிந்தனைப் பின்புல நோக்கு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
கடிகாசலம்,ந., * பாலாஜி,பு.,	1999	சங்கச் சமூகம், அமுத நிலையம்லிமிடெட், சென்னை.
கண்ணன,கோ.,	1994	பண்டைத் தமிழரின் ஒலி உணர்வும் இசை உணர்வும், நியூசெஞ்சுரி புக் டிஷஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
கந்தசாமி,ந.,	1994	சங்க இலக்கியத்தில் பக்தி, திருமகள் பப்ளிகேஷன்ஸ், கோலாலம்பூர்.

கந்தையாப்பிள்ளை,	1957	வரலாற்று காலத்திற்கு முற்பட்ட பழந்தமிழர், புராகரசிவ் அச்சகம், சென்னை.
கமலி கஜேந்திரன்,	2000	சங்க இலக்கியத்தில் மள்ளர்தம் மாண்புகள், தமிழ்ப்பண்பாடு சமூக ஆய்வு மன்றம், கோயமுத்தூர்.
கலைவாணி, இரா., தமிழ்வேலு, சு.,	2005	சங்கஇலக்கியத்தில் இசை, ஏழிசைப்பதிப்பகம், மயிலாடுதுறை.
கனகசபை,	1973	ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், க.அப்பாதுரை (மொ.பெ.), கழகப்பதிப்பு, சென்னை.
கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி,	2003	பண்டைத் தமிழ்ச்சமூகம் வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி, மக்கள் வெளியீடு, சென்னை.
	2005	பண்டைத் தமிழ்ச்சமூகத்தில் நாடகம், குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை.
கிருட்டினமூர்த்தி, சா., நிர்மலா, சூ.,	2005	தமிழிலக்கியத்தில் மனிதநேயம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
கைலாசபதி, க., கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் (மொ.ஆ)	2006	தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை, குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை.
கதிரேசஞ்செட்டியார், பி.ஜி.இராமானுசசாரி, (மொ.பெ.),	1955	கௌடல்யம் பொரு ணால் அண்ணாமலைப்பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர்.
சஞ்சீவி, ந.,	1973	சங்கஇலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.
சண்முகம் பிள்ளை, மு.,	1996	சங்கத்தமிழரின் வழிபாடும் சடங்குகளும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
	2004	சங்கத்தமிழர் வாழ்வியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
சந்தானம், மு.,	1991	பேராசிரியரின் உரைத்திறன், கல்லம்பல் பதிப்பகம், மதுரை.

சரளா ராசகோபாலன்,	1986	சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ஒளிப்பதிப்பகம், சென்னை.
சாமிநாத சர்மா.வெ.,	1963	கிரீஸ் வாழ்ந்த வரலாறு, பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம், புதுக்கோட்டை.
சாரதாம்பாள்,செ.,	1993	சங்கச் செவ்வியல், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.
	1997	அடிக்கருத்தியல், சந்தன ஹரிஹரன் பதிப்பகம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், நத்தம்.
சாலினி இளந்திரையன்	1995	சங்கத் தமிழரின் மனித நேயம், மனித நேய மணிநெறிகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
சிவகாமி,ச., உமாமஹேஸ்வரி,லொ.ஆ.,	1997	பழந்தமிழ்ப்புதுமை, அமுத நிலைம், சென்னை.
சிவகுருநாதன்,கோ.,	1992	வாகைத்திணை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
சிவராஜ்,து.,	1994	சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், சிவம் பதிப்பகம், வேலூர்.
சுந்தரமூர்த்தி,கு.,	1991	சங்க இலக்கியங்களில் சமய நோக்கு, தருமை ஆதினம், தருமபுரம்.
சுப்பிரமணியன்,அ,வெ.,	1984	சங்கப்பாட்டில் புதியபார்வை (அகநானூறு), சேகர் பதிப்பகம், சென்னை.
	2001	சங்கப்பாட்டில் குறியீடு, இராஜராஜன் பதிப்பகம், சென்னை.
சுப்பிரமணியன்,கா.,	1993	சங்ககாலச் சமுதாயம் (ஆய்வுக்கட்டுரைகள்), நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
சுப்பிரமணியன்,ந.,	1986	சங்ககால வாழ்வியல் (சங்கத் தமிழர் அரசு முறையும் சமூக வாழ்வும்), நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
செண்பகம் இராமசாமி,	1987	கிரேக்க லிரிக் கவிதைகளும் சங்க இலக்கியக் கவிதைகளும் - ஒப்பீடு, மதுரை.

துணைநூற்பட்டியல்

செயராமன்.நா.,	1975	சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண் திணை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.
செல்வராசு,அ.,	2003	ஆண் ஆளமையில் பெண் கற்பு, எழில், திருச்சி.
	2004	முல்லை நிலமும் எல்லைப் போரும், எழில், திருச்சிராப்பள்ளி.
செல்வராசு,நா.சிலம்பு.,	1996	சங்க இலக்கியம் (சமூக மானிடவியல் ஆய்வுக்கட்டுரைகள்) அனிச்சம் இலக்கிய வட்டம், புதுச்சேரி.
	2001	தொல் தமிழர் சமயம், காவ்யா பதிப்பகம், புதுச்சேரி.
	2002	சங்க இலக்கியமும் சமூகவியலும், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
	2007	இலக்கிய மீள்பார்வைகள், காவ்யா பதிப்பகம், புதுச்சேரி.
	2007	பண்டைச் சமூக உருவாக்கமும் சிலப்பதிகாரத்தின் அரசியலும், அகரம், தஞ்சாவூர்.
சேதுமணிமணியன்	1990	தமிழ் நாவல்களில் மதிப்புகள் (1961-78), செண்பகம் வெளியீடு, மதுரை.
தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்குழு	1983	தமிழ்நாட்டு வரலாறு சங்ககாலம், தமிழ்நாட்டு பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை.
தனராசு,சே.ச.,	1984	தமிழ் இதழ்களில் மதிப்புகள், ஐக்கிய ஆலயம், சென்னை.
தனிநாயக அடிகள்,எஸ்.,	1962	ஒன்றே உலகம் பாரிநிலையம், சென்னை.
	1966	தமிழ்த்தூது, பாரிநிலையம், சென்னை.
தாயம்மாள் அறவாணன்,	2002	தமிழ்ச் சமுதாயம் ஒரு கருத்தாடல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
திருநாவுக்கரசு,க.த.,	1971	திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.

தேவநேயப்பாவாணர்	2002	வடமொழி வரலாறு, தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை.
நெடுஞ்செழியன்,க.,	2002	ஆசீவகம் என்னும் தமிழர் அணுவியம், மனிதம் பதிப்பகம், திருச்சிராப்பள்ளி.
பரிமளா,ச.,	1994	பழந்தமிழ் நூல்களில் நீர்வாழ் உயிரினங்கள், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
பழனிச்சாமி,செ.,	1989	புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு, வாணி பதிப்பகம், கோவை.
பழனிவேலனார்,வி.பொ.,	1996	பண்டைத்தமிழர் வாழ்வியல் வரலாறு, தன்மானத் தனித்தமிழ்ப் பதிப்பகம், மன்னார்குடி.
பாக்கியவதி சங்கரலிங்கம், 1989		சங்க இலக்கியத்தில் மயில், உலகத் தமிழர் கல்வி இயக்ககம், சென்னை.
பாலசுப்பிரமணியன்,கு.மா., 1987		பண்டைத் தமிழ்ச்சமுதாய வளர்ச்சி ஒரு மார்க்சியப் பார்வை, தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை.
பாலசுப்பிரமணியன்,கு.வெ., 1986		சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள், நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
	1989	சங்க இலக்கியத்தில் வாகைத் திணை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
	1994	சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
பானுநார்மைதீர்,வ.சா.,	1993	பழந்தமிழ் அகப்பாடல்களில் நிலமும் பொழுதும் பர்வீன் பதிப்பகம், திருச்சிராப்பள்ளி.
பாஸ்கரதாஸ்,ஈ.கோ.,	1982	அகப்பொருள் பாடல்களில் தலைவி, தமிழ் உறவு, சென்னை.
	1997	மானிட மதிப்புகள், கழகம், சென்னை.
பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், நாராயணன் (மொ.ஆ)	1964	சமூகவியலின் அடிப்படைக்கோட்பாடுகள் தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை.

பிள்ளை,கே.கே.,	1977	தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை.
பெரியகருப்பண்ணன்,இரா.,	1979	சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு முதற்பாகம் இலக்கிய கொள்கைகள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.
பொகுஸ்லாவ்ஸ்கி,	1978	இயக்கவியல் பொருள் முதல் வாதமும் வரலாற்றுப் பொருள்முதல் வாதமும், முன்னேற்றப்பதிப்பகம், மாஸ்கோ.
மகாதேவன்,கதிர்.,	1997	தமிழ்ப்பண்பாடு சூப்பர் கிராப்பிக்ஸ், மதுரை.
	2002	தமிழ்ப்பண்பாடு ஒப்பிலக்கிய நோக்கில் சங்ககாலம், சக்தி பிரிண்டர்ஸ், மதுரை.
மகிழேந்தி,	2003	சுற்றுச் சூழலியல் நோக்கில் சங்கத் தமிழகம், தி பார்க்கர், சென்னை.
மருதநாயகம்,ப., செல்வராசு,நா.சிலம்பு.,	2004	குறுந்தொகை முதற்பாடல்பன்முக ஆய்வுகள், அன்னம், தஞ்சாவூர்.
மலையமான்,	2000	மொழியும் இனமும், அன்புப் பதிப்பகம், சென்னை.
மாணிக்கம்,வ.சுப.,	1962	தமிழ்க்காதல், பாரி நிலையம், சென்னை
	1981	சங்கநெறி, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.
மாதையன்,பெ	2004	சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
முத்துசாமி,அ.,	1993	சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர், இராணி பதிப்பகம், சென்னை.
முத்தையா,கே.,	2008	சங்ககாலச் சமுதாயம், பாரதி புத்தகாலயம், சென்னை.

முருகையன்,மு., அரவேந்தன்,இரா., தமிழ்வேலு,ச.,	2000	சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம். சென்னை.
ராஜ் கௌதமன்,	1994	தலித் பார்வையில் தமிழ்ப் பண்பாடு சங்ககாலம், கௌரி பதிப்பகம், பாண்டிச்சேரி.
வானமாமலை,ந.,	1992	தமிழ் வரலாறும் பண்பாடும் (ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள்) நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
வித்யானந்தன்,ச.,	1971	தமிழர்சாற்பு,(இ.ப.) பாரிபுத்தகப்பண்ணை, சென்னை
வீரப்பன்,பா.,	1989	சங்க இலக்கிய நடை, பூவழகிப் பதிப்பகம், சென்னை.
வெள்ளைவாரணார்,க.,	1972	தொல்கப்பியம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம். அண்ணாமலைநகர்.
வேங்கடசாமி,சீனி.,	1974	பழந்தமிழர் வணிகம் (சங்ககாலம்), நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
வேங்கடராமன், மகா.,	1989	புறநூல்களில் பொருளியல் கோட்பாடுகள், அகத்தியர் அறிவாலயம், திருச்சிராப்பள்ளி.
வேதாத்திரி மகரிஷி,	2002	சமூகச்சிக்கலுக்கான ஆய்வுத்தீர்வுகள், வேதாத்திரி பதிப்பகம், ஈரோடு.
வேலுப்பிள்ளை,ஆ.,	1969	தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை.
வையாபுரிப்பிள்ளை,எஸ்.,	1992	இலக்கியச் சிந்தனைகள், இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் சவுத் இண்டியன் ஸ்டடீஸ், சென்னை.
ஜீவானந்தம்,ப.,	1973	சங்க இலக்கியத்தில் சமுதாயக் காட்சிகள், நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.